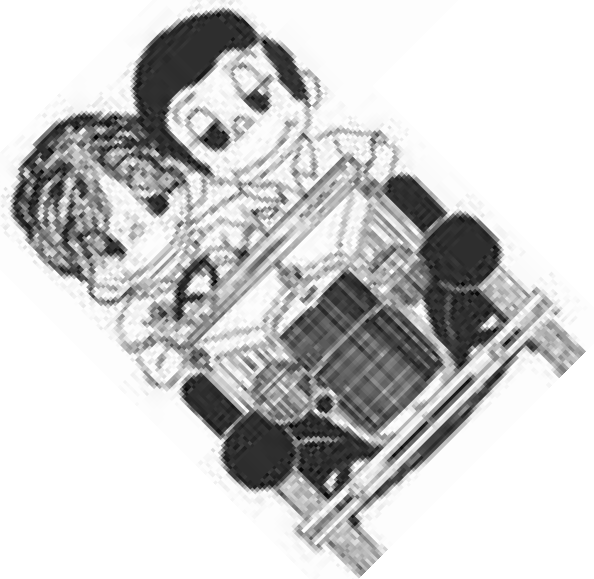
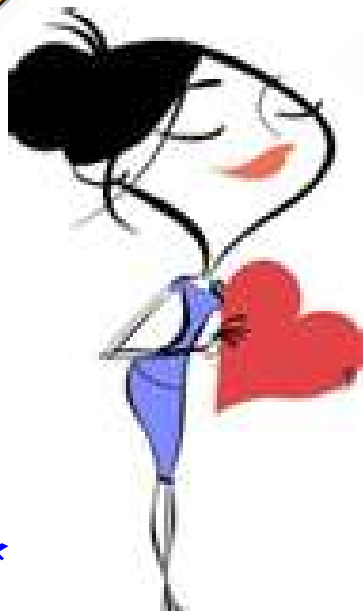

ချစ်လွန်းလို့ကြံမိသူ

လော်တာဆွ

Myanmarcupid.net

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စီစဉ်သူ
ဥာဏ်ပွင့်(စက်မှ)

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း - ပိုးဇာ

အပုံးဖလင် - မြကျွန်းသာ

အတွင်းဖလင် - ကိုမြင့်(မိုးကောင်းကင်)

Logo ဒီဇိုင်း - ပန်းချီကိုကျော်သိုက်နှင့် **(Q.C)**

ကွန်ပျူတာ - မောင်မောင်မြတ်နှင့်ဇေယျာမြေ

စာပြင်ဆရာ - မောင်သာယာ

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ တန်ဖိုး(၄၅၀ကျပ်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်-၇၈၉။၂၀၀၂(၈) အရ ပွင့်ဦးပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ(၀၂၉၃၄)၊ အမှတ်(၆၅)၊

(၁၃)လမ်း၊ လမ်းတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ အတွင်းစာသားရိုက်နှိပ်၍၊

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်၇၆၈။၂၀၀၂(၈)အရ ရွှေလင်းယုန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ဦးသန်းလွင်(၀၅၅၈၇)၊အမှတ်(၅၁)၊

ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှမျက်နှာပုံး ရိုက်နှိပ်ကာ ဦးကျော်လင်း(၀၉၁၀) (ယုံကြည်ချက်စာပေ)

အမှတ်(၁၁၁)၊ (၃၃)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပထမအကြိမ် အုပ်ရေ (၁၀၀၀) ထုတ်ဝေသည်။

PDF မှတ်တမ်း

ကွန်ပျူတာစာရိုက် . . . **aprilboy**

MMCP PDF Creator Group မှ တင်ဆက်သည်။

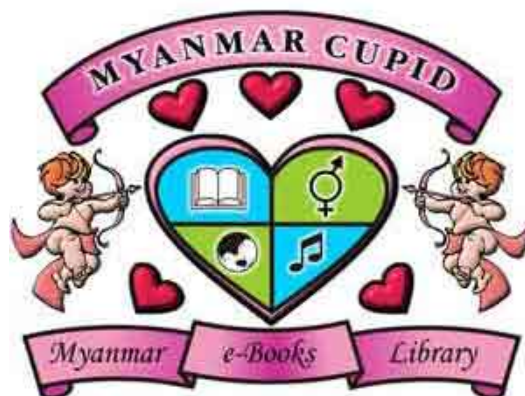
ပထမအကြိမ်

ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၉။

ချစ်လွန်းလို့ ကြံမိသူ

သော်တာဆွေ

Commercial Use of This Book will be at Your OWN RISK.

မာတိကာ

၁။ မုန်းစရာဇဉ်သည်	၄
၂။ မချစ်သော်လည်း	၁၅
၃။ အကြံကြီးသူ	၂၃
၄။ လမ်းမတော်ဘတုတ်နှင့်တွေ့ခြင်း	၃၀
၅။ ခိုးပြီ	၄၁
၆။ ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲ	၅၁
၇။ မုသားဖမ်းစက်	၅၈
၈။ စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်း	၇၄
၉။ ဪော် ယောက်ဖ	၈၁

မုန်းစရာဧည့်သည်

“မောင်ဟာလေ...သိပ်..ကဲတာပဲ အဟင့်”

မိန်းမပျိုလေး၏ အသံသည် ရေချိုးခန်းတွင်းမှ ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခရာတာတာ ညှုတ်တုတ်ဖြစ်စေရန် တမင်ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်မှန်းလည်း သိသာထင်ရှားလွန်းလှသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ “မောင်ဟာလေ” ဟုပြောပြီးနောက်၊ စကားကို ချက်ချင်း မဆက်သေးဘဲ ခဏရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ “သိပ်..” ဟူသောစကားလုံးကို အသံခပ်မျှဉ်းမျှဉ်းလေးဖြင့် ဆွဲပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ချစ်လို့ပေါ့ဟာ”

ယောက်ျားပျိုတစ်ဦး၏ ပြန်ဖြေသံ ကလည်း ထင်ရှားစွာပင်ထွက် ပေါ်လာ၏။

“ချစ်ရင် ဒီလို လုပ်ရသလား၊ ဟင်း ဟင်း”

ယင်းသည့်နောက် အသံသည် လေးငါးစက္ကန့်ခန့်မျှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပြီးမှ မိန်းမပျိုလေး၏ “ခစ်ခနဲ” ရယ်မောလိုက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ကိုယ်ပေါ် ရေလောင်းချိုးသံများ “တဖွမ်းဖွမ်း” ဖြင့်ဆက်ကာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပွဲစားကြီး (သို့မဟုတ်) သူဌေးကြီးဦးထွန်းအောင်သည် အပြင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ တံခါးဝနားအရောက်တွင် အထက်ပါအသံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လှမ်းလိုက်လေသော ခြေလှမ်းကို မချမိဘဲ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုပ်ကာ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်လာသည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် မိမိကြားလိုက်ရသော ရေချိုးခန်းတွင်းမှ အသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား နားရှင်းလို သဖြင့် ဧည့်ခန်း၌ အရမ်းအော်မြည်လျက်ရှိသော ရေဒီယိုကို ပိတ်ပစ်ရန် လှမ်းကြည့်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်....

“ကိုထွန်းအောင် ကိုထွန်းအောင် ကြာလှချေလား...ဘာများမေ့နေလို့လဲ” ဟူသော သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်ကြည်၏ အော်မေးလိုက်သံကို အောက်ထပ် လှေကားရင်းနားလောက်ဆီက ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် ဒေါ်တင်ကြည်၏ အော်မေးသံကို ပြန်ဖြေရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်မိပြီးမှ ဖြေကြားခြင်း မပြုသေးဘဲ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်၍ ခါလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းထက်က အနည်းငယ် ချောင်နေပုံရသော ပန်းနုရောင်ခေါင်းပေါင်းလေးသည် တော်တော်ကြီးစောင်းရွဲ့၍သွားသည်။ ၎င်းသည် ဒေါ်တင်ကြည်၏ အော်၍မေးသံကို ဖြေကြားမည်ပြုပြီးမှ နှုတ်ဆိတ်သွားရခြင်းမှာ၊ ထိုအတွင်းမှာပင် ရေချိုးခန်း အတွင်းမှ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး၏ သီချင်းညည်းသံကို ကြားလိုက်ပြီးနောက်၊ တစ်ဆက်တည်း “တခစ်ခစ်” ရယ်သံများကို ဆက်တိုက် ကြားလာရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်း၌ ရေချိုးနေသူမှာ ဦးထွန်းအောင်၏ နှစ်ဦးတည်းရှိသော သားသမီးအနက် အငယ်ကောင် မောင်တင်အောင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ အိုင်အေ အထက်တန်းကို သင်ကြားနေရသော ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း၊ လည်လည်ဝယ်ဝယ်ထဲကတော့ မဟုတ်ချေ။ လူပုံကြည့်လျှင်မူ ပေါကြောင်ကြောင်နှင့်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း တကယ်တော့ လူ့ခွစာတစ်ဦးမျှသာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်းတကယ့်နံ့အကြီးဟုကား မဆိုနိုင်ပြန်ပါချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့ကိစ္စ၊ လူအများ သတိမပြုမိတတ်သော အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးမျိုးတွင်မူ အလွန်အလွန် သတိထားမိပြီး တကယ်လည်း နက်နက်နဲနဲ စဉ်စားတွေးတောနေတတ် ပြန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးနှင့်မျှ စကားပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း နှုတ်ဆိတ်နေသည်လည်း ရှိတတ်၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ၎င်းသည် ကာရန်ပျောက်နေသော ကဗျာဆရာလိုလို၊ ရည်းစားပူမိနေသော အတွေးသမားလိုလို၊ ခေတ်ကုန်၍ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေသော နိုင်ငံရေးသမားလိုလိုဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ တွေဝေငေးမှိုင့်နေတတ်သည်။ အိမ်သူအိမ်သားများကမူ သူ့အကြောင်း သိထားကြပြီးဖြစ်၍ တင်အောင်တစ်ယောက် ရောဂါထပြန်ပြီဟုသာ တီးတိုးပြောဆိုရင်း မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ တင်အောင်သည် နှစ်စဉ် စာမေးပွဲမှန်မှန်အောင်သော ကောလိပ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရာ၊ ဤအချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ၎င်းအား “ပတ်ကလား” ဟုမှတ်ချက်ချရန် ခဲယဉ်းနေပြန်သည်။ ပွဲစားကြီးကမူ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အတန်းကြီးလာသော သားငယ်ဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လာကာ တစ်ချိန်က စိတ်ပညာဆရာဝန်တစ်ဦးထံ တင်အောင်အား ခေါ်သွားပြီး ပြသခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုစဉ်က ဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်မှာ တင်အောင်၌ ပျော့ညံ့သော စိတ်တစ်မျိုး ရှိနေကြောင်း၊ ယင်း ပျော့ညံ့သော စိတ်ကြောင့် “ကလက်တိုမေးနီးယား” (Keleptomania) ခေါ် ရောဂါတစ်မျိုး ခံစားနေရကြောင်း၊ ဤရောဂါရှင် များသည် မိမိတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးမရှိပါပဲလျက် သူတစ်ပါး၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ခိုးချင်ဝှက်ချင်တတ်ကြသည်။ ဦးထွန်းအောင်သည် တော်တော်ကြီး စိတ်ပူပန်သွားမိကာ ယင်းရောဂါမျိုးမှာ ဘယ်ကစပြီးဖြစ်ပေါ်လာ၍၊ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ကုစားရပါမည်နည်းဟု မေးမြန်းခဲ့ရာ၊ ဆရာဝန်ကြီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မျှတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ရောဂါမှာ မိဘမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ရုတ်တရက် ပျောက်ကင်းအောင် ကုစားရန် မလွယ်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ခေတ်ပညာတတ်သူများအဖို့မှာမူ၊ အသိပညာ တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ အသိဉာဏ်ဖြင့် ထိန်းချုပ်သွားနိုင်လျှင် ပျောက်ကင်းသွားမည်သာ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောပြလေသည်။

ထိုစဉ်က ဦးထွန်းအောင်သည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီးရုတ်တရက် မလုံမလဲဖြစ်လာကာ မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် အတော် ဣန္ဒြေပျက်ခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမူကား မိမိကိုယ်တိုင်တစ်ချိန်က မယားဖြစ်သူ၏ သေတ္တာအတွင်းမှ အတွင်းခံထဘီတစ်ထည်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် ခိုးဝှက် ထားခဲ့မိဖူးသောကြောင့်တည်း။ ထိုစဉ်က... ဒေါ်တင်ကြည်သည် မိမိကိုယ်တိုင် သေတ္တာထဲသေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အတွင်းခံထဘီမှ ရွေးပြီးပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြစ်ကာ တစ်အိမ်လုံး ပွက်ပွက်ညံ့၍ သွားခဲ့ရဖူးလေသည်။ ဦးထွန်းအောင်ခမျာ ထဘီကိုပြန်ပေးလိုက်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ ပျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ရ

ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် တော်တော်ကြီး ကသီလင်တ နိုင်ခဲ့ရှာလေသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ကို စဉ်းစားမိပြီး ဦးထွန်းအောင်သည် မိမိကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်လာကာ ဆရာဝန်ကြီး၏မျက်နှာကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်ကြီးမှာ ၎င်းကို မကြည့်ဘဲ... “ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး စိုးရိမ်စရာတော့မရှိပါဘူး။ အသိပညာ ခေါင်းပါးတဲ့ လူတွေမှာသာ ဒီရောဂါဟာ စိုးရိမ်စရာ ရှိပါတယ်။ ပညာသင်ကြားခွင့်ရတဲ့ လူတွေမှာတော့ ဖြည်းဖြည်း အသိပညာ တိုးတက်လာပြီး ရောဂါဟာလည်း အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြပါတယ်။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချုပ်ထိန်းသွားနိုင်ကြတယ်ပေါ့လေ” ဟုပြောလိုက်တော့မှ ဦးထွန်းအောင်လည်း အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည့်အလား သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဆရာဝန်ကြီး၏ အခန်းအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။

ဦးထွန်းအောင်သည် အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကလေးကိုသတိရစဉ်းစားနေမိရာမှ စိတ်အာရုံကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ ပြန်လည် စူးစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ တင်အောင်မှာ အိမ်ထောင်မရှိသေးသော ကျောင်းသားလူရွယ် တစ်ဦးမျှသာဖြစ်ပေရာ၊ သားလူပျိုတစ်ယောက်ရေချိုးနေစဉ် ရေချိုးခန်းတွင်းမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားမိသည်ဆိုလျှင် အဘယ်မိဘမဆို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိကြမည်သာ။ အနည်းဆုံး စိတ်ဝင်စားခြင်းတော့ ရှိကြမည်သာဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ဦးထွန်းအောင်မှာကား စိတ်ဝင်စားမိရုံသာမက မျက်လုံးများပင် မသိမသာ ပြူးကျယ်လျက် ရှိနေလေသည်။ “ငါ့သားဟာ ဒီလောက်တော့လည်း မိုက်ရိုင်းလိမ့်မည် မဟုတ်ပါဘူးလေ” ဟု တစ်ဖက်သောဦးနှောက်က စဉ်းစားမိသော်လည်း၊ အခြားတစ်ဖက်ခြမ်းကမူ “မလုပ်ဘူးလို့ တစ်ထစ်ချ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ” ဟုစဉ်းစားလိုက်မိပြန်သည်။

ထိုအတွင်း...

“ကိုထွန်းအောင် ကိုထွန်းအောင်၊ ရှင်ဘာများလုပ်နေတာလဲ” ဟူသောအသံနှင့်အတူ အချိန်အတော်ကြာမျှ စောင့်နေသော်လည်း ဆင်းမလာသောကြောင့် စိတ်တိုနေဟန်တူသော ဒေါ်တင်ကြည်သည် ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ဝှုဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် မယားဖြစ်သူအား တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်၍ စကားမပြောရန် ပါးစပ်နား လက်ညှိုးထောင်ပြီး၊ တစ်ဆက်တည်း ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးတစ်ငေါက်ငေါက် ထိုးပြလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်ကြည်သည် ဦးထွန်းအောင် ဘာဆိုလိုသည်ကို နားမလည်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ဂရုစိုက်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ရေချိုးခန်းမှာ အတွင်းက ပိတ်ထားသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားသည်ကို မတွေ့ရချေ။ ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ “တခစ်ခစ်” ရယ်မောလိုက်သံသည် ရေချိုးခန်းတွင်းမှ ထင်ရှားစွာထွက်ပေါ်လာလေရာ ထိုအခါမှပင် ဒေါ်တင်ကြည်သည်လည်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ပြီးနောက် ၊ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြစ်ကာ “ဘယ်လိုလဲ” ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ဦးထွန်းအောင်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးထွန်းအောင်ကလည်း “ငါလည်း အဲဒါစိတ်ဝင်စားနေလို့...” ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဒေါ်တင်ကြည်သည် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ သို့နှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်သည် အဓိပ္ပါယ်ကိုဘယ်လိုမှ စဉ်းစားတွေးတော၍ မရသဖြင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ပြန်ကြည့်ရင်း အူကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိကြလေသည်။

ထိုအတွင်း ရေချိုးခန်းအတွင်းမှအသံသည် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှ ရှုခင်းတစ်ခု ရိပ်ခနဲ ပြောင်းလဲသွားသည့်ပမာ အကြောင်းအရာတစ်ခုမှ အခြားတစ်ခုသို့ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ စောစောက ကြားနေရသော အသံများမှာ ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့၏ ချစ်တင်းနိုး နှောနှောသံ၊ ကြင်နာယုယသံများဖြစ်ပြီး၊ ယခုကြားလာရသောအသံများမှာ “ဘွတ်အဲ...ဘွတ်အဲ” ဟူသော နွားအော်သံလိုလို တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီးနောက်.. ချူသံလိုလိုကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်ရသည်။

မိန်းမပျိုလေး၏ သီချင်းညည်းသံမှာလည်း စောစောကလို အချစ်နှင့်အလွမ်းသီချင်းများ မဟုတ်တော့ဘဲ ကောက်စိုက်သမတစ်ဦး လယ်ကွင်းထဲ ပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်ဆင်းနေသည့်အကြောင်းကို ဖွဲ့နွဲ့စပ်ဆိုထားသော လယ်သူမတေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထိုအတွင်း ချစ်ဗွတ်တောထဲ နင်းလျှောက်သွားသော အသံမှာ ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်၍ လာလေသည်။ ယင်းအသံတို့ကြောင့် လူကြီးနှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးတုပ်ဖြုတ်သံ ဂျောက်ခနဲပေါ်လာပြီး ရေချိုးခန်း တံခါးလည်း ပွင့်၍လာသည်။ တင်အောင်သည် အတွင်းခံ စပ်စပင်ဒါမှာ ရေစိုပြီး မြင်မကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် တံခါးဖွင့် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေကြသော လူကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် လက်ထဲကိုင်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးကို ခါးပေါ် ကပျာကယာ ရစ်ပတ်ထားလိုက်သည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်သည် မိမိကိုပင် အကဲခတ်ကြည့်နေကြကြောင်းသတိထားမိလျှင် တင်အောင်လည်း မလုံမလဲ ဖြစ်လာပြီး အခန်းထဲပဲ ပြန်ဝင်သွားရမလို၊ အပြင်ပဲ ထွက်ပြေး ရတော့မလို အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမိရာသည်။ ပြီးမှ အသံကို သတိထားပြီး... “ဖေဖေ ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဦးထွန်းအောင်သည် ဒေါ်တင်ကြည်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် ခိုးကြောင်ခိုးငှက် လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးအစုံကို တစ်ဖက်သို့ ပြန်လွှဲပစ်လိုက်ရင် “မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟုတင်အောင်၏ မေးခွန်းကို မေးခွန်း အသစ်တစ်ခုနှင့်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ ရေချိုးနေတာပေါ့၊ မတွေ့ဘူးလား”

တင်အောင်ကား ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဦးထွန်းအောင်သည် ရေချိုး ခန်းထဲသို့ တစေ့တစောင်းအကဲခတ်ကြည့် လိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ....

“ဘာသံတွေလဲကွ၊ မင်း ရေချိုးနေတုန်း ကြားရတဲ့ အသံတွေက”

ထိုအခါမှ တင်အောင်လည်း မိဘနှစ်ပါး စိတ်ဝင်စားနေသည့် အကြောင်းရင်းကို ရိပ်မိကာ ရောင်ရောင်ကလေး ပြုံးလာနိုင်လေတော့သည်။ နောက် ရေချိုးခန်းဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဪ ဟော် ဟော် အဲဒါ မေးတာလား။ အဲဒါ ဟို အဘိုးကြီးတို့ ‘ဂီတအော်သံ’ တေးတူရိယာအဖွဲ့က နောက်ဆုံးသွင်းထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ တိတ်ရကော်ဒါကို ရေချိုးရင်း ဖွင့်နားထောင်နေတာပါ”

တင်အောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးထွန်းအောင်သည် ဒေါ်တင်ကြည်ကို လှမ်းကြည့်ရာ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားမိကြသည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးပင် ရယ်ရမလို၊ ပြုံးရမလို ဖြစ်သွားမိကြလေ၏။

“မင်းနှယ်ကွာ ရေချိုးရင်းနဲ့များ တိတ်ရကော်ဒါ ဖွင့်ရတယ်လို့”

နောက်ဆုံး၌ ဦးထွန်းအောင်သည် မိမိအဖြစ်ကို ရယ်ချင်လာသဖြင့် အရှက်ပြေ အပြစ်တင်သံနှင့် ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“ဖေဖေကလည်း ရေချိုးရင်း နားထောင်မှ ပိုပြီးမိမိရှိတာ” တင်အောင်ကလည်းအပြစ်တင် မခံဘဲ ဆင်ခြေပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဦးထွန်းအောင်သည် ဆက်ပြီး စကားကြော မရှည်လိုတော့ဟန်ဖြင့် ဒေါ်တင်ကြည်ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး တင်အောင်ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်ကာ...

“ကဲ...ငါတို့ အလှူပွဲတစ်ခု သွားစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့ မောင်နှမတွေ ထမင်းစား စောင့်မနေကြနဲ့ ကြားလား” ဟုပြောခဲ့ ပြီးနောက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့၏။

တင်အောင်သည် ယနေ့အဖို့ရာ၌ မိမိတစ်သက်တာဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ဖွယ် အကောင်းဆုံးနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းထားမိသဖြင့် အထူး စိတ်ကြည်နူးလျက် ရှိနေလေသည်။ ၎င်း၏ ဘဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့ သုံးလေးခုကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တူညီခြင်းမရှိသည့် အချက်မှာကား စားပွဲအောင်၍ ပျော်ရွှင်ရခြင်းက တစ်မျိုး၊ အချစ်ဦးရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့ရခါနီး ပျော်ရွှင်ရခြင်းက တစ်မျိုး၊ အရသာတစ်မျိုးစီမျှသာ ဖြစ်ချေသည်ဟု တင်အောင်က အပျော်ရွှင်ဆုံးနေ့များကို ဒီဂရီ အပိုင်အခြားနှင့် ခွဲခြားထားလေသည်။

အမှန်၌ တင်အောင်တွင် ရည်းစားရယ်လို့ တိတိကျကျကြီး ရှိသေးသည်တော့မဟုတ်ချေ။ သူ့အမြင်ဘက်မှနေ၍ ထုတ်ဖော်ရေးသားလိုက်ရခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ယမန်နေ့ကပဲ ဖြစ်သည်။ တင်အောင်သည် ၎င်းတို့နေအိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ ‘မနင်းဝါ’ ဆိုသူအား “နှမကို မေတ္တာရှိနေသည်မှာ ကြာလှပါပြီ။ နှမသဘော ဘယ်သို့ ရှိတယ်ဆိုတာ သိပါရစေ” ဟု ချစ်ရေးဆိုခဲ့ရာ နှင်းဝါ၏ အဖြေမှာ မဆီမဆိုင် “ကိုတင်အောင် မနက်ဖြန် ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါ” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။ ဒါကိုပဲတင်အောင်မှာ ကျေနပ်လို့ မဆုံးဖြတ်ကာ “စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ မနင်းဝါ၏ အချစ်ကို ရယူခဲ့လေပြီ။ မနင်းဝါတစ်ယောက် မိမိရည်းစားဖြစ်ချေပြီ...” ဟု ယူဆပြီး ယနေ့နံနက် ရေချိုးရင်းပင် တိတ်ရကော်ဒါဖွင့်ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တင်အောင်သည် နှင်းဝါနှင့် ရုပ်ရှင်မကြည့်မီ သို့မဟုတ် ရုပ်ရှင်ကြည့်အပြီး နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လည်ရန်ကိုလည်း ယမန်နေ့ညက တစ်ညလုံး စိတ်ထဲမှ အသေးစိတ် ရေးဆွဲထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုရေချိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသွားသောအခါ ချိန်းဆိုထားသော အချိန်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီဖြစ်၍ စိတ်ထဲက လှုပ်ရှား နေခဲ့သောပီတိစိတ် ဒီဂရီသည်ခုန်၍ ခုန်၍ မြင့်တက်လာခဲ့၏။

“ကစားမယ်... ကစားမယ်... သက်တံပေါ်မှာကစားမယ်၊ မိုးထစ်ချုန်းကွယ် တူတူပုန်းမယ်၊ တိမ်တိုက်တွေ ကြားက ပြေးဆော့ကာရယ်” တင်အောင်သည် သူ့အခန်း ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့တွင် ဆံပင်ကိုနောက်ဆုံးပြုပြင် ဖြီးလိမ်းရင်း တက်သစ် အဆိုတော်၏ မရိုးနိုင်သော သီချင်းဟောင်းကို ညည်းတွားနေမိလေ၏။

ထိုအခိုက်...

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”ဟူသော တံခါးခေါက်သံသည် အပြင်ဘက်ဆီမှ ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ယင်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် တင်အောင်သည် ဘီးကို စားပွဲပေါ်ကပျာကယာ ပစ်ချထားခဲ့ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ မည်သူများပေးနည်းဟုလည်း စိတ်ထဲက စဉ်းစားနေမိသည်။ နှင်းဝါတစ်ယောက်များ ကြာရှည် မစောင့်နိုင်သဖြင့် လူကိုယ်တိုင် လိုက်လာလေရောသလား၊ နှင်းဝါမှာ စိတ်ဆက်ပြီး တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်ကြောင်း တင်အောင်ကြားဖူးလေရာ၊ အချိန်တန်၍ ရောက်မလာသဖြင့် မိမိအား ဒေါဖောင်းပြီး လူကိုယ်တိုင် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့စဉ်းစားမိသောအခါ တင်အောင် သည်နှုတ်မှ “အဟိ” ဟုဆိုကာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်...ဒေါက်”

ထိုအတွင်း တံခါးခေါက်သံ ဒုတိယမိပေါ်လာပြန်ရာ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၌ အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်းရုပ်စုံတစ်ခုကို ထိုင်ဖတ်နေသော အစ်မဖြစ်သူ မေရီသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး တံခါးဝဘက်သို့ လျှောက်သွားမည် ပြုလေ၏။ တင်အောင်က အသာထိုင်နေရန် အမူအရာပြလိုက် မှနေရာအနည်းငယ် ရွှေ့ပြီးထိုင်မြဲ ပြန်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။ သို့သော် မေရီ၏မျက်လုံးအစုံတို့သည် တံခါးဝသို့သာ စူးစိုက် ရောက်ရှိနေကြတော့သည်။ တင်အောင်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချုံ့ပြုံးသောအရိပ်အယောင်များ ဦးစွာယှက်သန်းလိုက်စေပြီးမှ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်တွင် “ဟိုက်ခနဲ” စိတ်တွင်းမှ အာမေဠိတံသံကြီး ထွက်သွားမိလေ၏။

စောစောက ကြည်လင်ရွန်းပနေခဲ့သမျှသော မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း ရုတ်ခြည်းရွာတော့မည့် မိုးပမာ ညိုပုပ်ပုတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ အကြောင်းသော်ကား တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူမှာ မိမိ မျှော်လင့်ထားမိသော နှင်းဝါ မဟုတ်ဘဲ မိမိ အလွန်အလွန် မျက်စိဆံပင်မွေးစူးလျက် ရှိသူ ကိုမော်တင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ အဆိုပါ ကိုမော်တင်ဆိုသူကား စုံထောက်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သတည်း။ သို့သော် အချို့ကာလပေါ်ဝတ္ထုများတွင် မကြာခဏ ပါလေ့ရှိတတ်သော မြန်မာပြည်တွင် တကယ်မရှိသေးသည့် “အလွတ်စုံထောက်” တစ်ယောက်တော့ကား မဟုတ်ပါချေ။ ၎င်းမှာ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီအဖွဲ့ (အထူးသဖြင့်) လူသတ်၊ ဓားပြ၊ ပြန်ပေး စသော... ရာဇဝတ်မှုကြီးများကို လိုက်လံစုံစမ်းရသည့်ဌာနမှ စုံထောက်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဌာနတွင်မူ အတော်ဆုံး၊ အချွန်ဆုံး၊ လူတော်လူကောင်းကြီးတစ်ယောက် အဖြစ်ထင်ရှားသူလည်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်ပင် အထက်လူကြီးများက ၎င်း၏ ပညာကိုပို၍ တောက်ပြောင်သည်ထက် တောက်ပြောင်ထက်မြက်လာစေရန် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ်ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် စုံထောက်နည်းများကို သွားရောက် လေ့လာသင်ကြားစေခဲ့ရာမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

၎င်း၏ အသက်မှာ (၂၇) (၂၈)နှစ်၊ အများဆုံး ရှိလှ (၃၀) ခန့်မျှသာ ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။ ခေတ်ပညာ ဘီအက်စ်စီမျှ အောင်မြင်ပြီး ပစ္စည်းအသင့်အတင့်ရှိသော မိဘနှစ်ပါးလည်း ကိုမော်တင်၌ ရှိနေသည်။ ဥပမာရုပ်ကိုလည်းပြန်ကြည့်ပါအုံး၊ အရပ် ငါးပေခုနစ်လက်မ၊ အသားမလတ်တလတ်၊ ကျယ်ပြန့်သောရင်အုပ်၊ ကားသောမေးရိုး၊ ပါးလွှာပြီး အမြဲတစေ စေ့ထားတတ်သော နှုတ်ခမ်း၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံ စသည် စသည်တို့ဖြင့် ယောကျ်ားပီသသော လူချောလူခန့်ကြီး။ အဝတ်အစားတွင်တော့ ကိုမော်တင်သည် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ လောင်းပင်တို့၊ ဘွတ်ရှူး၊ နက်ကတိုင် တို့ကိုသာ အဝတ်များလေ့ရှိသည်။ ဒါကတော့လည်း သူ့အလုပ်က စုံထောက် အလုပ်ဆိုတော့ လူဆိုးသူဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်သတ်ပတ်ရသည့်အခါ ပုဆိုးနှင့်ဆိုလျှင် အမြင်မတော် ဖြစ်တတ်သောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒါက အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပါချေ။ သို့စဉ်လျက် တင်အောင် သည် ကိုမော်တင်အား လုံးဝကြည့်မရအောင်ပင် မုန်းမာန်ပွားလျက် ရှိနေခဲ့လေသည်။ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်များပေနည်း။ စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ များလား၊ မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ရှာပါ။ တကယ်တော့လည်း (ယခုခေတ်) စုံထောက် တစ်ယောက်အိမ်ရှေ့တံခါးဝနား လာရပ်သည်ဆိုလျှင် (အလည်လာသည့်တိုင်အောင်) သိပ်ပြီး အတိတ်နိမိတ် ကောင်းလှသည် တော့မဟုတ်ချေ။ သို့လော သို့လောနှင့် ရင်မပြီး တွေးရခက်ကြီး ဖြစ်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းအချက်ကို တင်အောင် စဉ်းစားမိ၍ တော့မဟုတ်ပါ။ တင်အောင် မုန်းမာန်ပွားနေရသည့် အကြောင်းရင်းများကား... ကိုမော်တင်သည် ၎င်း၏ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မရင်းခေါက်ခေါက် မေရီအောင်အား လာရောက် ပိုးပန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သတည်း။ သို့ဆိုပါလျှင် ကိုမော်တင်၏ လာခြင်းကား၊ ကောင်းသောလာခြင်းပေတည်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် နှစ်အိမ်ထောင် ချစ်ကြည်ရေးအတွက် နှစ်ပြားတန်သော ရွှေဂဟေ ဆက်ရန် လာရောက် လည်ပတ်နေခြင်း မျှသာဖြစ်သည်။

သို့စဉ်လျက် တင်အောင်ကား ကိုမော်တင်အား အိမ်ရိပ်ပင် လုံးဝမနင်းစေချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တင်အောင်သည် သဘာဝတရားနှင့်ဆန့်ကျင်၍ အစ်မဖြစ်သူ မေရီအား အပျိုအဖြစ်နှင့်သာ ရှိစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ အပျိုဘဝမှာသာ မြင်တွေ့လိုနေသည်။ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံသူ ယောကျ်ားပျိုတစ်ဦး၏ (အထူးသဖြင့် တစ်ဦးထက်ပို၍ နှစ်ဦး သုံးဦး၏) ရင်ခွင်တွင်း၌ ပျော်မွေ့နေသည်ကို မကြည့်မမြင်လို။ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ထည့်၍မစဉ်းစားကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။ တကယ်တော့ ပန်းပွင့်တို့မည်သည် ပန်ချင်သူ ပေါများနေချိန်မှာသာ တန်ဖိုးရှိခြင်း၊ ပန်ချင်သူ ပေါများလာမှကြောင့်သာ ပန်းပွင့်၏တန်ဖိုးလည်း မြင့်တက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော ဘောဂဗေဒပညာရပ်၏ ကကြီး၊ ခန္ဓာမျှသာရှိလေမည့် ကုန်အနုတ်အသိမ်း သဘောတရားလေးကိုပင် တင်အောင်ခမျာ နားမလည်ရှာ။ တစ်ဖန် ပန်းပင်ကလေး ပိုမိုသန်စွမ်း ကြီးထွားလှပလာစေရန် ရေကြည်ကလေးလောင်းပေးရသည့် သဘာဝတရားကိုလည်း ဆန့်ကျင်၍

ရေလောင်းမခံသည့်အပြင် ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်တင်ပြီး မီးမြှိုက်၍ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေစေချင်သေးတော့ သည်။

မည်သို့ဆိုစေ တင်အောင်မှာ အစမဖြစ်သူအား အပျိုအဖြစ်နှင့်သာ ရှိနေစေချင်၏။ ကိုမော်တင်သာမဟုတ်၊ မည်သည့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံသူ ယောက်ျားပျိုသော်မှ မေရီအနား ကပ်သည်ကို မတွေ့မြင်လိုပေ။

ဤသည်မှာ တင်အောင်၏ အမြင်ဖြစ်၏။

တစ်ခါ ကိုမော်တင်ဘက်က ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် မေရီအား မိမိဂေါ်သည် ကိစ္စကို တင်အောင် သဘောမကျ ဖြစ်နေသည်မှာ ဘာမှအဓိပ္ပါယ်မရှိ။ တင်အောင်မှာ မေရီ၏ အစမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့် အစမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို ပြန်ယူလိုရသည့် ကိစ္စလည်းမဟုတ်။ သို့ကြောင့် မိမိကဲ့သို့သော ယောက်ျားကောင်း၊ ယောက်ျားမြတ်တစ်ဦးက အစမဖြစ်သူအား အရေးတယူ ဂေါ်ပေးနေသည့်ကိစ္စ၌ တင်အောင်အနေဖြင့် တာဝန်သိတတ်သော မောင်တစ်ယောက်ပီပီ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ဝတ္တရားပင်ရှိသည်ဟု ယူဆလျက် ရှိနေပြန်သည်။ တကယ်တော့လည်း ကိုမော်တင်နှင့် မေရီအောင် ခေါ် ကြည်ကြည်အောင်တို့၏ အချစ်ရေးကိစ္စတွင် တင်အောင်သာလျှင် တစ်ခုတည်းသော အတားအဆီးကြီး ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ မေရီ၏မိဘများကပင် တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းစရာမရှိဟု သဘောထားကာ အိမ်သို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့် ပြုထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တင်အောင်တစ်ယောက်သာ တင်းခံနေခြင်း ရှိမနေခဲ့လျှင် ယခုအချိန်၌ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည်... လင်မယားရန်ဖြစ်ပေါင်းပင် နည်းတော့မည်မဟုတ်ပေ။

တင်အောင်သည် မျက်နှာ ရုတ်တရက် ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်သွားရာမှ ပို၍ အကြည့်ရဆိုးအောင် နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ရွဲ့စောင်းလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ဘာကိစ္စလဲ” ဟုခတ်ဆက်ဆက် မေးလိုက်လေ၏။

ကိုမော်တင်၏ မျက်နှာမှာကား ချစ်ကြည်ရေးကိစ္စအတွက် ရောက်ရှိလာသူပီပီ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်သွားပြီး တင်အောင်၏ မေးခွန်းကိုလည်း ရုတ်တရက် ပြန်ဖြေခြင်း မပြုသေးဘဲ အတန်ကြာ ပြုံးပြနေလိုက်ပြီးမှ...

“ဪ... ဟော် ဟော် ညီလေးပါလား။ ဘယ်သွားမလို့လဲ”ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ၊ ကျုပ်ကိုညီလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ခင်ဗျားရဲ့ညီလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နာမည် တင်အောင်လို့ ခေါ်တယ်”

တင်အောင်က မသိမသာ အော်ပြီးပြောသည်။

“ဆောရီး ညီလေး၊ အဲ အဲ ကိုတင်အောင်”

သို့ပြန်ပြောရင် ကိုမော်တင်၏ ဘယ်ဘက်မျက်စိသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဖြစ်သွားရာ၊ တမင် မျက်စိပစ်ပြသလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် တင်အောင်သည် ဒေါသတကြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး အံကြိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။

အမှန်၌ကား စကားပြောရင်း ပါးကြောတွန့်၍ ဘယ်ဘက်မျက်စိ မှိတ်မှိတ်သွားတတ်သည်မှာ ကိုမော်တင်၏ ဝမ်းတွင်းပါ အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုမျှသာဖြစ်၏။ တကယ်တော့လည်း အစစအရာရာ အပြစ်ဆိုစရာမရှိသော လူချောလူခန့်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့် ကိုမော်တင်၌ ယင်းအကျင့်ဆိုးကလေး တစ်ခုသည် ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် မဖြစ်ရန် တားဆီးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ အထူးသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခါစ အမျိုးသမီးအပျိုချောကလေးများနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေချိန်များတွင်လည်း ဘယ်ဘက်မျက်စိက ရုတ်တရက်ဆိုသလို မှိတ်မှိတ်သွားတတ်ပေရာ၊ ကိုမော်တင်မှာ အားတုံ့အားနာနှင့် အတော်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမသိသော

အမျိုးသမီးလေးများကလည်း တော်တော်ကြီး စိတ်ဆိုးသွားတတ်ကြသည်သာဖြစ်၏။ ယင်းအကျင့်ဆိုးကို ကိုမော်တင်ခမျာ ကြိုးစား၍ သတိထားပါသော်လည်း ဖျောက်ဖျက်၍မရဘဲ ပိုလို့သာ ဆိုးဝါးလာသလို ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့အဖြစ်ကို နားလည်ထားကြသူများကမူ ကိုမော်တင်အား ခွင့်လွှတ်တတ်ကြသည်သာဖြစ်၏။ တင်အောင်အနေဖြင့်လည်း ကိုမော်တင်၌ ယင်းအကျင့်ဆိုးလေးရှိနေသည်ကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှ ခွင့်မလွှတ်ခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခုလည်း ရုတ်တရက် ဆိုသလို မျက်လုံးနှစ်ဖက် ကျွတ်ထွက် မတတ်ပြူး ကျယ်သွားပြီး....

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာလို့ မျက်စပစ် ရတာလဲဗျ။ ခင်ဗျားကြီး...တောက်”

တင်အောင်သည် ပြင်းထန်စွာ တက်ခေါက်ပြီး လက်သီးရွယ်လိုက်ရာ၊ ကိုမော်တင်လည်း ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဆောရီးပါဗျာ၊ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ။ ညီလေး အဲ အဲ ကိုတင်အောင်လည်းသိသားနဲ့။ကဲ ကဲ ကျုပ်အထဲဝင်ပါရစေဦး နော်”

“လူကြီးတွေတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးဗျ” ဟု တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော်...

“ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ... ကျုပ်လည်း လူငယ်တွေနဲ့ပဲ တွေ့ဖို့လာတာပါ”

တင်အောင်သည် ပိုဒေါသထွက်လာ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြော လိုက်မည်ပြုစဉ်မှာပင် မေရီအောင်သည် ထိုင်ရာကထလာပြီး...

“ဟေ့ တင်အောင်၊ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေ၊ လာ.. ကိုမော်တင်” ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သောကြောင့် တင်အောင်မှာ မနေသာတော့ဘဲကိုယ်ကို အနည်းငယ် တိမ်းပေးလိုက်ပြီး၊ ကိုမော်တင် အထဲဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ဂျိန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်ခဲ့ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ဝင်သွားတော့လေသည်။

မေရီသည် ဧည့်ခန်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုမော်တင်ကိုပင် ဖိတ်ခေါ်သည့်အနေနှင့် နေရာအနည်းငယ် ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် အခန်းထဲ ဆောင့်ပြီး ဝင်သွားခဲ့သော တင်အောင် ပြန်ထွက်လာသဖြင့် ကိုမော်တင်မှာ မေရီဘေးနား ဝင်ထိုင်ရန် ခါးကြီးကုန်းလိုက်မိပြီးမှ မထိုင်ဖြစ်တော့ဘဲ စားပွဲဝိုင်းကလေးကိုပတ်၍ မေရီနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ တင်အောင်သည် ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ ရေဒီယိုတင်ထားသော စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စားပွဲအောက်က ကုလားထိုင်ကို ဆောင့်ဆွဲ ထုတ်လိုက်ကာ ဝန်းခနဲ ဆောင့်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

၎င်း၏ မျက်နှာမှာလည်း ရုတ်တရက်မူးနေသည့် ဂေါ်ရင်ကုလား၏ မျက်နှာပမာ ညိုပုတ်ပုတ်နှင့် ကျက်သရေကင်းမဲ့နေပြီး၊ မျက်လုံးများကမူ ကိုမော်တင်နှင့် မေရီအောင် တို့စားပွဲဆီသို့သာ ခေါင်းမလှည့်ဘဲ မျက်လုံးထောင့်ကပ်၍ မကြာခဏ သတိထားကြည့်လျက် ရှိနေသည်။ အစ်မဖြစ်သူအားလုံးဝ အလစ်မပေးလိုသည့် သဘောဖြစ်၏။ ၎င်းသည် စားပွဲပေါ်၌ အဆင်သင့်တွေ့ရသော အင်္ဂလိပ်ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကို ကောက်ယူဖတ်ရှုလျက် ရှိနေသော်လည်း သူ့နားနှစ်ဖက်ကမူ မေရီအောင်တို့ ဘာပြောဆိုလျက် ရှိနေကြသည်ကိုသာ နားစွင့်လျက် ရှိနေလေသည်။ သို့ဖြင့် မေရီအောင်နှင့် ကိုမော်တင်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မောင်တင်အောင် ဘက်သို့ မကြာခဏ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေကြသောကြောင့် စကားပြောမဖြောင့်ဘဲ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုအတွင်း

မေရီအောင်သည် တစ်စုံတစ်ခုသတိရလာသလို ခပ်တွေတွေ ဖြစ်သွားပြီးနောက် တင်အောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဪ... ဒါနဲ့ မောင်လေး။ မမ အခုပဲ သတိရတယ်။ ကြည့်စမ်း မနေ့ကဘဲ မေမေ ငါးရုံခေါင်းဟင်း စားချင်တယ်ဆိုလို့၊ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ‘ရှန်ဟိုင်း’မှာ စပါယ်ရှယ် မှာထားခဲ့တာ၊ အခု သွားယူဖို့ အချိန်တောင် နောက်ကျသွားပြီထင်တယ်၊ အဲဒါမောင်လေး သွားယူလိုက်ပါဦးလား”

မေရီသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုပြုံးသောအသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်ရာ....

“နင် သွားယူပါလား၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

တင်အောင်ကမျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ဘုတောလိုက်လေသည်။ ဤတွင် ကိုမော်တင်သည် စားပွဲပေါ် ချထားသော ကားသော့ကို ဖျက်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြီး မေရီအား ‘သွားဖို့..’ ဟုဆိုကာ နေရာမှရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ မေရီလည်း မီးဖိုချောင် ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး “ရွှေတင်ရေ ချိုင့်တစ်လုံး ယူခဲ့စမ်း” ဟု လှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှတင်အောင်လည်း “နေ...နေ” ဟုဆိုကာ နေရာမှ ချက်ချင်းထလာတော့သည်။ ထိုအတွင်း မီးဖိုချောင်ဘက်မှ အိမ်ဖော်မလေးရွှေတင်က ချိုင့်တစ်လုံးဆွဲ၍ ထွက်လာရာ၊ တင်အောင် ကပျာကယာ ပြေးသွားပြီး ချိုင့်ကိုဆွဲယူထားလိုက်သည်။ သို့ကြောင့် ကိုမော်တင်နှင့်မေရီ တို့သည်လည်း နေရာမှာပင် ထိုင်မြဲ ပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြလေ၏။

“မေမေ တို့က အလှူသွားတဲ့ဥစ္စာအိမ်မှာ ဘယ်ထမင်း ပြန်စားတော့မလဲ၊ တို့ကိုတောင် ထမင်းစား စောင့်မနေနဲ့ လို့မှာသွားသေးတယ်”

တင်အောင်သည် လက်ထဲ ချိုင့်ရောက်လာပြီးမှ မကျေမနပ်ဖြစ်လာကာ အစ်မဖြစ်သူအား မျက်လုံးခပ်လွှဲလွှဲ ထားပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေသာ စားချင်စားခဲ့မှာ၊ မေမေတော့ အိမ်ပြန်စားဖို့သေချာတယ်”

မေရီအောင် ကလေသံခပ်အေးအေးနှင့်ပြန်ပြောသည်။ဆက်ပြီး

“ကဲ နင်သွားမှာလား၊မသွားဘူးလား”

“ကားမှမရှိဘဲ ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“ရော့ ကားသော့ယူသွား ကိုတင်အောင်၊ ကျွန်တော့်ကားအားပါတယ်”

ကိုမော်တင် ကပျာပျာသလဲ ကားသော့ကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကားကြီး ကျုပ်မစီးချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲသွားမယ်၊ အစ်မ ဘတ်စ်ကားပေး”

မေရီသည် ခါးကြား ဘော်လီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နေရာက ထသွားမည်ပြုရာ၊ ကိုမော်တင်က ကပျာကယာ လက်ကာပြပြီး ညာဘက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ၎င်း၏လက်ကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ နှစ်ဆယ်တန်တစ်ချပ်ပါလာသဖြင့် မျက်လုံးတစ်ဖက် ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ဖိကိုက်မိလေသည်။ ပြီးမှဖြစ်လိုရာဖြစ်ဟု သဘောထားလိုက်မိလေသလား မပြောတတ် “ရော့...ရော့” ဟုဆိုကာ နှစ်ဆယ်တန်ကို တင်အောင်အားကမ်းပေးလိုက်သည်။

တင်အောင်သည် ကိုမော်တင်ထိုးပေးနေသော ငွေစက္ကူကိုခပ်တွေတွေ စိုက်ကြည့်ရင်း ယူသင့် မယူသင့် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ဘတ်စ်ကားခအတွက် ငွေနှစ်ဆယ်တန်ကြီးတောင် လှမ်းပေးနေသည်မှာ တော်တော်စေတနာမဟုတ်ကြောင်း တင်အောင် ကောင်းကောင်းကြီး စဉ်းစားမိသည်။ မိမိသည် ယနေ့ နှင်းဝါနှင့် ချိန်းဆိုထားသော ကိစ္စလည်းရှိနေရာ၊ မနက်ခင်း မိဘများထံမှ ငွေတောင်းထားရန်ကိုလည်း မေ့လျော့သွားမိသောကြောင့် ယင်းငွေသာယူလိုက်ရလျှင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေ၍ သွားပေမည်။ မိဘများကိုလည်း အပူကပ်စရာလိုတော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်

“ခင်ဗျားဆီက ပိုက်ဆံယူလို့ ကျုပ်ဆီက ဘယ်လိုအခွင့်အရေးမျိုးမှ ရမယ်မထင်နဲ့နော်”

တင်အောင်သည် နောက်ပိုင်း မရှင်းမရှင်း ဖြစ်မည်ကို.. စိုးရိမ်သဖြင့် ကြိုတင်သတိပေးလိုက်လေသည်။ အနှောင့်အယှက်ပါသော အကူအညီမျိုးဆိုလျှင် တင်အောင်အနေဖြင့် ယူလိုစိတ်မရှိချေ။

“ဒီလိုသဘောမထားပါဘူးဗျ။ တခြားစီပဲ၊ ခင်ဗျားစကားပြော သတိထားပါ”

မှန်သည်။ နောင်ကြီးမဲ့ အကူအညီတွေ နင်းကန်ပေး၍ အချင်းချင်းတွေဖြစ်နေမှပဲ ဆိုပြီးထင်ရာ လုပ်လာလျှင် မခက်ပါလား။

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ထားပါတော့။ ရှေ့ ရှေ့ ယူမယ့်သာယူသွားစမ်းပါ။ ကိုယ့်စေတနာကို ခုထိ နားမရှင်းသေးဘူးလား ကိုတင်အောင်ရာ”

မေရီခမျာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားနေရပုံ တွေ့ရလေသည်။

“ဪ ဂျင်းလွန်းလို့ မေးနေတာဗျ... တော်ကြာ ခင်ဗျားအလိုမကျဖြစ်လာလို့ ပြန်တောင်းချင် တောင်းနေမှာ”

“မဟုတ်တာ ကိုတင်အောင်ကလည်း ရှေ့ ရှေ့..”

ထိုအခါမှ တင်အောင်လည်း နှစ်ဆယ်တန်ကို ဖပ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးဆင်းသွားတော့လေသည်။

၎င်းထွက်သွားတော့မှာပင် ကိုမော်တင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မေရီမျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်း ပါးစပ်မဟာဘဲ ပြုံးနေလိုက်လေ၏။ မေရီသည် ကိုမော်တင်၏ အကြည့်ကို မခံနိုင်သည့်အလား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ကစားရင်း မသိမသာ ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ကောလိပ်မှာ အတူနေစဉ်ကတည်းက ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြသူများဖြစ်၏။ သို့သော် မေရီမှာ ကိုမော်တင်ထက် နှစ်နှစ်မျှ ဂျူနီယာကျသဖြင့် ယခုမှ ဘီအေအီးဒီ နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေရတုန်းဖြစ်ပြီး၊ ကိုမော်တင်မှာ မူအထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဘီအက်စ်စီ အောင်ပြီးနောက် အင်းစိန်စုံထောက် အဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်နေရာမှ အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ပင် စုံထောက်ပညာကို သွားရောက်လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မေရီအောင် ဒီဂရီရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ထပ်ကြရန်ကိုလည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်၏။

“ဘာလို့ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားရတာလဲ”

ကိုမော်တင်သည်ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး မေရီထိုင်နေသော နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင်မေရီနှင့် ကိုယ်လုံးချင်းကပ်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မေရီသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွားမည်ပြုရာ၊ ကိုမော်တင်လည်း ညာဘက်လက်ဖြင့် မေရီ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး

ဘယ်လက်ဖြင့် မျက်နှာကို မိမိဘက်သို့ အသာဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ နောက်အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် မေရီ၏ပါးပေါ် နှာခေါင်းသရမ်းရန် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်” ဟူသော ရှူးဖိနပ်သံနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်အာလာသဖြင့် ကိုမော်တင်လည်း ရုတ်တရက် နေရာပြင်ထိုင်ကာ ဣန္ဒြေပျက်မတတ် ဖြစ်သွားမိသော်လည်း၊ ခဏကြာ၌ တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသောအခါ စိတ်ပြန်လည် တည်ငြိမ်သွားလေသည်။ သို့နှင့်....

“တင်..တင်အောင်၊ နင် မသွားဘူးလား”

တင်အောင်သည် ပါးစပ်မှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေရီ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာပြန်မေးသည်။

“သွားစရာမလိုတော့ဘူး”

မေရီပို၍ အံ့အားသင့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“အောက်ကနေပြီး ဟိုတယ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်တယ်၊ ခဏကြာလာပို့မယ်တဲ့”

တင်အောင်အဖြေကြောင့် ကိုမော်တင်ခမျာ ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ထုတ်ရင်း ဘယ်ဘက်လက်ဝါးဖြင့် နဖူးကို ခပ်ဆက်ဆက်ကလေး ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။

*

မချစ်သော်လည်း

“ဪ...လာကြပါ၊ လာကြပါ။ ထိုင်လေ မောင်မောင်တင်၊ သမီးရေ ဟောဒီမယ် မင်းအစ်ကိုကြီးနဲ့ ဦးလေးရော၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရောပါ လာကြတယ်”

အိမ်မှာ ပွဲစားကြီးဦးထွန်းအောင်၏အိမ်ခြံနှင့် မျက်စောင်းထိုးခန့်တွင်ရှိသော အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားကြီးများပိုင်ရှင် ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်နှင်းဝေတို့၏ ခြံတွင်းရှိ အိမ်ပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်နှင်းဝေတို့သည် မနှင်းနှင်းခေါ်နှင်းဝါ၏ မိဘများဖြစ်ကြပြီး စုံထောက်ကြီးကိုမော်တင်၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးမော်ဟန်၊ ဒေါ်ချစ်တင်တို့နှင့် တစ်မြို့တည်းသားများဖြစ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိကြသူများဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း လူကြီးလုပ်သူများက ကိုမော်တင်နှင့် မနှင်းနှင်းခေါ် မနှင်းဝါတို့နှစ်ယောက်အား အခါအားလျော်စွာ နေရာချထားပေးရန် စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို လူငယ်နှစ်ယောက်အားလည်း အသိပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်လေ၏။ သို့သော် လူငယ်နှစ်ယောက်မှာမူကား အချင်းချင်းဘယ်လိုမှ နီးစပ်မှမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မရအောင်ပင် အမုန်းဋီကာ ချဲ့နေမိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အကျိုးတရားသည် အကြောင်းတရားပေါ်တွင် အခြေခံပေသည်ဟု ဆိုထားပါသော်လည်း ကိုမော်တင်နှင့်နှင်းဝါတို့နှစ်ယောက်ကြားက ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသော တင်းမာမှုမှာမူ ဘယ်လိုမှစဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

နှင်းဝါ၏ အလှသည်လည်း တကယ်တော့ စာတစ်ပုဒ်ဖွဲ့လောက်သည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုမော်တင်အနေဖြင့် ယင်းအလှကို စိတ်ထဲကတောင် မချီးကျူးမိပေ။ တစ်ဖန် ကိုမော်တင်၏ ရုပ်ရည်မှာလည်း အများသိကြပြီး အတိုင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်နှင်းဝါက မကြိုက်။ ဟို ယခင်တုန်းက ဆိုလျှင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် မေးထူးခေါ်ပြောမျှလောက်တော့ ရှိခဲ့ကြသေးသည်။ နောက်ပိုင်း လူကြီးလုပ်သူများက ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒကို

အတိအလင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်သည်မှစ၍ မေးထူးခေါ်ပြောမျှပင် မပြုတော့ဘဲ ကြောင်နှင့်ခွေးလို တွေ့တိုင်း ရန်ထောင်နေကြတော့သည်။ ၎င်းတို့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြလေတိုင်း ကိုမော်တင်သာ ခိုင်ခံ့ပြီး အဆူခံရတတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ကိုမော်တင်သည် အသက်အားဖြင့် လူလတ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ နှင်းဝါ၌ အပြစ်ရှိသည့်တိုင်အောင် ၎င်းက သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး သွန်သင်ဆုံးမနိုင်ရမည်ဟု လူကြီးလုပ်သူများက ယူဆထားမိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူကြီးလုပ်သူများ၏ သဘောဆန္ဒအတိုင်းကား ဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။ ယနေ့ညနေ အိမ်က ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်မှာပင် ဦးမော်ဟန်နှင့် ဒေါ်ချစ်တင်တို့သည် ကိုမော်တင်အား မည်သို့ပြော၊ မည်သို့ဆို၊ မည်သို့ထိုင်၊ နောက်ပြီး အထူးသဖြင့် နှင်းဝါနှင့် မည်သို့ဆက်ဆံ စသည်တို့ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး တတွတ်တွတ် မှာကြားလာခဲ့ကြရလေတော့သည်။

သို့ကလို မိဘနှစ်ပါးက မှာကြားပြောဆိုလာပြန်တော့လည်း ကိုမော်တင်က တစ်လမ်းလုံး ခေါင်းတညိမ့်မ့်နှင့်။ လူကြီးလုပ်သူများ ဧည့်ခန်းတွင် အသီးသီး ထိုင်မိကြစဉ်မှာပင် မီးဖိုချောင်ဘက်သွားသော တံခါးမှ ပန်းနုရောင် ဇာခန်းဆီးကလေးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာပြီး နှင်းဝါတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ကိုမော်တင်သည် မိခင်ဘေးနား ဝင်ထိုင်မည်ပြုပြီးမှ ပြန်ထလိုက်ရင်း... “ဪ ညီမလေး နေကောင်းတယ်နော်၊ ဟဲ ဟဲ” ...ဟု အကောင်းဆုံးလေယူလေသိမ်းဖြင့် စတင်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ရှင် လူကို မျက်စမပစ်ပါနဲ့။ လူကြီးတွေရှေ့ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းရသလား”

ကိုမော်တင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး...

“ညီမလေးကလည်းကွယ်၊ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အကျင့်ပဲဟာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့သင့်ပါတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးကလည်း၊ နင့်အစ်ကိုကြီးမှာ ဒီသူငယ်နာကြောရှိမှန်း သိသားနဲ့”

နှင်းဝါ၏အမေ ဒေါ်နှင်းဝေကလည်း ကိုမော်တင်စကားကို ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။ နှင်းဝါကမူတစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုသာ စုထားလိုက်သည်။ လူကြီးလေးယောက်စလုံးကပင်လျှင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အကဲကိုသာ အကဲခတ်ကြည့် နေကြလေရာ အထူးသဖြင့် ကိုမော်တင်၏ဖခင် ဦးမော်ဟန်မှာ တထိတ်ထိတ် ပူပန်နေပုံ တွေ့ရလေသည်။ ကိုမော်တင်သည် စကားဆက်မပြောလိုတော့သဖြင့် နေရာတွင် ထိုင်လိုက်ရန် ဘောင်းဘီစ နှစ်ဖက်ကို ပေါင်လယ်ခန့်တွင် အပေါ်သို့ဆွဲမရင်း ခါးအနည်းငယ် ကုန်းလိုက်သည်။

သို့ရှိစဉ်တွင် ဖခင်ဦးမော်ဟန်နှင့် မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်သွားမိရာ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စောစောက မှာကြားခဲ့သော စကားလုံးများကို တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ ပြန်သတိရလာသဖြင့် မထိုင်ဖြစ်သေးဘဲ နှင်းဝါဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုအတွင်း နှင်းဝါကလည်း အကြည့်၊ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားမိကြလေရာ ကိုမော်တင်သည် ရုတ်ရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီးမှ နှုတ်ထဲ ရော်မိရောက်ရာ... “ဪ ဟော် ဟော်... ညီမလေး ကိစ္စပြီးပြီလား” ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်မိလေသည်။

နှင်းဝါရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဘာ...ဘာ ကိစ္စပြီးရမှာလဲ”

ကိုမော်တင်သည် စကားပြောမှားသွားကြောင်း ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိသဖြင့် ဘယ်ဘက်မျက်စိလည်း အော်တိုမစ်တစ် မိုတ်တုတ် မိုတ်တုတ်ဖြစ်သွားသည်။

“အို ဟို ဟို... ထမင်းစားပြီးကြပြီးလားလို့ မေးတာပါ”

ယင်းအဖြေကြောင့် လူကြီးလုပ်သူများ ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြရာ နှင်းဝါသည်ပင် ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ကိုမော်တင်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးလိုက်ပြီးမှ သူ့အမေ ဘေးနားသို့ ဝင်ထိုင်လိုက် လေ၏။

“မစားရသေးဘူး၊ ရှင်ကျွေးမလား”

ကိုမော်တင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်ကို သဘောကျ၍ ပိုပြီးကုန်ပျက်သွားစေရန် နှင်းဝါက အတွန်းသဘောဖြင့် ပြန်စလိုက်သည်။ သို့သော် ကိုမော်တင်မှာ စိတ်ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်၍ ခေါင်းခါရင်း...

“ဟင်အင်း၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ချက်စားပေါ့” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး ခဏတာမျှ တိတ်ဆိတ်၍သွားရာ ဦးဘမောင်သည် ထိုင်ရာမှထလာပြီး...

“ကဲ ငါတို့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ခဏသွားကြမယ်။ မင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်တော့ လိုက်ချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခဏ နေရစ်ခဲ့ကြဦးနော်” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကျန်လူကြီး သုံးယောက်လည်း မတ်တတ်ထလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ နှင်းဝါက “ကျွန်မလည်း လိုက်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားရာ...

ဒေါ်နှင်းဝေက...

“သမီး မလိုက်ခဲ့နဲ့၊ မေမေတို့ သိပ်မကြာဘူး ပြန်လာမယ်”... ဟု ပြောကာ တစ်ဆက်တည်း ကိုမော်တင် ဘက်သို့ လှည့်ပြီး... “မောင်တို့ ခဏထိုင်စကားပြောနေကြဦးနော်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုမော်တင်လည်း “ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ အရိုအသေပြုသည့်သဘောဖြင့် ခဏကုန်းထလိုက်ပြီး နေရာမှာပင် ပြန်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။ ထိုအတွင်း နှင်းဝါ နှုတ်ခမ်းစုပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာရာ မျက်နှာထားနှင့်ကြည့်နေသော ဖခင်ဦးဘမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာမပြောဆိုတော့ဘဲ အိမ်ခန်းတွင်းသို့ စုဆောင်းပြီး ပြန်ဝင် သွားလေသည်။

“ဟဲ့ သမီး ၊ နင့်အစ်ကိုကြီးနဲ့ ထွက်ပြီးစကားပြောလေ”

ဒေါ်နှင်းဝေသည် နှင်းဝါအား နောက်ဆုံးလှမ်းပြောလိုက်ပြီးနောက်၊ လူကြီးလေးယောက်စလုံးပင် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့လေသည်။ လူကြီးများသည် ကိုမော်တင်နှင့် နှင်းဝေတို့နှစ်ယောက်အား ပိုမိုရင်းနှီးမှုရှိကြစေရန် တမင်ချန်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် လူငယ်နှစ်ယောက်မှာကား...

ကိုမော်တင်သည်ဧည့်ခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာထိုင်နေရာမှ ဘယ်ဘက် ဘောင်းဘီအိတ်အတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လေးလေးတွဲတွဲ မီးညှိလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက်မီးခိုးကို အပေါ်သို့မော့၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း... “နှင်းဝါရေ.. ညီမလေး” ဟုခေါ်လိုက်သည်။

ယင်း ခေါ်သံကြောင့် နှင်းဝါ ရုတ်တရက် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာပြီး “ဘာကိစ္စလဲ” ဟုအသံခပ်မာမာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စကတော့ ၊ အယ် ငါတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ ပျင်းလို့ပါ”

ကိုမော်တင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆန့်တန်း၍ ပျင်းရိစွာ သမ်းဝေလိုက်ပြီးမှ နှင်းဝါကိုမကြည့်ပဲ ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်မ က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ကိုမော်တင်သည် နှင်းဝါ၏ အမေးကြောင့် အသံခပ်အုပ်အုပ် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး... “မသိဘူးလေ...နင် ဘာလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါမှ မသိဘဲ။ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

နှင်းဝါသည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားမိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသဖြင့် စိတ်ကို ချက်ချင်းပြန်ချုပ်တည်းလိုက်ပြီး၊ ကိုမော်တင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီး....

“ဒီမယ် ကိုမော်တင်... မပြောလိုလည်း မပြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ ရှင့်ကို ခပ်ရှင်းရှင်းပဲပြောတော့မယ်၊ လူကြီးတွေက ရှင်နဲ့ကျွန်မကို နေရာချထားဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်ဆိုတာ ရှင်လည်း သိပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရှင့်ကို အရင်တုန်းကလည်း မချစ်ဘူး။ အခုလည်း မချစ်ဘူး။ နောင်ကိုလည်း ချစ်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မချစ်နိုင်တဲ့အပြင် ကျွန်မမှာ... အခုချစ်သူရှိနေပြီ။ ဒါပဲ”

နှင်းဝါသည် ကရားရေလွှတ်သလို ဒေါသကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုမော်တင်မှာသိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသည့် အမူအရာဖြင့်....

“ဒီလိုဆိုတော့... ငါ အခု ငိုရတော့မှာလား” ဟုသာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီမယ် ရှင်နောက်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မ စကားအကောင်းပြောနေပါတယ်။ ကျွန်မသိရသလောက်တော့ ရှင်လည်း ကျွန်မကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ရပ်တန်းကရပ်ပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ခပ်တန်းတန်းပဲနေထိုင်ကြ ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကိုမော်တင်သည် လက်နှစ်ဖက် မြှောက်ပြီးတစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ပြန်၏။ပြီး...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချစ်နိုင်ကြရုံနဲ့ မုန်းကြစတမ်း ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆက်ဆံဖို့ အကြောင်းမှမရှိဘဲ။ ခပ်တန်းတန်း နေလိုက်ကြရုံပေါ့။”

“အင်းလေ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတစ်ခုဆိုတာ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့တော့ သင့်လျော်မယ်ထင်ဘူး။ ငါသေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦးမယ်လေ”

ကိုမော်တင်က ကြံဖန်စကားကြောရှည်နေသဖြင့်၊ နှင်းဝါ မသိမသာ ဒေါသထွက်လာပြန်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ၎င်း၏ ဒေါသသည် အပြင်သို့ကား ထွက်မလာချေ။

“ရှင် ဘာမှစဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး။ ရှင်မှာလည်း ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသားပဲ။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“နို့... နင်ကလည်း ခုနတုန်းက ရည်းစားရှိတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ နင်က အရင်လက်ထပ်လိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ဒါနဲ့စကားမစပ် နင့်ရည်းစားကဘယ်သူလဲ”

“ဒါ ရှင်သိစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ... ရှင် သိသွားအောင် ပြောပြလိုက်မယ်။ ဟိုဘက်ခြံက ရှင့်ရည်းစားရဲ့မောင်ပဲ။ နာမည်က တင်အောင်လို့ခေါ်တယ်”

“ဟိုက် နင်နဲ့ငါမှ ကြံဖန်ပြီး ဆွေမျိုးတော်စပ်နေကြဦးမှာပါလား”

သို့ပြောပြီး၊ ကိုမော်တင်သည် အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိသောဟန်ဖြင့် နေရာအနည်းငယ် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း အဲဒါစဉ်းစားမိလို့ သူ့ကိုတောင် စကားအတိအကျမပြန်ရသေးဘူး။ မနက်ဖြန် သူနဲ့ချိန်းထားတယ်။ မနက်ဖြန်မှာဘဲ သူ့ကိုအကြောင်းပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ သူ့အစ်မ မေရီနဲ့ ရှင်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိသားပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ကျွန်မ တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြမှာမှမဟုတ်ဘဲ။ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

နှင်းဝါ၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုမော်တင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်သည်။ နောက် တစ်စုံတစ်ခု သဘောကျမိသည့်အလား ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ နင်သဘောကျသလိုပဲ လုပ်ပေတော့၊ ကိုင်း...ဖေဖေတို့ ပြန်လာရင် ငါပြန်နှင့်ပြီလို့ ပြောလိုက်နော်”

ကိုမော်တင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လူကြီးများပြန်ရောက်မလာမီ အိမ်ကြီးပေါ်က ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အထက်ပါဖြစ်ရပ်မှာ ယမန်နေ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ကိုမော်တင်သည် အထက်ပါဖြစ်ရပ်ကို တစ်လုံးစီ ပြန်စဉ်းစားမိရင်း မေရီအောင်တို့အိမ်မှ ထွက်လာသောအခါ နံနက် (၁၁:၀၀) နာရီထိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ သူသည် တင်အောင်၏ အနှောင့်အယှက်ပေးမှုကြောင့် လင်းတမိုင် မိုင်ပြီး ထွက်လာခြင်းဖြစ်ရာ တင်အောင်အပေါ် တော်တော်ကြီး မကျေမချမ်း ဖြစ်နေမိလေသည်။ အကယ်၍သာ မေရီအောင်အပေါ် ချစ်နေမိသော မေတ္တာအစိုင့်အခဲ ပမာဏသည် မြင်းမိုရ်ရွှေတောင်လောက် ကြီးမားခြင်းမရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုအိမ်ကြီးသို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရန် စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်ချင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုတော့ မေရီအောင်အပေါ် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမိ သည်ဖြစ်၍ ကိုမော်တင်သည် တင်အောင်ကိုသာ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလျက်ရှိနေမိလေသည်။ ထိုအတွင်း အကြံတစ်ခုသည် ၎င်း၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ လျှပ်စီးလက်သည်ပမာ ဖျတ်ခနဲဝင်ရောက်လာရာ၊ စောစောက ကြံစည်စိတ်ကူး ထားသော မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ရန် အစီအစဉ်ကို ရုတ်တရက်ဖျက်သိမ်း လိုက်ပြီး ကားကလေးကို နှင်းဝါတို့ခြံဘက်သို့ ချိုးကွေ့ မောင်းနှင်သွားမိလေတော့သည်။

သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ တင်အောင်သည် နှင်းဝါတို့ ခြံဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ဤတွင် ကိုမော်တင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးမှန်ထဲသို့ နောက်တစ်ခါ ပြန် ကြည့်လိုက်လေသည်။ တင်အောင် နောက်ပြန်လှည့်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်ကား ကိုမော်တင်မှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး စိတ်ထဲက ယားကျိကျိကြီးပင် ဖြစ်လာမိလေ၏။ သို့သော် ယင်းမြင်ကွင်းကြောင့် သဘောမကျ ဖြစ်သွားသူ နောက်တစ်ဦးမှာ နှင်းဝါပင်ဖြစ်သည်။ နှင်းဝါသည် အိမ်အပေါ် ထပ်ပြတင်း ပေါက်တစ်နေရာတွင် ရပ်နေရာမှ ထိုအချင်းအရာကို အစအဆုံး တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် နှုတ်ခမ်းစူစူ မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြစ်သွားပြီး အတွင်းခန်းသို့ ချာခနဲ လှည့်ဝင်သွားလေ၏။ ကိုမော်တင် ရောက်လာချိန်၌ ခြံထဲတွင် ကုန်တင်လော်ရီကားလေးတစ်စီးသည် ခရီးမထွက်ရသဖြင့် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာများက ကားကြီးများကို ပြုပြင်လျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကိုမော်တင်သည် ကားကလေးဆင်ဝင်အောက်တွင် အသာထိုးရပ်လိုက်ပြီး

ရုတ်တရက် မဆင်းသေးဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိလိုက်ပြီး၊ နှင်းဝါနှင့် တွေ့လျှင် မည်သို့ ပြောဆိုရမည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးကိုအသာဖွင့်ပြီးအောက်ဆင်းလိုက်လေ၏။

“ဟော...မောင်မော်တင်ပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလားကွ။ သွားအပေါ်တက်သွား၊ မင်းနှမတောင် မင်းကို စောင့်နေလေရဲ့။ ဦးတော့ အပြင်သွားစရာရှိလို့နော်”

ထိုအခိုက်မှာပင် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော ဦးဘမောင်သည် ကိုမော်တင်အား ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုလိုက်ရာ၊ ကိုမော်တင်ကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ဦး” ဟု...ဆိုကာ ခေါင်းငုံ့ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး ကားသော့တွဲကို လက်ညှိုးကြားဆွဲလှည့် ကစားရင်း လေတချွန်ချွန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ကိုမော်တင်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ခေါက်မနေတော့ဘဲ အသာဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ရာ၊ ၎င်းဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဧည့်ခန်းမ တစ်နေရာတွင်ရပ်နေသော နှင်းဝါသည် အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ နှင်းဝါ၊ ခဏနေပါဦး၊ ငါ ပြောစရာရှိလို့”

ကိုမော်တင်က ခါတိုင်းလေသံနှင့်မတူဘဲ အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ တစ်ကိုယ်တည်း ဒေါပွ နေခဲ့သော နှင်းဝါသည်လည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကိုမော်တင်အား မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်လုံးပေါ် ကိုမော်တင် ဝင်ထိုင်မိလျှင် နှင်းဝါလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ကိုမော်တင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ မိမိကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် နှင်းဝါသည် မလုံမလဲဖြစ်လာဟန်ဖြင့် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘာ... ကိစ္စလဲ၊ ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ” ဟုစပြီး မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ ကိုမော်တင်လည်း နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ငါ စိတ်ပြောင်းသွားပြီကွ။ ဒါကြောင့်...”

စကားမဆုံးမီ နှင်းဝါက...

“ဘာစိတ်ပြောင်းတာကို ပြောနေတာလဲ” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

“နားထောင်ဦးလေ၊ ငါဆိုလိုတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးတွေရဲ့ စကားကိုနားထောင်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ အဲဒါ ငါလာပြောတာပါ” ယင်းစကားကြောင့် နှင်းဝါခမျာ ၎က်ဆိုးထိုးသံ ကြားလိုက်ရသည့်ပမာ မျက်နှာမည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

ကိုမော်တင်မှာမူ အေးအေးဆေးဆေး စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူပြီး မီးညှိသောက်နေ လိုက်လေသည်။

နှင်းဝါ တစ်ယောက်ကား ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိဘဲ တော်တော်ကြီး စဉ်းစားရကျပ်သွားမိသည်။ ကိုမော်တင်ကသာ လူကြီးတွေရဲ့ ‘ဟုတ်ကဲ့...’ ဆိုကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် မိမိအနေဖြင့် ဘာမှတတ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နှင်းဝါ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။ ယခုအချိန်ထိ အချိန်ဆွဲထားနိုင်သည်မှာလည်း မိမိတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကပင် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေခဲ့ကြသောကြောင့် သာလျှင်ဖြစ်ပေရာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ကျန်တစ်ယောက်မှာ အလိုလို လက်မြောက်အရုံးပေးရမည် ဖြစ်သည်ကို ဗေဒင်မေးစရာ မလိုချေ။

သို့စဉ်းစားမိပြီးမှ နှင်းဝါသည်သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်သံ မသိမသာ မြန်လာသည်ကိုလည်း သတိထားမိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြီးနှင်းဝါက...

“ရှင် စိတ်ပြောင်းပေမယ့် ကျွန်မမှ မပြောင်းတဲ့ဥစ္စာ၊ ရှင် အရမ်းလုပ်လို့ ရမလား”

“စမ်းကြည့်လေ...”

ကိုမော်တင်က တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြန်ဖြေပြီး စီးကရက် အသစ်တစ်လိပ်ကို ကုန်သွားသောအတိုမှ မီးဖြင့် ညှိသောက်လိုက်သည်။ ပြီး...တစ်ချက် အားရအောင် ဖွာရှိုက်၍ မီးခိုးကို အပေါ်သို့မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်”

ကိုမော်တင်က စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခဏရပ်ထားရာ၊ နှင်းဝါလည်း နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာမည့် စကားလုံးများကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

“နင် ငါ့ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးမယ်ဆိုရင်တော့၊ ငါ နင့်ကို ဘာမှအနှောက်အယှက် မပေးတော့ဘူး။ ပြီးတော့ လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ငါ တာဝန်ယူမယ်၊ အဲဒါပါပဲ”

ထိုအခါမှ... နှင်းဝါလည်း အနည်းငယ် အသက်ရှူချောင်၍လာလေ၏။ သို့နှင့်...

“ဘယ် ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေ ...ဟို မေရီနဲ့ငါ ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိပြီး မဟုတ်လား။ အေး...အဲဒီကိစ္စမှာ နင့်အကောင် တင်အောင်က ငါ့ကို တော်တော်ကြီး အနှောက်အယှက် ပေးနေတယ်ကွ”

ကိုမော်တင်က စကားပြောရင်း နှင်းဝါ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရာ၊ နှင်းဝါကလည်း ကိုမော်တင် ပြောနေသည့် အကြောင်းကို မိမိသိပြီးဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ကိုမော်တင်ကဆက်ပြီး...

“အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ နင့်အကောင် အနှောက်အယှက် မပေးအောင် ကူညီဖို့ပဲ”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုကူညီရမယ်ဆိုတာလည်း ပြောဦးလေ”

ကိုမော်တင်သည် မေးကို ဘယ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲခါ၍ ချိုးလိုက်ရင်း “ဒီလိုလုပ်...” ဆိုကာ မျက်စိပေါ်ပစ်လိုက်သဖြင့် နှင်းဝါ မသိမသာနှုတ်ခမ်း စူးသွားလေ၏။

“နင်ငါ့ကို တစ်လနှစ်လလောက် ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး နေပြလိုက်စမ်းပါ။ ငါ သိရသလောက် တင်အောင် နင့်ကို တော်တော် စွဲနေတယ်လို့ကြားခဲ့တယ်၊ မေရီပဲ ပြောတာပဲလေ။ နင်သာ မသိသေးတာ၊ မေရီကိုအပူကပ်နေတာ ကြာပြီတဲ့။ အဲဒီတော့ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လိုက်ရင် ငါနဲ့သူ့အစ်မကိစ္စမှာ ဒီကောင် အနှောက်အယှက်ပြုတော့မယ် မထင်ဘူး။ တစ်ခုတော့ သတိထားရမယ်၊ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နဲ့တူစေ ဆိုသလို၊ နင် တင်အောင်နဲ့လုံးဝ လက်ခံစကားမပြောဘဲ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းနဲ့သာ အမူအရာ လုပ်ပြနေရမယ်၊ ဒီကောင် မနေနိုင်ပါဘူး၊ နင်ကိုသာ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လိုက်နေမှာ။ ဒီတော့မှ အခြေအနေအရ သူနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးလိုက်မယ်”

နှင်းဝါက ခေါင်းတစ်ဆက်ဆက် ညိတ်ပြလာသဖြင့် ကိုမော်တင်လည်းစကားကို ရပ်ထားလိုက်တော့ သည်။ နှင်းဝါသည် စဉ်းစားသလို ငေးငိုင်နေလိုက်ပြီးမှ...

“တော်ကြာ သူက ကျွန်မအပေါ် အထင်လွဲပြီး တကယ်မှန်းသွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”

“မပူပါနဲ့၊ နင့်အကျိုး ငါ့အကျိုးအတွက် ငါကြည့် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

နှင်းဝါသည် မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး၍ နှုတ်ခမ်းကိုဖိလိုက်ရင်း အတန်ကြာ စဉ်းစား နေလိုက်မိပြန်သည်။ မိမိချစ်သူကိုပဲ မုန်းဟန်ဖွဲ့ရမည့် ကိစ္စပါလား။ သီချင်းတစ်ပုဒ်မှာသာ ထိုကဲ့သို့ ဖတ်မိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်ရချေတော့မည်။ နှင်းဝါသည် အတန်ကြာ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး၊ ကိုမော်တင်၏ အကြံပေးချက်ကို ရင်ခပ်လေးလေးနှင့် လက်ခံလိုက်လေ၏။ ထိုသည့် နောက်ပိုင်းဝယ်ကား ကိုမော်တင်နှင့် နှင်းဝါတို့၏ ဆက်ဆံရေးကား ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲ သွားတော့လေသည်။

၎င်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားတင်းမာမှုသည်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဆွေးနွေးလိုက်ရုံမျှဖြင့် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်၍ သွားပြီဖြစ်ရာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်း၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကို လက်တွေ့ ပြသလိုက်ရာလည်း ကျသွားတော့သည်။ တင်းမာမှုမရှိတော့သည်နှင့်အမျှ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် တပူးတွဲတွဲနှင့် ရုပ်ရှင်သွားခြင်း၊ လေညင်းခံထွက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာကြလေရာ လူကြီး မိဘလုပ်သူများကလည်း ဝမ်းသာကြလေတော့သည်။

ဤတွင် ခူးနှင့်မျက်ရည်သုတ်နေရသူတစ်ဦးမှာကား... တင်အောင်ပင် ဖြစ်သတည်း။ တင်အောင်သည် အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမှန်း ရုတ်တရက် မသိလိုက်မိဘဲ၊ တစ်ညနေခင်း နှင်းဝါအား ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရန်သွားခေါ်ရာ နှင်းဝါက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်လိုက်ပြီးနောက်၊ ကိုမော်တင်နှင့်အတူ ပြုံးပြုံးကြီး ထွက်ခွာ သွားကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသား ဖြစ်သွားကာ၊ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိသွားလေသည်။ နောက်တစ်ခါ နှင်းဝါနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လမ်းမှာတွေ့ပြန်တော့လည်း၊ နှင်းဝါက ခေါ်ခေါ်ပြောပြော မပြောတော့သည့်အပြင် ကိုမော်တင်တစ်ယောက်အားလည်း နှင်းဝါတို့ ခြံဘက်သို့သာ ကူးချည်သန်းချည် ပြုနေသည်ကိုတွေ့မြင်ရဖန် များလာသောအခါ တင်အောင်လည်း အခြေအနေကို ရိပ်မိစပြုလာတော့၏။

ဤတွင် ကိုမော်တင်အပေါ် မုန်းတီးနေမိသော တင်အောင်၏စိတ်သည် ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးတက်၍သာ သွားလေတော့သည်။ တင်အောင်အနေနှင့် စိတ်ဆိုးမည်ဆိုပါက စိတ်ဆိုးလောက်ပြီ ဖြစ်နေ၏။ မိမိအစ်မ အရင်းခေါက်ခေါက်ကိုလည်း ဂေါ်သည်၊ တစ်ချိန်တည်း မိမိရည်းစားအရင်းခေါက်ခေါက်ကိုလည်း ဂေါ်ပြန်ချေသည်။ သည်လိုလူစားမျိုးကို အများလူတကာက ဘယ်လိုစီရင်ချက်ချမည်ဟု မသိရသော်လည်း တင်အောင်ကမူ အဆိပ်နှင့်ပွိုင့်စင်ကို ဆတူရောပြီးသာ ကျွေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေမိလေတော့၏။

*

အကြံကြီးသူ

“မှာတမ်းရွှေ ဝဿန်ဦးဝယ်၊ လေရူး ဆော်ရင် ဖြေမရွှင်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ လွမ်းရဖြင့်မလွယ်... ရော်ရည်မျှော်မှန်း၊ စခန်းကွာဝေးတယ်၊ ခေါ်မည်ဖော်လွမ်း၊ မှန်းကာဆွေးဖွယ်... မောင်ကြီးနှမ နှင်းဝါကိုကွယ် မျက်ရည်လယ် တမ်းတငိုမဆုံးတယ်၊ တူနယ် တယ်နယ် တူနယ် လပျောင်”

“ဪ လောက လောက၊ အို အို ဘာလောကကြီးပါလိမ့်... ဟိုက် ဆိုရှယ်လစ်လောကရောက်နေမှကိုး”

အင်းလျားရေပြင်၏ နေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်သည် အတော်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းပြီး၊ သာတောင့် သာယာ ရှိလှသည်မှန်သော်လည်း၊ မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်မှာမူ တစ်ကိုယ်တည်း အဆွေးနယ်ချဲ့လျက်ရှိနေရှာလေ၏။

ခါတိုင်းနေ့များတွင် ဒီအချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ညနေခင်း လမ်းလျှောက် လေညင်းခံထွက်လာကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ လှပျိုဖြူလေးများနှင့် ကျောင်းသားများ ဥဒဟို သွားလာလျက် ရှိနေတတ်သော်လည်း ယနေ့ ညနေဘက်တွင်မူ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ထားသောကြောင့် လူတော်တော်ပြတ်လျက်ရှိနေရာ၊ လူငယ်သည် တွေးချင်တိုင်းတွေး၊ ဆွေးချင်တိုင်းဆွေးပြီး စိတ်အလိုဆန္ဒအရ ရှုကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် ဝေးချင်တိုင်း ဝေးသော အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ မိမိ၏ စိတ်ကိုစေလွှတ်ထားလိုက်ကာ မယ်ဒလင်တစ်လက်ကိုသာ အဖော်ပြုလျက် ရှိနေဟန် တူပေ၏။

ထိုအခိုက်....

“ဟေ့လူ၊ ဪ ဘယ်သူများလဲလို့ကွာ။ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတာလဲ ဖိုးတင်အောင် ရဲ့”

တင်အောင် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ မြဝင်း ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ တင်အောင်က စကားပြန်မပြောဘဲ မှိုင်ငေးငေး ဖြစ်နေသဖြင့် မြဝင်းက...

“မေးနေတာများ ကြားရဲ့လား သူငယ်ချင်း၊ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေတာလဲကွ၊ စာမေးပွဲ ကျလိုလား”

ဤတွင်မှ တင်အောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြီး...

“မကျပါဘူးကွာ... စာမေးပွဲကျရုံနဲ့ ငါဒီလောက် စိတ်ညစ်နေမလားကွ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်တုံး”

“ငါ့ရည်းစား နဲ့ကွဲသွားလို့ကွ”

“အိုး ဟိုး ဒါကြောင့်ကိုး...”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်မနေနဲ့ကွ။ ငါတကယ် စိတ်ညစ်နေတာ။ ခုတောင် ဒီအင်းလျားကန်ကို လာတာအလကား လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ကွ နားလည်လား”

တင်အောင်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်မှ မြဝင်းလည်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး...

“သူငယ်ချင်း မင်း ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ကွာ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ လူကြားလို့လည်း မကောင်းပါဘူး။ ဒီ ရည်းစားနဲ့ ကွဲတော့ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာကြတာပေါ့။ ငါလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီရှာပေးပါမယ်၊ ဘာမှ စိတ်ညစ်မခံနေပါနဲ့” ဟု ၎င်းနားကပ်သွားပြီး ခါးလယ်ခန့်ဆီတွင် သိုင်းဖက်၍ အားပေး စကားပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါမှ တင်အောင်လည်း စိတ်တင်းထားရာက ရုတ်တရက် လျှော့ချလိုက်သည်အလား၊ သက်ပြင်း ခပ်ရှည်ရှည်ကလေး မှုတ်ထုတ်လိုက် ရင်း....

“အေးကွာ သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါလည်း ဘယ်သူ သွားတိုင်ပင်ရမှန်း မသိလောက်အောင်ကို ဖြစ်နေတာကွ။ ခက်တာက ငါကလည်း သူ့ဆို တစ်ယောက်တည်းကိုမှ ချစ်မိနေလေတော့၊ နောက်ထပ် နောက်တစ်ယောက်ရှာဖို့ ဆိုတာဟာ စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်မိဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့် ဒီနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုပြီး ကြိမ်ကြိမ်ရာ အကြံထုတ်နေတာကွ”

တင်အောင်က ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသံနှင့်ပြောပြလိုက်သည်တွင် မြဝင်းလည်း ၎င်း၏ လက် မောင်းကို ဖမ်းဆွဲ၍ ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ကလေး ညှစ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုတော့လည်း မလုပ်သင့်ပါဘူး သူငယ်ချင်း။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမ...”

“ဘယ်နှယ့် ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းမရမလဲကွ၊ ဟုတ်လို့ ငါပြောနေတာပေါ့။ မင်းဆို သူတွေ့ရင်ရူး တောင်သွားဦးမယ်”

မြဝင်း၏ စကားမဆုံးမီ တင်အောင်က ဒေါသတကြီး အော်ပြော လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် ပဲလားကွာ”

“ငါ စာရေးဆရာမဟုတ်လို့ စာမဖွဲ့တတ်ဘူး”

တင်အောင်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“လှတဲ့ မိန်းမတွေ ဥမ္မာဒန္တိလောက်တော့...”

“မင်း ဥမ္မာဒန္တိများ ငါ့ရည်းစားကို တွေ့လိုက်ရင်လေ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဆိုးလှချေရဲ့ဆိုပြီး၊ ရှက်ရှက်နဲ့ ရေနံဆီသောက်ပြီး လေးထပ်တိုက် ပေါ်ကနေ ခုန်ချလိမ့်မယ်ကွ သိလား။”

မြဝင်း စကားမဆုံးမီပင် တင်အောင်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်ပြန်ရာ မြဝင်း ခေါင်းပုဝင်သွားလေ၏။

“ဒီလောက် တောင်ပဲလားကွာ”

“ပိုပါတယ်ဆိုမှ...”

မြဝင်းလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ခဏစဉ်းစားနေလိုက်၏။ ပြီး... တင်အောင်က ရေပက်မဝင်အောင် ပြောလိုက်သဖြင့် မြဝင်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး၊ အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပြန်သည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီးနောက် မြဝင်းလေသံပျော့ပျော့လေးနှင့်

“အေးလေ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပေမပေါ့။ ဟုတ်ဦးတော့လည်း သူနဲ့လွဲရုံလေးနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း သတ်သေ...”

“ဟေ့ကောင် မြဝင်း၊ မင်းငါ့ကို လာနောက်မနေနဲ့ဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ တော်ကြာ ငါတကယ် ဆွဲထိုးမိမယ်နော်”

တင်အောင်က နောက်ဆုံး အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ပြန်ရာ မြဝင်းလည်း ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနှင့် အတန်ကြာမျှ ဆွဲအသွားပြန်လေသည်။ နောက် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုး၍ ခံတွင်းရှင်းလိုက်ပြီး တံတွေးကိုလည်း ဂလုခနဲ မျိုချလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“သူငယ်ချင်းရယ် ငါ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ကွာ။ ငါလည်း သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလို့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီမလို့ ပြောနေတာပါ။ နို့ ခုနင်ကပြောတော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုလို့ ငါက ကိုယ့်ကိုကိုယ်များ၊ ဟိုလေ ဒုက္ခပေးတော့မှာလားလို့”

“ထပ်သရီး အဲဒီအကြံကတော့ မင်းပြောမှ သတိရတော့တယ်။ ဒီတစ်နည်းပဲဆိုတာက သူ့ကို ကားတင်ပြေးရ ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာကွ”

ထိုတော့ မှပင် မြဝင်းလည်း အပူလုံးကြီး ကျသွားကာ ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်ဖြစ်လာလေ၏။ သို့သော် ရဲရဲကြီး မပြုံးရယ်ဝံ့သေးဘဲ တင်အောင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ စနစ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုတောင် တော်လှန်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ရနိုင်သေးတဲ့ခေတ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်မျှလောက်ကိုတော့ ဖို့စနဲ့ ပြောင်းလဲခိုင်းလို့ ရနိုင်ရမှာပေါ့။ ဒါကလည်း မင်းပြောသလို ငြိမ်းချမ်းတဲ့နည်းနဲ့ စေ့စပ်မရလို့ ပြောနေတာပါ။”

တင်အောင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောသည်။ မြဝင်းကမူ အောက်နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ဖိကိုက်ထားလိုက်ပြီး စဉ်းစားနေလိုက်၏။ နောက်...

“ဒီလို လုပ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ တစ်နေရာသွားပြီး အကြံထုတ်ကြမယ်မကောင်းဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လျှင် တင်အောင်လည်း ခဏ စဉ်းစားပြီး “ဘယ်ကိုသွားမလဲ” ဟုတ်ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မြေနီကုန်း”

မြဝင်းက အဆင်သင့်တွေ့ရသော သုံးဘီးကားတစ်စီးနှင့် မြေနီကုန်း ဘောဂဗလအရက်ဆိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလျှင် တင်အောင် ခြေလှမ်းများ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်သွားသည်။ မြဝင်းက ၎င်း၏ လက်ကိုဆွဲ၍ဆိုသည့် ဆွဲသွင်းလာရင်း စားပွဲတစ်လုံး တွင်ဝင်ထိုင်ကာ...

“သူငယ်ချင်း စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာတာပါ။ စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ကူးဉာဏ် ကောင်းကောင်း ထွက်ဖို့ ခက်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နည်းနည်း အရင်ချလိုက်ကြဦးစို့”

မြဝင်းက ဆွယ်တရားဟောလိုက်လျှင် တင်အောင် ခေါင်းတခါခါနှင့် “မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ဒီကိစ္စက အမေ မကြိုက်ဘူးကွ၊ တော်ကြာ အိမ်ကသိသွားရင် ဆူရုံမကဘူး၊ အရိုက်တောင် ခံချင်ခံနေရဦးမယ်” ထိုအတွင်း တရုတ်တစ်ယောက် ရောက်လာသဖြင့် မြဝင်းက...

“ဝီစကီ ဝမ်းပက်၊ ဆိုဒါ အသေး” ဟု မှာလိုက်ပြီး တင်အောင် ဘက်လှည့်၍...

“ဒါဖြင့် မင်း လုံးလုံး မသောက်ဘူးပေါ့” ဟုမေးသည်။

တင်အောင်လည်း များစွာ စိတ်မပါဟန်ဖြင့်...

“မင်း သိပ်တိုက်တွန်းရင်တော့ နည်းနည်းပါးပါး လုပ်မယ်လေ”

“လုပ်ပါကွာ၊ ငါ အကောင်းအကြံပေးနေတာပါ။ ဒါမှ မင်းစိတ်ကူး ကောင်းကောင်းထွက်လာမှာကွ။ မှာလိုက်မယ်နော်”

“နေနေ ငါ ဝီစကီ မကြိုက်ဘူး၊ ရမ်ပဲ သောက်မယ်”

“ဒါဖြင့် မင်းကြိုက်သလောက် မှာယူကွာ”

“ငါ နည်းနည်းပဲ သောက်မယ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ မင်း နိုင်သလောက်ပေါ့”

မြဝင်းက ပြန်ပြောရင်း ၎င်းရှေ့ချလာသော ဝီစကီခွက်ထဲသို့ ဆော်ဒါ ရောစပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ပေါက်ဖော်၊ ရမ်အကြီးတစ်လုံး ဆော်ဒါမလိုချင်ဘူး”

ယင်းအသံကြောင့် မြဝင်းသည် ဝီစကီတစ်ခွက်ကို ပါးစပ်ဖျားတွင်တော့ပြီး မော့ချလိုက်မည်ပြုပြီးမှ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးသွားကာ ဖန်ခွက်ကိုင်ထားသောလက်ပင် မသိမသာ တုန်ယင်သွားသဖြင့် အရက်လည်း အနည်းငယ် ဖိတ်ကျ၍ သွားလေသည်။ ထို့နောက် တင်အောင်ကိုပင် ပြူးတူးပြဲတဲနှင့်စိုက် ကြည့်နေပြန်သဖြင့် တင်အောင်က...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲကွာ” ...ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းမှာတာက များလှချေလား၊ ကုန်ကော ကုန်မှာလား”

မြဝင်းက တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။

“လူတစ်ယောက်သောက်ဖို့ အရက်တစ်လုံးတည်း မှာတာပဲကွာ၊ မင်း ငါပြောသားပဲ၊ နည်းနည်းပဲ သောက်မယ်လို့”

ယင်းအဖြေကြောင့် မြဝင်းသည် သူငယ်ချင်း၏မျက်နှာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသည့် သူစိမ်းတစ်ရံလို ငေးမောပြီး စိုက်ကြည့် နေမိပြန်လေ၏။

“မင်း သောက်တတ်တာ ကြာပြီလား”

မြဝင်း၏ အမေးကို တင်အောင်က ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ... တရုတ်ကြီးချလာသော ရမ်ပုလင်းကို လက်လေးသစ်ခန့်မျှ ငှဲ့ထည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်၍ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“သိပ်တော့လည်း မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အူရိုင်းတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို များများစားစား သောက်တတ်လာတာတော့ မနှစ်ကပါပဲ။ မနှစ်နေ့ရာသီ ကျောင်းပိတ်တုန်းက ငါ မြစ်ကြီးနားမြို့ကို အလည်ရောက်သွားတယ်၊ မြစ်ကြီးနား ကချင်ရွာတစ်ရွာမှာ အရက်တော်တော်သောက်တဲ့ ကချင်ကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဆီက နည်းရခဲလို့ ဒီလို များများသောက်တတ်လာတာ”

“သူ့နည်းက ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

“ခွက်ထဲ ကုန်သွားရင် ထပ်ထည့်ပြီး မော့ပါတဲ့”

“ဪ... လွယ်လွယ်လေးရယ်။ ဒါနဲ့များ မင်းက အမေသိရင် ရိုက်မလေး ဘာလေးနဲ့”

“ဟ..ဒါတွေ သိရင် မရိုက်ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ သိရင်ရိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာနဲ့ သောက်တာနဲ့ တခြားစီပဲ။ အသိပေးပြီး သောက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲပါ ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြရအောင်။ မင်းအနေနဲ့ ဘာအကြံများ ပေးနိုင်မလဲ ဆိုပါဦး”

တင်အောင်သည် စကားကို လွှဲပစ်လိုက်ပြီးဖန်ခွက်ထဲ လက်လေးသစ်ခန့် ထည့်လိုက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါမှ မြဝင်းလည်း ဝီစကီခွက်ကို တစ်ကျိုက် မော့လိုက်ပြီး အိတ်ထဲက စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူကာ တင်အောင်ကို တစ်လိပ်ထုတ် ကမ်းပေးပြီး... ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်လိပ်ထုတ်ယူ မီးညှိသောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစားနေသလို စကားမပြောဘဲ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို မှေးတေးတေး လုပ်ထားလိုက်လေသည်။

“ငါတော့ ...မင်းကို အကြံတစ်ခုပဲ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာသူငယ်ချင်း။ အဲဒါ..ငွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး အကုန်ခံ ရလိမ့်မယ် ကွသိလား”

တင်အောင်လည်း လက်ထဲ ကိုင်ထားသော အရက်ခွက်ကို ဒုတိယမို့ တစ်ကျိုက်တည်းဖြင့် အပြီးမော့ချလိုက်ပြန်ပြီး....

“ငွေက အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ အရေးကြီးတာက စိတ်ချရတဲ့ အဖော်ကောင်း နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် လိုချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ကူညီပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲ လိုတော့တယ်ပေါ့။ ဘယ်နှယ့်လဲ သူငယ်ချင်း”

မြဝင်းဆိုသူကား စကားပြောလိုက်လျှင် မိုးလားကဲလားနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း၊ တကယ် လက်တွေ့လုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးတွင်မူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်ဖယ်ဖယ်

လုပ်တတ်စမြဲဖြစ်ရာ၊ အထူးသဖြင့် ယခု တင်အောင်၏ကိစ္စကဲ့သို့ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ရမည့် ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင်မူ ကြားရုံလေးနှင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထောင်လာတတ်သူမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် လက်ကျန်ကလေးများကို တစ်ချက်တည်း မော့ချ၍ အားယူလိုက် ပြီးမှ...

“ဒီလိုကွာ သူငယ်ချင်း၊ မင်းစိတ်တော့ မရှိနဲ့နော်၊ ငါ့ကို ထောင်တန်းကျဖို့ ကိန်းမြင်တယ်ဆိုပြီး ဗေဒင် ဟောထားတာ ရှိနေတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်... ငါ့အနေနဲ့ အင်မတန် သတိထားပြီး သွားလာနေရတယ်။ မင်းကို မကူညီချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါ အကြံတစ်ခုပေးလိုက်မယ်။ သတ္တိအရာမှာ ဆိုရင်လည်း သူတို့နှင့် ဆက်ဆံဖူးတဲ့ သူတိုင်း လက်ဖျားခါတာချည်းပဲ ...တဲ့ကွ” တင်အောင်သည် မေးစေ့ကို ပွတ်ရင်း ခဏတာမျှ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေလိုက်သည်။

ပြီး...

“သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

“လမ်းမတော်ဘတုတ် ဆိုတဲ့အတိုင်း လမ်းမတော်မှာပဲနေတာကွ၊ လမ်းမတော် တစ်ဝိုက်နားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ လျှောက်မေးကြည့်ရင် တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သွားသာ သွားစမ်းပါ။ အကူအညီရဖို့ သေချာပါတယ်”

မြဝင်းက စကား အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး တင်အောင်၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တင်အောင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ၎င်းက ဆက်ပြီး...

“တကယ်လို့ သူတို့နဲ့ အဆင်ပြေရင်တော့ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ကားတင်တဲ့နေရာ မပါနိုင်တောင် တစ်နေရာကစောင့်ပြီး အကူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကိုတော့ ငါ ကတိပြုပါတယ် သူငယ်ချင်း”

တင်အောင်လည်း လမ်းမတော်ဘက်ဆီသို့ အတန်ကြာမျှ ငေးကြည့်နေရာမှ ဦးခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ဤနေရာ၌ လူမိုက်ဘတုတ် အကြောင်းကို ဖော်ပြထားရပါမည်။ ဘတုတ်ကား လူမိုက်လောက၌ မသိသူ မရှိသလောက် နာမည်ကြီးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းနာမည်ကြီးပုံမှာ အများထင်သလို လမ်းမတော်ဘိုးတုတ်ကဲ့သို့ နာမည်ကြီးခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပေ။ မကြာခဏ အဖမ်းအဆီး ခံရတတ်သောကြောင့် အချောင် နာမည်ကြီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာ အမှတစ်ခုနှင့် “ဖမ်းပြန်ပဟေ့” ဆိုလျှင် လမ်းမတော်ဘတုတ်က ထိပ်ဆုံးမှ နေတတ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လမ်းမတော်ဘိုးတုတ်နှင့် မယားအပေးအယူ လုပ်ခဲ့ဖူးသလိုလို၊ ပထွေးပဲ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တော်စပ်ခဲ့ဖူးသလိုလို၊ ဘာလိုလို ညာလိုလို ပြောတတ်လွန်းသဖြင့် လမ်းမတော်ဘတုတ် ဖြစ်လာခြင်းတည်း။

သတ္တိအရာ၌ကား လမ်းမတော် ဘိုးတုတ်ကြီးနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်၏။ လူတစ်ယောက်အား ခေါင်းရိုက်ခံဖို့ ဝေးလေစွ၊ တကယ်အရေးကြုံလာလျှင် လက်ရုံးရည်ထက် ခြေရုံးရည်ကို အားကိုးသူသာလျှင် ဖြစ်၏။ သို့သော် တွေ့သမျှ ရသမျှစား၍ ခန္ဓာကိုယ်ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီးရှိပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး ညစ်ထပ်ထပ် စုတ်ဖွားဖွားနှင့် မျက်နှာပေါက်ကလည်း ကြည့်မရအောင်ဆိုးနေသဖြင့် ရုပ်ရှင်ထဲက တမင်လုပ်ထားသော လူမိုက်ရုပ်နှင့် တူနေတော့၏။ စကားပြောလိုက်လျှင်လည်း သတ်စကား ဖြတ်စကားချည်း ပြောတတ်၏။ တကယ်တော့ ကြက်ကုလားများ ကြက်လည်လှီးသည်ကိုမျှ ရဲရဲကြည့်ခုံသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိသောကြောင့် လစ်လျှင် လစ်သလိုတော့ သုတ်တတ်သည်။ သူ့၌ ထူးခြားသည်ကား ထဘီရုတ်၊ ဖိနပ်သုတ်

သူခိုးမျှ ဖြစ်သော်လည်း ကျွဲကြီး ကျွဲလေးမည်သော သူ့လောက် အသုံးမကျသည့် တပည့်နှစ်ယောက်ကို ငတ်အတူပြတ်အတူ ကျွေးမွေး ထားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

စင်စစ်သူတို့သည် ကဇော်ဆိုင်၊ ဘိန်းခန်းများတွင်သာ ကျက်စားတတ်သူများပီပီ၊ တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းလေး ဘာလေးရတတ်သောကြောင့် ရဲများက ၎င်းတို့ကျူးလွန်သော အသေးအမွှား ပြစ်မှုမျိုးတွင် လျစ်လျူရှုထားတတ်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် သူတို့နှင့် မဆိုင်သော အမှုအခင်းများတွင် အဖမ်းအဆီး ခံရသည်က များနေတတ်၏။

အကြောင်းမှာ ရဲနှင့်ဌာနတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးကြီးသော အမှုကိစ္စပေါ်လာတိုင်း ယာယီချုပ်နှောင် ထားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုကျေးဇူးကြောင့် ဘတုတ်တို့အဖွဲ့အနေနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဖောင်တိန်အစ၊ ဖိနပ်အဆိုး သုတ်တတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးများကို မသိချင်ယောင်ပြုပြီး လျစ်လျူရှုထားတတ်ကြသည်။ သဟာကိုပင် ဘတုတ်က သူ့ကိုယ်သူ ရဲအဖွဲ့ကြီးအား မျက်လှည့်ပြလိုက်နိုင်သည့် စောရဝိဇ္ဇာကြီးဟု နားထင်သွေးရောက်နေတတ်၏။ တကယ်တော့ကား ဘတုတ်တို့မှာ ရဲများအလို ရှိတိုင်း ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာတွင်မဆို အဖမ်းအဆီး ခံရသူများ ဖြစ်လေသည်။

*

လမ်းမတော်ဘတုတ်နှင့်တွေ့ခြင်း

“နိုင်တီဖိုက်ဖိ၊ နိုင်တီဆဲဗင်း၊ ဟာ.... အင်းအော့ဖ် မှတ်တာ ပေါ့သ်ကို ဝင်သွားတာပဲဆရာ၊ ဟန် ဒရက် ဂိမ်း”

သို့... အော်ပြောလိုက်သူမှာကား နာမည်ကျော် လမ်းမတော်ဘတုတ်၏ တပည့်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဖြစ်သူ ကျွဲလေး ဆိုသူတည်း။

နေရာမှာ လမ်းမတော် တစ်ဝိုက်အနားရှိ တစ်ခုသော နိုင်ငံခြားအရက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်ပြီး၊ အချိန်မှာ ည(၁၂:၀၀) နာရီ သာသာခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ၎င်းအရက်ဆိုင်သည် အခန်းနှစ်ခန်းရှိ၍ တစ်ခန်းတွင် အရက်နှင့် အစားအသောက်များ ရောင်းပြီး၊ ကျန်တစ်ခန်းတွင်မူ ဘီလိယက်ခုံဖွင့်ထားလေရာ ဘီလိယက်လာကစားသူများသည် အနည်းဆုံး အရက်ကြေး၊ ဘီယာကြေးမျှလောက်တော့ လောင်း၍ ကစားတတ်ကြသဖြင့် ပိုင်ရှင်အဖို့ ခုံခလည်းရပြီး၊ အရက်လည်းပိုရောင်းရကာ စီးပွားလမ်းဖြောင့်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်လေသည်။ လောလောဆယ် ၎င်း ဘီလိယက်ခုံ၌ ဘီလိယက်ထိုး ကစားနေကြသူများမှာ နာမည်ကျော် လမ်းမတော်ဘတုတ်နှင့် အဖွဲ့တို့ဖြစ်သည်။ သို့... ဆိုလိုက်သဖြင့် စာဖတ်သူများ လမ်းမတော်ဘတုတ်အား အရမ်းအထင်မကြီးလိုက်လေနှင့်ဦး။

လမ်းမတော် ဘတုတ်အနေနှင့် ဤကဲ့သို့သော နိုင်ငံခြားအရက်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ဘယ်တုံးကမှ အိပ်မက်ပင်မြင်မက်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပေ။ ၎င်းတို့အဖွဲ့ အားလုံးကပင် အရက်သောက်တတ်ကြသည် မှန်သော်လည်း အရက်ဖြူကိုပင် အနိုင်နိုင်သောက် ကြရသူများဖြစ်ပြီး၊ ထမင်းဆိုသည်မှာလည်း မှန်သည့်အခါမှန်၍ မစားရသည့်ရက်က ပို၍မှန်လျက် ရှိတတ်ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

သို့စဉ်လျက် ယနေ့ည အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ကြီးပွားနေကြလေသနည်း။ ကြီးပွားရုံတင်မက ဘိလိယက်များပင် ဝင်ထိုးနေလိုက်ကြသေးသည်မှာ ခုံခပင် ပေးနိုင်၍ ကစားနေကြခြင်းလော။ မဟုတ်ပါ။ မိတ်ဆွေတို့ အထင်မကြီးလိုက်လေနှင့်ဦးလို့...

ဖြစ်ပုံမှာ လမ်းမတော်ဘတုတ်နှင့်အဖွဲ့သည် ယနေ့ညနေက မိုးချုပ်၍လာသော်လည်း နေ့တွက်မစီသဖြင့် (ထီးကလေး ဖိနပ်ကလေးမျှပင် အလစ်မသုတ်နိုင်ခဲ့ကြ။) ဆရာတပည့် သုံးယောက်သား အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခေါ်၍ လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသော ဗိုက်ပြဿနာကို မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းကြမည်ဟူသော အကြောင်းကို မျက်နှာစုံညီ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။ ပြဿနာမှာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘဲ လူ့လောကတွက် အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စရပ်တစ်ခု ဖြစ်သည့် စားရေးသောက်ရေး ပြဿနာ ဖြစ်၍ အချိအချ ဆွေးနွေးရင်း အဖြေရှာမရဘဲ လုံးချာလည်၍သာ သွားနေရာ နောက်ဆုံး၌ ဘတုတ်က...

“ကဲ ငါ့တပည့်တို့ ဘာမှမပူနဲ့၊ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်ရင် တို့သုံးနေကျ အရေးပေါ်နည်းကိုပဲ သုံးတော့မယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဤတွင် ကျွဲလေးက... “ဟာ ဟုတ်သားပဲ။ဒါမှ တို့ဆရာကွ။ကြည့်စမ်း...ကျုပ် အဲဒါမေ့နေတယ် သိလား” ဟုဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ပါတော့သည်။

ဤတွင် ဗိုက်ထဲ အစာလုံးဝမရှိသဖြင့် တကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မယှက်ဖြစ် နေ၍ မျက်လုံးကိုပင် မဖွင့်ချင်ဘဲ ခပ်မှေးမှေးလေး မှိတ်ထားသော ကျွဲကြီးက...

“ဒီနည်းလည်း ဟိုဆိုင်တွေက သိကုန်ကြပြီပဲ၊ သူတို့ ပိုက်ဆံအရင် တောင်းကြမှာပါ” ဟူ၍ စိတ်အား ညှိုးငယ်စွာနှင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ၎င်း၏ စကားအဆုံးတွင် ဘတုတ်က...

“ဒါ ကျုပ်တာဝန် ထားလေ၊ အရင်ဆိုင်တွေ မသွားဘူးပေါ့...ဘယ့်နယ့်လဲ ကျွဲလေး”

“အင်း...ဆရာသဘောပဲ။ ကဲ ပြောနေကြတာတယ် သွားကြပါစို့ဆရာရဲ့”

ကျွဲလေးက အားမလိုအားမရပြောရင်း ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရာက မတ်တတ်ထလိုက်သဖြင့် ဘတုတ်နှင့် ကျွဲကြီးတို့လည်း ထလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ဖော်ပြပါဆိုင်ရောက်သော် အကျအနထိုင်ကြ၍

“ထမင်းသုံးပွဲ၊ လိုက်ပွဲပါ တစ်ခါတည်း ယူခဲ့။ တောက်တောက်ကြော်တစ်၊ အစိမ်းကြော် တစ်၊ (၁၂)မျိုး ဟင်းချိုတစ်။ ပြီးတော့ ရမ်အကြီးတစ်လုံး အရင်ယူခဲ့...”

မှာပုံလေးက အားရစရာ ကောင်းသော်လည်း ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် ဘတုတ်တို့အဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားပုံ တွေ့ရသည်။ ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့အကြောင်းကို သိထား၍လည်း စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ကြီး ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သို့သော် ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့သည် ဘဝအနေမမှန်သူများ ဖြစ်သော်လည်း၊ ငွေဝင်သည့် နေ့များတွင် အတိုင်းအဆမရှိ (တစ်နေ့တည်း လေးငါးခြောက်ဆယ်ခန့်)ဝင်တတ်သူများ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တရုတ်ကြီး ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ် ဘတုတ်သည် တရုတ်ကြီး၏ အတွေးကို ရိပ်မိနားလည်သဖြင့်၊ ဘယ်ဘက် အင်္ကျီအိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်သည်။ ဤတွင်မှ တရုတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရာ၊ ဘတုတ်မှာတိုင်း မပေးဝံ့သဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသော စားပွဲထိုးကလေးများက မိုးဖိုချောင်ဘက်သို့ တစ်ဆင့် မှာသူမှာ၊ ဖန်ခွက်ယူသူယူနှင့် အလုပ်များသွားကြလေ၏။

ဒီတော့မှပင် ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့လည်း သက်ပြင်းပြိုင်တူ ချလိုက်မိကြသည်။ သို့နှင့် ၎င်းတို့သုံးယောက်သားသည် လာလတ္တံ့သော ဘေးကို ခေတ္တမေ့လျော့ထားကာ သဘောကောင်းသော ယောက္ခမ လုပ်သူ၏ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းအကြွေးလာစားသည့် သမက်များပမာ ရမ်တစ်ပုလင်းကို ဖန်ခွက်သုံးခွက်ထဲသို့ အညီအမျှ လောင်းထည့်ပြီး သကာလ ပြိုင်တူ မော့ချလိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် အချင်းချင်းစကားပြောဖို့တော့ ဝေးရော၊ မော့၍မျှပင် မကြည့်မိကြတော့ဘဲ ထမင်းဟင်းများကိုသာ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပိုထည့်ယူကာ

မြန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေကြတော့လေ၏။ အားလုံးစားသောက် ပြီးစီးကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၊ ဘတုတ်က ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီပီ နေရာမှထ၍ တရုတ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ပြီး “ဒင်နာစဝိချ်” ညစာစားပွဲ မိန့်ခွန်းပေးတော့မည့် ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်ကောင်းကြီး တစ်ဦးပမာ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီးမှ...

“မိမိတို့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှပင် ပါလာခြင်းမရှိကြောင်းဖြင့်” ထုတ်ဖော်၍ ကြေညာလိုက်လေတော့သည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေးနှစ်ယောက်တို့ကလည်း လက်ပိုက်ပြီး ထိုင်နေရာက ဟုတ်မှန်ပါကြောင်း ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်တွင် စားသောက်နေကြသူများ ဝါးခနဲ ပွဲကျဆူညံ၍ တရုတ်ကြီး၏ ဆဲဆိုလိုက်သံများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် နိုင်ငံကျော် လမ်းမတော်ဘတုတ်နှင့် တပည့်ကျွဲကြီး၊ ကျွဲလေးတို့သုံးယောက်သည် မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင် ပေးကြရလေတော့သတည်း။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး ဆိုင်ပိတ်၍ လူကြီးလုပ်သူများ ပြန်သွားကြပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း ဘိလိယက်ဝိုင်း အသစ်တစ်ခု ပြန်စတင်လေသည်။ ထိုဝိုင်းမှာ စားပွဲထိုးကလေးများ၏ လစ်လျှင်လစ်သလို ကစားကြခြင်းဖြစ်ရာ ယနေ့ညအဖို့တွင် ဘတုတ်တို့အဖွဲ့လည်း အထူးဧည့်သည်တော်များအဖြစ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ကစားခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

ပထမပွဲတွင် ဘတုတ်နှင့် အကြူးဆိုသူ တရုတ်စားပွဲထိုးတို့ နှစ်ယောက်ကစားကြရာ ဘတုတ်က “ဘရိတ်” ခုနစ်မှတ်တောက်လျှောက်ရပြီး အနိုင်ယူသွားခြင်း ဖြစ်၍ “မာကာ”(အမှတ်ပေးသူ) ကျွဲလေးက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ပြီး သြဘာပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘတုတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျားထိုင်ထိုးနေသော ကျွဲကြီးအား

“ကျွဲကြီးရေ၊ ငါ့ကို အရက်တစ်ခွက်လောက် ပေးပါဦး” ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။ ကျွဲကြီးကလည်း ချက်ချင်း အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့ပြီး လာပေးသည်။ ၎င်းအရက်ကို ဘတုတ်က အနိုင် ရ၍ သောက်ရခြင်းတော့မဟုတ်။ ဆိုင်တွင် အရက်လာသောက်ကြသူများအနက် အချို့ အမူးလွန်သူများ ဆက်လက် မသောက်နိုင်ကြဘဲ ဖန်ခွက်ထဲချန်ထားသော လက်ကျန်အရက်များကို၊ စားပွဲထိုးကလေးများက ပုလင်းတစ်လုံးတွင် ရွှေ့မှန်ကလေးများ စုဆောင်းယူသလို တစ်နေ့လုံး စုယူခြင်းဖြင့် ဆိုင်ပိတ်သောအခါ တစ်လုံးအပြည့် (တစ်ခါတစ်ရံပိုသေးသည်) စုမိတတ်ကြပြီး၊ ၎င်းတို့ဘိလိယက်ဝိုင်း စသောအခါ သောက်ချင်သူ မည်သူမဆို ငှဲ့သောက်နိုင်သည်သာဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းတို့၏ ဘိလိယက်ဝိုင်းသည် ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းများ လာကစားနေသလိုပင် အရက်ခွက် တကိုင်ကိုင်နှင့် တော်တော်ကြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှခြင်း ဖြစ် သည်။

ထိုအတွင်း တစ်ပွဲ စကြမည် ပြုပြန်ရာ၊ကျွဲလေးက...

“ဆရာ ကျွန်တော် တစ်ပွဲလောက် စမ်းချင်တယ်” ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါကွာ၊မင်း အမှတ်သာ မမှားအောင် ပေးစမ်း”

ဘတုတ်က ဟောက်လိုက်သဖြင့် ကျွဲလေးလည်း မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးဖြစ်သွားကာ အမှတ်ညွှန်ပြသော သစ်သားပြားကလေး နှစ်ခုကို သုညဂဏန်းသို့ ခပ်ဆက်ဆက်ကလေး ရွှေ့ပစ်လိုက်လေ၏။ ကိုယ်တိုင် မကစား ရသဖြင့် ငြီးငွေ့လာဟန်တူသော ကျွဲလေးသည် တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ပြီး “ကျွဲကြီးရေ၊ ငါ့ ငါးပြား ခဏချေးစမ်းပါကွာ။ ငါမနက်ဖြန် အတိုးနဲ့ပြန်ပေးပါမယ်။ ခံတွင်းချဉ်လို့ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ဝယ်သောက်မလို့ပါ” ဟု အသနားခံလိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွဲကြီးမှာ တစ်ပွဲ ဆယ်ပြားဖြင့် ကျားထိုး နေခြင်းဖြစ်ရာ သုံးပွဲ ဆက်နိုင်သဖြင့် ပြားသုံးဆယ် ပိုင်ဆိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွဲကြီးက တစ်စုံတစ်ရာမျှ ပြန်မပြောသဖြင့် ကျွဲလေးက ဒုတိယမိ အသနားခံလိုက်ပြန်ရာ...

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းငါ့ကို ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနောက်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

ကျွဲကြီးက ၎င်းအား လှည့်မကြည့်ဘဲ လှမ်းဟောက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာ၊ လမ်းမတော်ဘိုးတုတ်နဲ့ ဆရာက ပထွေး တော်စပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ကဲ့လား”ဟု စကားစလိုက်ရာ၊ ဘတုတ်လည်း ဘိလိယက် သုံးလုံး၏ အကွာအဝေး အနေအထားကို ချိန်ဆကြည့်နေရာမှ...

“အင်း ဒါပေမယ့် အပြန်အလှန်ပါကွာ” ဟုပြန်ပြောလေ၏။

“ဘယ်.. ဘယ်လို အပြန်အလှန်လဲဆရာ”

“အိုကွာ.. ငါ့အမေ သူယူ၊ သူ့အမေ ငါယူပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် သူဟာ ငါ့ပထွေး ဖြစ်သလို၊ ငါဟာလည်းသူ့ပထွေးပါပဲ”

ဘတုတ်၏ စကားကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ ရီသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ကျွဲလေးက တစ်ဖန်...

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ဟိုတစ်ခါ ပြောဖူးတော့ လမ်းမတော်ဘိုးတုတ် ဆရာနဲ့ မယားအပေးအယူလည်း လုပ်ဖူးသေးတယ်ဆို” ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။ ဘတုတ်သည် ခါးကြီးကုန်း၍ ကျူတံကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပြုလုပ်ရင်း ချိန်ဆနေရာမှ...

“အဲလေ ...ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဆိုတော့ နည်းနည်း ရှုပ်ထွေး မနေဘူးလား၊ နို့...”

ကျွဲလေးသည် သူ့ဆရာ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များကို အားမနာပါးမနာ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်ကြီး မေးနေတော့၏။

“ဘယ်..ဘယ်လို ရှုပ်ထွေးရမှာလဲကွ”

ဘတုတ်သည် ကျူတံကို ချောခံသုတ်ရင်းပြန်မေးသည်။

“ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဆရာနဲ့ လမ်းမတော်ဘိုးတုတ်က ပထမအနေနဲ့ ပထွေး အပြန်အလှန် တော်စပ်နေကြတယ်။ ဒီလို တော်စပ်နေတုန်း မယားအပေးအယူ လုပ်ကြပြန်တယ်လို့ဆိုပြန်တယ်။ ဒီလို ဆိုတော့ရင် ဆရာဆီ ရောက်လာတဲ့ ကိုဘိုးတုတ်ရဲ့မယားဟာ ဆရာ...”

“တော် ဟေ့ကောင်၊ တော် တော်၊ မင်းပဲ ပေါက်ပေါက် ရှာရှာ တွေးတတ်တယ်၊ ရှိုးမှပဲ”

ကျွဲလေး စကားမဆုံးမီ ဘတုတ်က ဟောက်ပစ်လိုက်ရာ တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ကျွဲလေးခမျာ ရယ်ချင်လွန်းလှသော်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရယ်ဝံ့သဖြင့် စိတ်ထဲကသာ ကျိတ်ပြိုးလိုက်ရင်း... “နို့ မဟုတ်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ဘတုတ်သည် မနေသာတော့ဘဲ အဆင်ပြေသလို ပြန်ဖြေရန်ကြိုးစားရတော့လေ၏။ သို့သော် မိမိအကြားလွန်ထားသော ကိစ္စဖြစ်နေ၍ ကြိုတင်စဉ်းစားထားခြင်းလည်းမရှိသဖြင့် ရုတ်တရက် ဆီလျော်သောအဖြေကိုရှာမရဘဲ ဖြစ်နေရာ ဇောချွေးများပင် စီးကျလာရှာသည်။ ပြီးမှ ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အမှန်ကတော့ ဒီလိုပါကွာ.. ကိုဘိုးတုတ်မှာက အဲဒီတုန်းက မယားလေးငါးယောက် ရှိနေတာကွ၊ ငါ့မလည်း ဟိုခေတ်တုန်းဆိုတော့ ကိုဘိုးတုတ်လိုပဲ၊ ဟဲ ဟဲ.. မယားလေးငါးယောက် ထားနိုင်ခဲ့တာပေါ့ကွာ။ (ရှက်သလို ဖြစ်သွားသေးသည်) ဒီတော့ ..မယားအပေးအယူ လုပ်ကြရာမှာ မင်းမေးတဲ့ပြဿနာ မပေါ်တော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြန်ပြောကာ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီးလည်း ကျသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် လေးလေးပင်ပင်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် ကျွဲလေးက ခေါင်းကလေးစောင်း၍ မေးဖျားကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ထောက်ကာ ထောက်ကာ စဉ်းစားနေလိုက်ပြန်သည်။

ပြီး...

“ဒါဖြင့် ဆရာ့အမေက ကိုဘိုးတုတ်ရဲ့ မယားငယ်ပေါ့နော်”

“ဟေ့ကောင်”

တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ လမ်းတော်ဘတုတ်သည် တော်တော်ကြီး စိတ်ဆိုးသွားမိဟန် တူလေ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွဲလေး၏ စကားအဆုံးတွင် လက်ထဲ ကိုင်ထားသော ကျူတံနှင့် ကျွဲလေးအား ရိုက်ရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင်...

“ဆရာ၊ ဆရာ့ကိုတွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် အပြင်မှာ ရောက်နေတယ်” ဟူသော ကျွဲကြီး၏ အကြောင်းကြားသံကြောင့် ဘတုတ်လည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီးမှ ကျူတံကို ထရံနားအသာကပ်ထောင်ထားလိုက်ကာ...

“ဘယ်သူလဲဟေ့” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။စိတ်ထဲတွင်ကား ကျွဲလေးကို တော်တော်ကြီးခံပြင်းနေမိပုံ ရလေး၏။

“မေးလို့လည်း မရဘူးဆရာ။ ဆရာနဲ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်တယ် ပြောနေတယ်၊ အလုပ်တစ်ခုခု အပ်ချင်ပုံ ပါပဲ”

ကျွဲကြီးသည် ထိုးလက်စ ကျားကွက်တွင်သာ စိတ်ဝင်စားနေမိသဖြင့် ပြီးစလွယ်ပင် ပြန်ဖြေသည်။ သို့နှင့် ဘတုတ်လည်း တံခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားရာ တံခါးအပြင်ဘက်နားတွင် ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

ဘတုတ်က အမိန့်သံပါပါ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လမ်းမတော် ကိုဘတုတ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

လူငယ်က ညောင်နာနာအသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အေး ကျုပ်ပဲ၊ ဆိုစမ်း...”

“ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု ခိုင်းစရာ ရှိလို့ပါ”

“ဘာကွ၊ မင်းခိုင်းတိုင်း ငါက လုပ်ရမှာလား၊ ငါ မင်းဆွေမျိုးလား”

ဘတုတ်က ဟောက်လိုက်သဖြင့် လူငယ်ခမျာ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော်ချက်ချင်း ပြန်ပြင်၍ ချောင်းတစ်ချက် ခပ်အုပ်အုပ်လေး ဆိုးလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း ဒေါသချည်းပဲ၊ တန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး ခိုင်းမှာပေါ့ဗျ”

ထိုအခါမှ ဘတုတ် စိတ်ဝင်စားလာကာ မျက်နှာသည်ပင် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။

“အေး ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း လုပ်ပေးရတာပေါ့လေ”

နောက် လူငယ်နားကပ်ပြီး...

“အလုပ်သဘောက ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ရိုက်ပေးရမှာလဲ” ဟုခပ်တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ရိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မိန်းမခိုးမလို့ပါ၊ အဲဒါ...”

လူငယ်စကားမဆုံးမီ ဘတုတ် သဘောပေါက် သွားသဖြင့် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီး...

“ခိုးမှာက ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ မင်းအတွက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက်၊ ကျွန်တော့်ရည်းစားကို ခိုးမလို့ပါ”

“မိန်းကလေးက ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“အိုဗျာ ခင်ဗျားကလည်း ...တစ်ယောက်တည်းပေါ့ဗျ”

ဘတုတ်ကို လူငယ်က နားမလည်သလိုမော့ကြည့်သည်။ ဘတုတ်၏ မျက်နှာမှာမူ အင်မတန်လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်ထားလျက် ရှိနေ၏။

“ဒီလိုလေကွာ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ငါက သုံးရာယူတယ်ကွ။ နှစ်ယောက်ခိုးမယ် ဆိုရင်တော့ ခြောက်ရာကျပေမယ့် တို့ငါးရာပဲ ယူတယ်။ ခိုးတဲ့လူကို ကော်မရှင် တစ်ရာပြန်ပေးတာပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းသက်သာအောင်လို့ပြောတာ၊ ခိုးလက်စနဲ့ ပိုပိုမိုမို နှစ်ယောက်သုံးယောက်လောက် ခိုးလာရင် စုပြီးဆောင်းပြီးလည်းဖြစ်၊ ချွေတာရာလည်းကျလို့၊ အဲဒါ မင်းသေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားပါဦး”

ဘတုတ်၏ စကားအဆုံးတွင် လူငယ်သည် ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသားဖြစ်သွားကာ၊ လူမိုက်ကြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား၊ နို့ ငါပြောတာ”

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း လိုချင်နေတာဗျ”

“အဲလကွာ...ဒါကတော့ မင်းသဘောပေါ့ကွာ။ ဒါဖြင့် တို့ အသေးစိတ်ဆွေးနွေးဖို့လိုပြီ၊ အထဲကို ဝင်ခဲမလား၊ တစ်နေရာ သွားကြမလား၊ နေ...နေ၊ ငါတို့ ထွက်လာခဲ့မယ်”

မကြာမီ ဘတုတ်သည် တပည့်ကျော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ထွက်လာရာ လူငယ်လည်း ၎င်းတို့ နှစ်ဦးနှင့်အတူ မိမိကားလေးဖြင့် တစ်ခုသော လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ မောင်းနှင်သွားကြလေ၏။ ၎င်းလက်ဘက်ရည်ဆိုင်သည် ညလုံးပေါက် ဖွင့်သောဆိုင်ဖြစ်ပြီး အရက်ဖြူဆိုင်တစ်ခုနှင့် ကပ်လျက် ရှိနေရာ၊ အကြောင်းသိ တစ်ဦးဖြစ်သော ဘတုတ်က ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ဦးမှ တစ်ဆင့် အရက်ဖြူ တစ်လုံးမှာလိုက်သည်။ အလုပ်သမား ကောင်ကလေး ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်သွားလျှင် ဘတုတ်သည် လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဘာတဲ့” ဟုမေးလေ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် တင်အောင်ပါ”

ဘတုတ်သည် ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး...

“ဪ ကိုတင်အောင်တဲ့လား၊ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီးမှာ အမှုကိုလက်ခံလေ့ မရှိဘူးကွယ့်၊ ဒါပေမယ့် ထားပါတော့လေ၊ ခေတ်ကိုယ်၌က နေ့ရောညရော အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖြစ်လာမှပဲ။ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ငါမြင်မြင်ချင်းပဲ ခင်မင်မိတယ်ကွယ့်။ အင်း...ဆိုရရင်တော့ မင်းအနေနဲ့ ဒီည တို့စားသောက်တဲ့ စရိတ်ရယ်၊ ပြီးတော့ စရန်ငွေတစ်ရာရယ် လက်ငင်း ပေးသွားရလိမ့်မယ်”

အလုပ်ကိစ္စကို တိုင်ပင်ခြင်းမပြုဘဲ၊ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စများကို ပြောဆိုလာသဖြင့် တင်အောင် စိတ်ထဲ ထောက်သွားမိလေသည်။

“ကိစ္စ အောင်မြင်မှပဲ တစ်ခါတည်း အပြီးယူကြပါလား”

“မဖြစ်ဘူးကွယ်၊ တို့အလုပ်က အငှားလိုက် လူမိုက်အလုပ်ပေသည့် စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးကွယ့်။ တချို့ အလွတ်စုံထောက်တွေလို မင်းအမှုကို တို့လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ မင်းစရန်ငွေဘယ်လောက် ပေးသွားတယ်ဆိုတာ လက်ခံဖြတ်ပိုင်း ပေးလိုက်ရမလား။ ပြီးတော့ အမှုအမျိုးအစား၊ လက်ခံတဲ့နေ့စွဲ၊ ခန့်မှန်းခြေ လိုအပ်မယ်ထင်ရတဲ့ လူအင်အား စသည်ပေါ့ကွာ... အဲဒါတွေအားလုံးကို အမှုမပြီးမချင်း ဖိုင်တွဲတစ်ခုနဲ့ စည်းကမ်းတကျ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်း မှတ်ယူထားရတယ်ကွ။ ဒီတော့ တို့မှာက လောလောဆယ်ဆယ် ဖိုင်တွဲတောင် အပိုရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဆီက စရန်ငွေရမှပဲ ဖိုင်အသစ်တစ်ခုဝယ်ပြီး မှတ်စရာရှိတာမှတ်၊ တွဲစရာရှိတာတွဲရမှာကွ။ နားလည်ပြီလား”

ဘတုတ်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်သော်လည်း... တင်အောင်မှာမူ စိတ်ထဲက မသိုးမသန့်ကြီး ဖြစ်လာမိလေသည်။

“ဖိုင်တွဲတွေဘာတွေနဲ့ ဘာကြောင်များ ဒုက္ခရှာနေရတာလဲ ကိုဘတုတ်ရာ”

“အိုကွာ.. မင်းကလည်း အမြတ်တော်ကြေး ဆောင်ရအောင်လို့ ပေါ့ကွာ”

တင်အောင်သည် နှုတ်ခမ်းကို ရုတ်တရက် ဖိကိုက်ထားလိုက်မိလေ၏။ သို့သော်လည်း စရန်ငွေကို အရင်မပေးလျှင် အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးမည့်ပုံမပေါ် သဖြင့် စိတ်ခပ်လေးလေးနှင့် အိတ်ထဲက ငွေတစ်ရာကို ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ... ဘတုတ်လည်း မျက်နှာဝင်းထိန်သွားကာ..

“ဒီလိုမှပေါ့ကွာ၊ ငါ့ညီက လိမ္မာသားနဲ့။ ဒါနဲ့ အလုပ်က ဘယ်တော့လုပ်ရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်ဗျ”

“ဟိုက်.. မစောလွန်းဘူးလားကွ”

လမ်းတော်ဘတုတ်၏ သတ္တိကား ထိုကဲ့သို့ပင်ဖြစ်လေ၏။ လူမိုက် အမည်ခံ၍ စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်စားသောက် နေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသော်လည်း ရုတ်တရက် ချက်ချင်းကြီး လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု သိလာရသောအခါတိုင်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းဖိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်လာပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးလာကာ အဖျားတက်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ၎င်းမှာလိုက်သော အရက်ပုလင်း ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖန်ခွက်ကိုမျှမစောင့်အားပဲ ရှေ့တွင် အဆင်သင့်ရှိနေသော လက်ဘက်ရည်ကြမ်းခွက်လေးတွင် အပြည့်ငဲ့ ထည့်ပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်လေ၏။

“ဘုရား ဘုရား၊ ငါဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး”

သို့ပြောပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်ကိုလည်း ဖိထားလိုက်လေ၏။ တင်အောင်သည် ဘတုတ်၏ အပြုအမူများကို မျက်ခြည်မပြတ် စိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ကိုဘတုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကိစ္စကို အရင်ဆွေးနွေးကြရအောင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း မူးနေလည်း ထပ်သောက်တာ ကျွန်တော်တော့ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်ချင်လာပြီ”

“ဒီလိုပါကွ ငါ့ညီ။ လမ်းမတော်ဘတုတ်ကို ဆက်ဆံခါစတော့ စိတ်ပျက်ချင်ကြတာပဲ၊ နောက်မှ လုံးလုံး စိတ်ကုန်သွားကြတယ်။ အဲဒါ နောက်မှ အကျိုးအကြောင်းသိပြီး ခင်တဲ့လူကလည်းခင်ပြီး၊ မုန်းတဲ့လူလည်း မုန်းကုန်ကြတာပေါ့၊ ဒါကတော့ကွာ လူသဘာဝပဲ မဟုတ်လား။ ငါလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ဘတုတ်က လေးခွက်စလုံးတွင် လက်လေးသစ်ခန့်မျှ လျှောက်ထည့်လေသည်။ နောက်... တင်အောင်ကိုလည်း တစ်ခွက်ကမ်းပေးရာ၊ တင်အောင်လည်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်လေသည်။ ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေးတို့မှာမူ ဆွေးနွေးပွဲတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ အရက်ကိုသာ အတွင်သောက်ပြီး ကုလားရုပ်ရှင် အကြောင်းတစ်ခုကို ငြင်းခုံလျက် ရှိနေကြသည်။

“ကဲ ပြောလေ ငါ့ညီ၊ မင်းအစီအစဉ်ကဘယ်လိုလဲ”

ဘတုတ်သည် နောက်တစ်ခွက် ငှဲ့ထည့်လိုက်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“အစီအစဉ်တွေကတော့ အားလုံးလုပ်ပြီးသားဗျာ၊ ခင်ဗျားကို.. ကျွန်တော်လူချင်း အကူအညီတောင်းတာ၊ ကားတို့ ဘာတို့လည်း ကျွန်တော်အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားတို့ မနက်ဖြန် (၁၀:၀၀) နာရီ ကျွန်တော်ချိန်းတဲ့နေရာ အရောက်လာဖို့ပဲ၊ ဒါကတော့ သေသေချာချာ မှတ်ထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ (၁၀:၀၀)နာရီ အရောက်ဗျာ”

ဘတုတ်လည်း ခေါင်းကို တဆိတ်ဆိတ် ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအတွင်း ပထမအရက်ပုလင်း ပြောင်သလင်းခါ၍သွားရာ ဘတုတ်ကပင် နောက်တစ်လုံးထပ်မှာလိုက်သည်။ ဒုတိယအရက်ပုလင်း၏ တစ်ခုသော အမှတ်အသားသည်.. တဖြည်းဖြည်း နိမ့်၍ နိမ့်၍ ဆင်းသွားသည်နှင့်အမျှ လူတွေ၏ အခြေအနေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်၍မြင့်၍ သွားလေသည်။

“ကဲ တင်အောင်၊ မင်းရဲ့ အစီအစဉ်ကို အပေါ်ယံလောက်တော့ ပြောပြသွားဖို့ ကောင်းတယ်ထင်တယ်။ တို့အနေနဲ့က ဒီအလုပ်မျိုးကို တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်လာခဲ့တဲ့ လူတွေဆိုတော့၊ မင်းအစီအစဉ်ထဲမှာ ချွတ်ယွင်းချက်များ ရှိနေရင်လည်း အချိန်မီ ပြင်ဆင်နိုင်အောင် လို့ပါ”

ဘတုတ်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ တင်အောင်လည်း မြေပဲလှော် တကျွတ်ကျွတ် ဝါးစားနေရာမှ လက် ကျန်ခွက်ကလေးကို တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီက ကားနှစ်စီးငှားထားတယ်ဗျာ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ခင်ဗျား ကားမောင်းတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အောင်မယ်ကွာ... ကျုပ် တော်လှန်ရေးတုန်းက ကောမက်တင်ကားကြီးတောင် မောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်ကွ။ ဟောဒီမယ် တွေလား.. (နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြသည်) ဒီနှာခေါင်းက ဒဏ်ရာဟာ တော်လှန်ရေးတုန်းက တင့်ကားကြိတ်မိလို့ ကျိုးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာပေါ့။ မောင်းတတ်ပါတယ်ကွ၊ ဆက်သာ ပြောသွားစမ်းပါ”

ဘတုတ်က မျက်လုံးတစ်ဖက် မှေးတေးတေး လုပ်ထားရင်း မကြွားချင်ပါဘဲလျက်နှင့် မလွဲသာ၍ ထုတ်ပြောပြလိုက်ရသည် အနေမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဘတုတ်ဆိုသူမှာ ကြွားစရာမရှိ၊ ကြံဖန်ကြွားတတ်သူ ဖြစ်၍ အကြောင်းသိဖြစ်နေသော ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေးတို့ နှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အံ့ဩမိခြင်းမရှိသော်လည်း၊ ထိုအချက်ကိုမူ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘတုတ်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ထုတ်ဖော်ကြားဝါခြင်း မပြုခဲ့ဖူးသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ဖျက်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိကြရာ အကြည့်ခြင်း ဆုံသွားမိကြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းမော့ပစ်လိုက်ကြပြီးနောက်၊ အသီးသီး ကိုယ့်မေးစေ့ ကိုယ်ပွတ်သပ်ကစား နေလိုက်ကြလေသည်။

တင်အောင်က ဆက်ပြီး...

“အဲလေ... သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မောင်းတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကားငှားပေးတဲ့ သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် မလိုက်ရဲဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်းရမယ်၊ မောင်းတော့ရင် ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားကန်ဘက်ကို သွားရမယ်ဗျာ။ မနက်(၈:၀၀)နာရီနဲ့ (၁၀:၀၀)နာရီကြားလောက် ပေါ့ဗျာ။ ကောင်မလေးက အဲဒီအချိန်လောက်မှာပဲ အင်းလျားကန် တစ်ဝိုက်မှာ စက်ဘီး လျှောက်စီးတတ်တယ်။ ဒီနောက် အဲလေ...ဒီနောက်တော့ မခက်တော့ပါဘူး၊ သူ့တွေ့တာနဲ့ ကားပေါ် ကောက်တင်လာရုံပေါ့။ ဒါပါပဲ”

“မင်းဥစ္စာ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က တွေ့သွားရင် မခက်ပါလား”ဟု စိုးရိမ်သံ ကြီးနှင့်မေးလိုက်ရာ... တင်အောင်က ခေါင်းခါပြရင်း...

“အဲဒါ ပထမအဆင့်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကောင်မလေး ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မအူကုန်းဘက် ကို မိုင်(၁၀၀)နာရီလောက် အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်သွားကြရမယ်။ မအူကုန်းတစ်နေရာမှာ... ဟို.. နေရာကိုတော့ ကျွန်တော်ထုတ်မပြောချင်သေးဘူး။ လုံခြုံရေးအတွက် စိတ်မချမိလို့ပါ။ အဲအဲ မအူကုန်းတစ်နေရာမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှိတယ်ဗျာ။ ကာကာဆိုင်ပဲ။ အဲဒီဆိုင်ပဲရှိပါတယ်လေ၊ မအူကုန်း တစ်နေရာက ကာကာလက်ဘက်ရည်ဆိုင်၊ လုံခြုံရေးအတွက် နေရာ အတိအကျမပြောလိုသေးဘူး”

ဘတုတ်သည် တင်အောင် ပြောပြနေသည်များကို တစ်လုံးစီပြန်တွေးရင်း မေးစေ့ပွတ်ကာ၊ မျက်တောင်မခတ် နားစိုက်ထင်နေ၏။ တင်အောင်က ဆက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းမပေါ်မှာ ဆေးရုံလူနာတင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ဟိုက်..အကျိုးနဲ့”

ဘတုတ်၏ အပြင်သို့ ထွက်မလာသော အာမေဇိုတ်သံဖြစ်သည်။ သို့သော် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည့် မိမိ၏ အမူအရာကို မပေါ်လွင်စေဘဲ၊ တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးဖိကာ အသံကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သတိထား၍...

“ဆေး...ဆေးရုံလူနာတင်ကား ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကား အဟောင်းကြီးပါ။ ကိုမြဝင်းဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖေက ကားပွဲစားကြီးဗျာ။ တစ်နေ့က လေလံဆွဲတဲ့အထဲပါလာတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် မောင်းလို့တော့ ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘော်ဒီကလည်း နဂိုအခြေအနေအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကားကြီးကို ကျွန်တော် တမင်ရွေးလိုက်တယ်လေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကားကြီးက လေးဖက်လေးတန် အလုံပိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

တစ်ခုတည်းရှိနေတဲ့ ရှေ့ဒရိုက်ဘာ အခန်းကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အပေါက်ကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ လိုလို မည်မည် ပိတ်ထားခိုင်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီနေရာ ရောက်တာနဲ့ ဒီကားကြီးပေါ် ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းစီးကြရ မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ကားကိုတော့ အဲဒီနေရာကနေပြီး မြဝင်းက ပြန်ယူသွားလိမ့်မယ်၊ ကားကြီးကို

မောင်းဖို့လည်း သူ့အိမ်က ဒရိုက်ဘာတစ်ယောက် ထည့်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလည်း ကားကြီးပေါ်ရောက်လို့ တံခါးအလုံပိတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဒရိုက်ဘာလုပ်သူက သမိုင်းတစ်နေရာမှာရှိတဲ့ ခြံတစ်ခုထဲ မောင်းသွားလိုက်မယ်၊ ဒီနေရာကိုလည်း ကျွန်တော်လုံခြုံရေး စိတ်မချလို့ မပြောသေးဘူး... ဒါပေမယ့်လည်း မတော်တဆ လူချင်းကွဲသွားရင် ခင်ဗျားတို့ ရှာရလွယ်အောင်ခြံနာမည်ကိုတော့ ပြောပြထားမယ်။ ခြံနာမည်က...ဟိုဒင်း...ကန္တာရဂေဟာ..တဲ့”

ဘတုတ်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေရာမှ တင်အောင် စကားအဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်...

“တို့ သုံးယောက်က အဲဒီ မအူကုန်းတစ်နေရာက လှည့်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူးလား”ဟု မေးလိုက်သည်။ တင်အောင်က ခေါင်းတွင်တွင် ခါလိုက်ရင်း...

“မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ရည်မှန်းချက်နေရာ ရောက်လို့ ကောင်မလေးက မဆင်းဘဲ ရုန်းကန်နေရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ”

ဘတုတ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်ရင်း..

“ကောင်မလေးက သူ့အသားထိရင် ရုန်းကန်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိသလား”ဟုမေးသည်။

“ဒါတော့ဗျာ မိန်းကလေးပဲ။ အဲလေ ဘယ်သဘောတူလိမ့်မလဲ”

ဘတုတ် လည်စောင်း၍ ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“အင်း...ဒီတော့ ကျန်တဲ့ငွေက ဘယ်အချိန်မှ ရှင်းမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။ တင်အောင်သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ငွေစကားချည်းပြောနေတာပဲ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်တော့ ပေးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါကတော့ မေးရမယ်ကွ။ မင်းနဲ့ငါ ဆွေမျိုးတော်စပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆွေမျိုးချင်းတောင်စိတ် မချရတဲ့ခေတ်ကြီး။ ဒါနဲ့ ခြောက်လုံးပြူးလေး ဘာလေးကော ယူခဲ့ရဦးမလား”

တင်အောင် ဖျက်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ခြောက်လုံးပြူးရှိလို့လား” ဟု မယုံကြည်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တစ်လက်စီတော့ ရှိကြတာပါပဲလေ”

ဘတုတ်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေသဖြင့် တင်အောင်လည်း ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေး နှစ်ယောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလေ၏။ ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေးတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း “ဟုတ်မှန်ပါကြောင်း၊ သို့သော်လည်း အင်မတိ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် ကိစ္စတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း” ဟုသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ဣန္ဒြေနှင့် ပြိုင်တူ ညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် တင်အောင်လည်း နေရာမှ မတ်တပ်ထလိုက်ပြီး.. “ဒါတော့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ ကဲ ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ လုပ်စရာလည်း နည်းနည်းပါးပါး ကျန်သေးတယ်။ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်စလုံး မနက်ဖြန် ဒေါင်ခနဲ (၈:၀၀)နာရီထိုးတဲ့အချိန်မှာ မရိုးဆန်းရုံရှေ့ အရောက်လာခဲ့ကြ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ၎င်းတို့ထံမှ စကားပြန်မျှပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီးအပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့ရာမှ ထွက်သွားပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ကျွဲလေးတစ်ယောက်တည်းကသာ..

“အိုကေ..ဝတ်လပ်ခဲ” ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်နိုင်လေ၏။

*

ခိုးပြီ

နောက်တနေ့နံနက်တွင်ဖြစ်၏။

တင်အောင်သည် တာမွေ မရိုးဆန်းရုံရှေ့ရပ်ထားသော စကိုဒါကားလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်း လက်ပတ်နာရီ ကြည့်လိုက်၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးကစားလိုက်ဖြင့်စိတ် ဂနာမငြိမ်ဘဲရှိနေလေ၏။ တင်အောင်သည် ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ရာ နောက်တစ်ခါ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက် ကြည့်ပြီး(၈:၀၀) နာရီခွဲနေပြီကိုတွေ့ရလျှင် စိတ်မချင်မရဲ ဖြစ်လာဟန်ဖြင့် စတီယာရင်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ခပ်နာနာကလေး ရိုက်ချလိုက်မိလေသည်။ ထိုအတွင်း...

“ဟေ့ကောင် အောင်မယ်...မင်းက ဒီမှာ ဇိမ်နဲ့ လာထိုင်နေတာကိုး။ ငါတို့ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာ မတွေ့လို့ မလာတော့ဘူးမှတ်လို့ အခု မြခွာညိုမှာ အရက် သွားသောက် ကြမလို့ကွ”

ပြောလိုက်သူမှာ လမ်းမတော်ဘတ်တစ်ဖြစ်ပြီး သူ့နောက်ပါးတွင် တပည့်ကျော် ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေး နှစ်ယောက် ကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တင်အောင်တို့သည် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် မဲရွံ့ပြလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားတို့ကို မရိုးဆန်းရုံရှေ့ ချိန်းထားတဲ့ဥစ္စာ ဘယ်သွားရှာလို့ မတွေ့ရတာလဲ” ဟုဒေါသသံ ပါပါဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟောဗျာ... မင်းပဲကောင်မလေး အင်းလျားကန်မှာစက်ဘီး လျှောက်စီးနေလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် တို့အဲဒီနေရာကို အစောကြီးကတည်းက သွားထိုင်စောင့်နေကြတာ။ စက်ဘီးနဲ့ ကောင်မလေးတွေ သုံးလေးယောက်တောင် တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်။ လူမှားမှာစိုးလို့ အသာကြည့်နေခဲ့ကြတာကွ”

ကျွဲကြီးနှင့်ကျွဲလေးတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဟုတ်မှန်ပါကြောင်းဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။ တင်အောင်မှာမူ ရှေ့ကျွမ်း၊ နောက်ကျွမ်း၊ ဘေးကျွမ်း ကျွမ်းမျိုးစုံအောင် ထိုးပစ်လိုက်ချင်စိတ်များပင် ပေါက်သွားမိရှာလေ၏။ သို့သော် အချီအချာပြောနေလျှင် စကားကြော ရှည်နေကြဦးမည်စိုးသဖြင့်...

“ကဲ တက်တက်သွားကြမယ်” ဟုပြောပြောဆိုဆို ကားစက်နှိုးလိုက်ရာ... ဘတုတ်က..

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အင်းလျားကန်ကိုလေဗျာ” တင်အောင်က တအံ့တဩပြန်ပြောသည်။

“ဟ တို့ အခုတင်ပဲ အဲဒီက ပြန်လာခဲ့တဲ့စွာ၊ ဘယ်သွားလို့ ဖြစ်ဦးမလဲ၊ ကဲ ‘မြွေညို’ ကိုသာမောင်းစမ်း၊ ဒီနားတင်ပဲ”

တင်အောင် မျက်လုံးပြူးသွားရလေပြီ။ ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်း ဇာတိပြလာကြပြီဖြစ်ရာ စောစောကတည်းကပင် သောက်စားလာခဲ့ကြဟန် တူသည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ၏။

“ဟေ့ကောင် မောင်းဆိုမောင်းစမ်း၊ ဒီဝိုင်းကို ပတ်ပြီးမောင်းသွား၊ ဒီနားလေးတင်ပဲ၊ ငါ နှစ်ခါ မပြောချင်ဘူး”

၎င်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ကားပေါ်တက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘတုတ်က ဒုတိယမိစ္ဆိ အာဏာသံ ပါပါနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရုတ်တရက် ထူပူပြီးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရှာသော တင်အောင်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဂီယာကို ဆောင့်သွင်းလိုက်ကာ ၎င်းတို့ ညွှန်ပြရာသို့ဦးတည် မောင်းနှင်သွားရလေတော့၏။

“ဟော...ဆရာတို့များ ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်တောင်မကြာဘူး ပြန်ရောက်လာတာပဲလား”

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မိလျှင် အပေါက်ဝ စားပွဲနား ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်က ဘတုတ်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဘတုတ်က..

“ဟဲ...ဟဲ တို့လည်း မလာချင်တော့ဘူး၊ ဟောဒီ ဒကာလေးက မရမက ခေါ်တာနဲ့ ဟဲ...ဟဲ” ဟု တင်အောင်အား လက်မပြောင်းပြန် ထိုးပြလိုက်သည်။ တင်အောင်က ယင်းနှုတ်ဆက်သံကြောင့် ပို၍သာ စိတ်ပျက်သွား မိပြန်လေ၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် တစ်မနက်လုံး အင်းလျားကန်မှာ သွားရှာနေခဲ့ကြပါသည် ဆိုသည်မှာ ‘လဲကြုတ်’မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေတော့သည်။ သို့နှင့် အရက်တစ်လုံး မှာသောက်ကြလေရာ နောက်ဆုံး ကုန်ခါနီးတွင် စိတ်မရှည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသော တင်အောင်က...

“ကဲဗျာ ခပ်မြန်မြန်ကုန်အောင် သောက်လိုက်စမ်းပါ။ အလုပ်ကိစ္စ ပြီးစီးမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သောက်ချင် သောက်ကြပေါ့” ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

“ဒါ မင်းပြောစရာမလိုပါဘူ။ မြန်မြန်သောက်ရင် မူးကုန်မှာပေါ့။ ဟေ့...ကျွဲကြီး နောက်တစ်လုံး သွားယူစမ်းပါ။ ဟေ့ကောင် ပိုက်ဆံထုတ် ပေးလိုက်”

ဘတုတ်ဆိုသူကား ပြောလေကဲလေ၊ မန်းလေ ပြလေဖြစ်နေတော့သည်။ တင်အောင်လည်း ငြင်းမရ မှန်းသိ၍ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ညတုန်းက ငွေတစ်ရာဟာ ကုန်သွားပြီလားဗျ” ဟုမေးကြည့်သည်။

“ကုန်တော့ ဘယ်ကုန်ဦးမလဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေမှတော့ ငါတို့ ဘယ်ထုတ်မလဲ ကွ။ နေ့ဖို့ညစာလည်း ချန်ထား ရသေးတဲ့ဥစ္စာကြီးဟာကို”

တင်အောင် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ကျွဲကြီး ပြန်ရောက်လာလျှင် တင်အောင်က...

“ကဲ.. ဒီတစ်လုံး ကုန်ရင်တော့ ခဏတော်ကြဦးစို့နော်။ ပြီးမှပဲ ပြန်သောက်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု အသနားခံလိုက်မိပြန်လေ၏။

ဘတုတ်က အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်နှင့် အရက်ခွက်ထဲသာ စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် ဆော်ဒါရောစပ်လျက် ရှိနေလေရာ လူတစ်ဖက်သားကို ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်ဟန်တူသော ကျွဲလေးက ကြင်နာသော အသံကလေးဖြင့်...

“စိတ်ချပါ ငါ့ညီရာ၊ နောက်ဆုံး မင်းအကြံအစည် မအောင်မြင်တောင်မှပဲ မင်းဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဆိုက်ကားသမား တစ်ယောက်ယောက် မေးလိုက်ရင် မင်းငွေသုံးရာတောင် အကုန်ခံစရာ မလိုဘူး သိလား။ ဒါတွေက ငါ့တာဝန်ထားလိုက်လေကွာ” ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်လေ၏။ သို့သော်လည်း ၎င်း၏ အားပေးစကားကို တင်အောင်ခမျာ ကြားပင်ကြားလိုက်မိဟန် မတူချေ။

တင်အောင်သည် မိမိဆံပင် ကိုညှာလက်ဖြင့် တစ်ချက်ဆုပ်နယ်လိုက်ရင်းက လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ကြိတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ မလိုက်လည်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားတော့မယ်ဗျာ၊ အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး”

သို့...ပြောပြီး မတ်တပ်ထလိုက်ရာ ထိုအခါမှ ဘတုတ်သည် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်လာပြီး...

“အို အို နေဦးလေကွာ။ တို့လည်းလိုက်မှာပေါ့။ ငွေနှစ်ရာကြီးများတောင် ယူစရာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာက ထလိုက်လေတော့သည်။

“ဆရာ ဒါဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ယူခဲ”

တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျန်ရှိနေသေးသော အရက်ပုလင်းကို ကျွဲလေးက ဆွဲယူလာခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် အားလုံးကားပေါ်တက်မိကြလျှင် တင်အောင်လည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်းမပြုတော့ပဲ အပြင်းကားမောင်း ထွက်သွားတော့သည်။

မကြာမီပင်.. အင်းလျားကန်နားသို့ ချဉ်းကပ်လာမိကြသည်။ သို့သော် ကုက္ကိုင်းတစ်ဝိုက်နားမှာပင် ရှိနေသေးသဖြင့် တင်အောင်သည် ကားအရှိန်မပျက်စေပဲ ဟိုဟိုဒီဒီ မျက်လုံးကစားကြည့်ပြီး တက္ကသိုလ်နယ်မြေဘက်ဆီသို့ ဆက်လက် မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကားနောက်ပိုင်း၌ ဘတုတ်တို့ သုံးယောက်သည် ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသည့်ပမာ လက်ကျန်ပုလင်းကလေးကို အချင်းချင်းလှယက်သောက်ရင်း ပါလာကြလေသည်။ ကားကလေးသည် ကုက္ကိုင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ကမာရွတ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ အင်းလျားလမ်းဆုံနားအရောက်တွင် အင်းလျားကန်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး စက်ဘီးစီး၍ ထွက်လာသည်ကို တင်အောင်သတိပြုလိုက်မိလေသည်။

ဟုတ်သည်။ နှင်းဝါမှ နှင်းဝါအစစ်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။ နှင်းဝါသည် အဖြူရောင်ဘောင်းဘီရှည်၊ အဝါနုရောင် စပို့ရှပ်နှင့် ပါးလွှာချွန်ထက်သော အနက်ရောင် နောက်ပိတ်သားရေဖိနပ်များကို ဝတ်ဆင်စီးနှင်းထားသည်။ သည်အဝတ်အစား၊ သည်ပုံပန်းနှင့် မိန်းမပျိုလေးများကို ယခုတလော စိတ်ကူးရတိုင်း မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာတတ်သော တင်အောင်သည် မျက်နှာမမြင်ရခင်ကပင် နှင်းဝါမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်လေသည်။

ထိုအတွင်း တင်အောင်တို့ ကံကောင်းချင်လာပေပြီ။ အကြောင်းမှာ နှင်းဝါသည် အင်းလျားလမ်းအထွက် ကုက္ကိုင်းလမ်းမအရောက်တွင် ချိန်းကြိုးကျသွားဖြင့် အောက်ဆင်းလိုက်ရလေသည်။ သို့ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် နှင်းဝါသည် မြေပေါ်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ပြုတ်ကျနေသော ချိန်းကြိုးကို အနေအထားမှန်အောင် ပြုပြင်လျက် ရှိနေသည်။ ဤတွင် တင်အောင်သည်လည်း နှင်းဝါကို လှမ်းမြင်ကတည်းက အရှိန်လျှော့ မောင်းလာခဲ့ရာမှ မလှမ်းမကမ်းတွင်ပင် ခဏရပ်ထားလိုက်လေသည်။ ပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရာ ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့သည် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိနေသော လက်နှစ်လုံးခန့် လက်ကျန်အရက်ကလေးကို အချင်းချင်း လုနေကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့်..

“ဟေ့လူတွေ တော်တော့၊ အချိန်ရောက်ပြီ အဆင်သင့်ပြင်ထားကြ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ သို့သော်ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့က ၎င်းအား ဖုတ်လေသည့် ငါးပိရှိလေသည်မှ မအောက်မေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြလေရာ တင်အောင်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ခြောက်လုံးပြူးမီးခြစ်ကို ရုတ်တရက် ထုတ်လိုက်ပြီးဟန်ပါပါ ဘတုတ်၏ နားသယ်တည့်တည့်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... ဟေ့လူ ကျုပ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား” ဟု ထပ်မေးလိုက်ပြန်သည်။ ဘတုတ်လှည့်ကြည့်၍ တကယ့် ပစ္စုတိုသေနတ်ကလေး ထင်မှတ်သွားကာ ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ဟဲ ဟဲ ဒါကြီးနဲ့တော့ မနောက်နဲ့ကွာ။ ဘယ်မလဲ ဘယ်မလဲ မင်းဥစ္စာ” ဟုပြန်မေးဖော်ရလာလေ၏။ ထိုအခါမှ တင်အောင်လည်း သေနတ်ကလေးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး....

“ဟိုရေ့နားမှာတွေ့လား၊ အဲဒါပဲ။ ကျုပ် ဒီကနေ အတင်းမောင်းပြီး အဲဒီနားရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘရိတ်အုပ်ပေးမယ်။ ကားရပ်တာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်စလုံး ချက်ချင်းခုန်ဆင်းပြီး ကားပေါ်သာ ပွေ့တင်ကြပေတော့။ ကျုပ်လည်း ချက်ချင်းပြန်မောင်းပေးမယ်။ အော်လား ဟစ်လားပြုလာရင် ပါးစပ်ပိတ်ထားပေးဖို့ မမေ့နဲ့ကြားလား”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“ရယ်ဒီနော်”

“ခိုး(မောင်း)...”

သေနတ်ကလေး တန်ခိုးကြောင့်ပင်ထင် သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြသည်တွင် တင်အောင်လည်း အတော်အားတက်သွားမိပြီး နဖူးကြောကြီးများ တင်းလာအောင် အံကြိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သို့နှင့်

“ကျီး...ကျီး”

နှင်းဝါသည် ချိန်းကြိုးနေရာကျသွားပြီဖြစ်၍ နေရာမှထလိုက်စဉ်မှာပင် ကားကလေးသည် ပြင်းထန် သောဘရိတ်အုပ်သံနှင့်အတူ ၎င်း၏ဘေးနားတွင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ထိုးရပ်လာလေသည်။ အရက်ကလေး သောက်ထားလျှင်မူ သတ္တိရောင်ကလေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ပြုလာတတ်ကြသော ဘတုတ်တို့ အဖွဲ့သည်

ရေချိန်ကိုက်နေပြီဖြစ်၍ ကားရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံယောက်စလုံး ခုန်ဆင်းပြီး နှင်းဝါအား အတင်းကားပေါ် ပွေတင်ကြလေသည်။ နှင်းဝါသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားသဖြင့် ဘာမှန်းမသိလိုက်ဘဲ အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းရန်ကိုပင် မေ့လျော့သွားမိဟန်တူသည်။ သို့သော် ရုန်းကန်ရန်ကိုမူ သတိမေ့ခြင်း မရှိသဖြင့် ကားပေါ်ပွေအတင်၌ နောက်မှ လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် တွန်းတင်ပေးနေသော ကျွဲလေးမှာ လုံချည်ကွင်းလုံး ကျွတ်ကျသွားတော့သည်။

နှင်းဝါအား ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တင်အောင်လည်း ကားကိုနောက်ပြန် ကွေ့ပြီး လာလမ်းအတိုင်း စက်ကုန်ဖွင့်မောင်းပြေးရာ ကျွဲကလေးခမျာ လုံချည်ကောက်ယူချိန်ပင် မရလိုက်ဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီစလေးကိုသာ အောက်သို့ဆွဲဆန်ရင်း မျက်လုံးကလယ်ကလယ်နှင့် ပါသွားရတော့သည်။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးကို နှင်းဝါ၏ စက်ဘီးစီးဖော် မိန်းမပျိုတစ်ဦးက မလှမ်းမကမ်းမှ လှမ်းမြင်မိလိုက်ရာ မိန်းမပျိုကလေးသည် ပထမ မျက်လုံးပြူး၍ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေပြီးမှ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံဝင်း အတွင်းသို့ အတင်းနှင်းသွားပြီး တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်နေရာသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ကားကလေးမှာ ကုက္ကိုင်းလမ်းမအတိုင်း မောင်းနှင်လျက်ရှိရာ ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညာဘက်သို့ချိုးကွေ့ပြီး စက်ကုန်သုတ်သွားပြန်သည်။ သို့ ချိုးကွေ့လိုက်မိစဉ်၌ အရှိန်မလျော့ဘဲ ကွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကားဘီးပွတ်သွားသံ ‘ကွီခနဲ’ မြည်ကာ ကားတစ်စီးလုံး ယမ်းခါသွားသဖြင့် လူများမှာလည်း ရှေ့တိုးနောက်ငင် ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကမ္ဘာအေးဘက်ဆီကို မောင်းလာသော ဘတ်စ်ကားတစ်စီးနှင့်လည်း သီသီကလေး ပွတ်လွဲသွားရာ ကားဆရာလည်းမျက်လုံးပြူး၍ ရုတ်တရက် ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်လိုက်သောကြောင့် ကားပေါ်ပါခရီးသည်များ အော်သူအော်၊ ဆဲသူဆဲနှင့် အတော်ကလေး ဆူညံကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကားကလေးသည် ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်ဘက်ဆီသို့ပြေးသွားလျက်ရှိရာ ဝတ္တလစ် လမ်းဆုံနားရောက်ခါနီးမှာပင် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီက “ဂူး...ဂူး...”ဟူသော ဥဩဆွဲသံနှင့်အတူ ဝိုင်ယာလက်စ်ကားတစ်စီး လိုက်လာသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်မိကြလေသည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် ရှေ့တူရှုဘက်ဆီကလည်း အလားတူအသံတစ်ခု ကြားလိုက်ကြပြန်ရာ၊ တင်အောင်သည် နောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ မျက်လုံးမသိမသာ ပြူးကျယ်သွားကာ နဖူးပေါ်က စီးကျလာသော ချွေးသီး ချွေးပေါက်များကို အသာသပ်ချလိုက်ပြီး ဝတ္တလစ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လိုက်လေ၏။ တင်အောင် နောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် ကားနောက်ပိုင်းတွင် အတင်းရုန်းကန်နေသေးသော နှင်းဝါက သတိပြုမိသွားရာ နှင်းဝါသည် ပထမသော် အံ့အားသင့်၍ ဇေဇေဝါဖြစ်သွားပြီးမှ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသလိုလို ရှိလာသဖြင့် မသိမသာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ အကြောင်းမှာကား နှင်းဝါခမျာ ကိုမော်တင်က အကြပ်ကိုင်သဖြင့်၊ ၎င်း၏အလိုအတိုင်း ဟန်ဆောင်ပြုမှု နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တကယ်တော့ တင်အောင်အပေါ်မှာသာ စိတ်က တစ်ချိန်လုံးရောက်နေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တင်အောင် အထင်အမြင် လွဲနေခဲ့သဖြင့် မိမိမှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး တစ်နေ့နေ့တွင်မူ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ရှင်းလင်းပြောပြပြီး အတိုးချ၍ ချစ်ပြလိုက်မည်ဟု... တစ်ကိုယ်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ယခုကိစ္စမှာ တင်အောင်အနေနှင့် အစိုးရိမ်လွန်ကဲပြီး ပြုမူလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု နှင်းဝါ စဉ်းစားလာမိသောအခါ စောစောက တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟည်းနေခဲ့သော... ရင်ခုံသံသည်ပင် အတော်အတန် ငြိမ်သက်စ ပြုလာတော့လေသည်။ မိမိ ချစ်နေသူက မိမိအပေါ် ဤရွေ့ဤမျှ အချစ်ကြီးနေကြောင်း လက်တွေ့ သိလာရသဖြင့်လည်း နှင်းဝါသည် ကျေနပ်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာမိကာ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ သဘောထားလိုက်ပြီး ရုန်းကန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ မသိလိုက်မသိဘာသာပင် လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။ ထို့နောက် တင်အောင်အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု ကားမောင်းနေသူကို သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မိပြန်သည်။ တင်အောင်မှ တင်အောင်အစစ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင်ကား နှင်းဝါသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်

မှတ်ထုတ်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ထုတ်ယူ၍ နှာဖျားတွင် စို့နေသော ချွေးသီးချွေးပေါက်ကလေးများနှင့် နားထင်စတို့ကို အသာသုတ်ပစ်နေလိုက်လေ၏။

တင်အောင်သည် နောက်နားမလှမ်းမကမ်းဆီမှ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာဟန်တူသော ဝိုင်ယာလက်စ်ကားဥသြကို နားစွင့်ကြည့်နေလိုက်ရင်းက လီဗာကိုသာ အဆုံးနှင့်၍ မောင်းနှင်လျက်ရှိနေသည်။ ဘတုတ်တို့သုံးယောက်မှာမူ ကိုယ်စီကိုယ်စီ ရီတီတီ ဖြစ်နေကြသည့်အပြင် နှင်းဝါတစ်ယောက်ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ရုန်းကန်ခြင်းမပြုတော့သဖြင့် စီးကရက်များပင်တစ်လိပ်စီ မီးညှိသောက်ရင်း လေညှင်းခံထွက်နေသည့်ပမာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပါလာနေကြသည်။

“ဝူး...ဝူး...ဝူး...ဝူး”

ရဲဝိုင်ယာလက်စ်ကားလေး၏ ဥသြဆွဲသံသည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုနီးကပ်လာပြန်၏။ ထိုအတွင်း စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းများ လစဉ်မှန်မှန် ဖတ်ရှုလေ့လာ နေခဲ့သော တင်အောင်၏ဦးနှောက်ထဲသို့ အကြံတစ်ခု ဖျက်ခနဲဝင်ရောက်လာသည်။ နောက်က ရဲကားကြီး လိုက်လာနေမှန်း ဒိဋ္ဌသိရပြီးနောက် မူလချိန်းဆိုထားသော နေရာသို့ တိုက်ရိုက်မောင်းသွားလို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ မသင့်တော်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဟာ..ဟုတ်ပြီ။ ရဲတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်ဦးမှပဲ။ သို့စဉ်းစားမိပြီးနောက် မြင်းပြိုင်ကွင်းနားအရောက်တွင် ညာဘက်သို့ချိုးကွေ့ပြီး မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားသည်။ နှင်းဝါ၏ အခြေအနေမှာ မှန်သွားပြီဖြစ်၍ တင်အောင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းအတူနေရလျှင် ဘယ်လိုများ နေရမည်နည်းဟု တွေးကြည့်မိရင်း...ရင်ထဲက ယားကျိကျိကြီးဖြစ်လာကာ ဟိုနားဒီနား ကုတ်ချင်သလိုလို၊ ဖဲ့ချင်သလိုလို၊ ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မူ အသက်ရှူကြပ်သလိုလို ဖြစ်နေမိတတ်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ အပျော်ကြီး ပျော်နေမိပြီးဖြစ်လေ၏။

ကားကလေးသည် တာမွေအိုင်းမှတစ်ဆင့် ဗလီဘက်သို့ ချိုးကွေ့သွားပြီး တစ်ဖန် မြို့ဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် လမ်းကြားတစ်ခုတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီး ရပ်ကွက်တွင်းသို့ လှည့်လည်မောင်းနှင်ကာ နောက်ဆုံး ပုဇွန်တောင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

ထိုအတွင်းဝိုင်ယာလက်စ်ကားများမှာလည်း အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်ယူကာ သတင်းပေးပို့ပြီးဖြစ်၍ ပုဇွန်တောင်တစ်ဝိုက်တွင် တာဝန်ကျနေသော ဝိုင်ယာလက်စ် ကားကလေးတစ်စီးလည်း ဥသြတစ်ချက် ဆွဲလိုက်ပြီး ရေကျော်ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်လေ၏။

၎င်းဝိုင်ယာလက်စ်ကားနှင့်ပင် တင်အောင်တို့အဖွဲ့သည် ပက်ပင်းသွားတိုးမိကြသည်။ တိုးမိပုံမှာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသော မဟာသုခ လမ်းကြားတစ်နေရာ၌ ခေါင်းချင်းဆိုင်မိကြခြင်းဖြစ်ရာ ကားနှစ်စီးစလုံးပင် အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းလာကြသဖြင့် နှစ်စီးစလုံး ‘ကျီခနဲ’ ‘ကျီခနဲ’ ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ကြ သည့်တိုင်အောင် လွတ်ရုံကလေး လွတ်သွားကြပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးချင်းဆိုင် ထိုးရပ်လိုက်မိ ကြလေသည်။

ဤအခါတွင် ဝိုင်ယာလက်စ် ကားပေါ်မှ အကြီးအကဲနှင့် တူသူတစ်ဦးက...

“ဟေ့ကောင် ဘာလို့ အရမ်းလျှောက်မောင်းနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက မင်းကို အတင်းလိုက်နေလို့လဲ။ မင်းမောင်းနေတာ မိုင်(၁၀၀)နှုန်းလောက်ရှိတယ်။ သေကုန်လိမ့်မယ် နားလည်လား” ဟုဟောက်လိုက်ရာ တင်အောင်လည်း.. “မရှိပါဘူး ခင်ဗျား...(၁၅)မိုင်နှုန်းထဲပါ။ မယုံရင် လာကြည့်လှည့်ပါ” ဟုတိုးလျှိုးတောင်းပန်သံဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ အကြီးအကဲလုပ်သူမှာ ပိုဒေါသ ထွက်လာဟန်ဖြင့်...

“တော် တော် ဟောကောင်၊ ငါ့ကိုစွဲ အရေးကြီးနေလို့ နို့မဟုတ်ရင် မင်းလိုင်စင် ခုသိမ်းတယ်သိလား။ သွား...ဟေ့ မောင်းစမ်း” ဟု ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်ပြီး မိမိ၏ ဒရိုင်ဘာလုပ်သူ ရဲသားအားလည်း တစ်ဆက်တည်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဝိုင်ယာလက်စ်ကားမထွက်မီ တင်အောင်က အရင်မောင်းထွက်သွားရာ ဝိုင်ယာလက်စ်ကားသည် အတန်ငယ် မောင်းမိသွားပြီးမှ အကြီးအကဲလုပ်သူလည်း တစ်စုံတစ်ရာ သတိရစဉ်းစားမိပြီး မျက်လုံးပြူးကျယ်လာကာ...

“ဟေ့ နေဦးကွ၊ ယောက်ျားလေးယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ခုနကားဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟာ..ဟုတ်တာပေါ့၊ မီးခိုးရောင် စကိုဒါကားပဲ။ ဟေ့ ပြန်ကွေ့ ပြန်ကွေ့။”

ရဲသားကြီးလည်း “ပူးခနဲ” ဥသြတစ်ချက် ဆွဲလိုက်ပြီး ချက်ချင်း နောက်ပြန်ကွေ့ကာ တင်အောင်တို့ ကားနောက်သို့ လိုက်ပြန်သည်။ တင်အောင်သည် ရေကျော်ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် ဟိုကွေ့ဒီကွေ့ဖြင့် လှည့်ပတ်မောင်းနေပြီးနောက် တာမွေဘက်ဆီသို့ပင် ပြန်လှည့်မောင်းသွားပြန်သည်။ သို့ မောင်းနှင်သွားနေရာမှ အမဲဈေးရောက်ခါနီးတွင် ရှေ့တူရှုဆီမှ ဝိုင်ယာလက်စ် ကားတစ်စီး လာနေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ကားကိုချက်ချင်း နောက်ပြန်ကွေ့လိုက်မိလေ၏။

သို့သော် မိမိတို့နောက်မှ ဝိုင်ယာလက်စ်ကားတစ်စီး လိုက်လာနေပြန်သည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသောအခါ တင်အောင်သည် ရုတ်တရက်ထူပူ၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ ကားကို နေရာမှာပင် ရပ်တန့် ထားလိုက်မိတော့လေသည်။ ဘေးဘယ်ညာသို့ လမ်းကြားကလေး တစ်ခုခု ရှိလိုရှိငြား၊ လှည့်ပတ်ရှာဖွေကြည့်မိသော်လည်း ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့သဖြင့် အကြံရကျပ်ကာ စော့ချွေးများစီးကျလာပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကိုသာ ပြတ်လုနီးပါး ဖိကိုက်ထားလိုက်မိလေတော့၏။ ဝိုင်ယာလက်စ်ကားနှစ်စီးမှာ ဥသြဆွဲသံ ဆူညံစွာဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ဘတုတ်တို့အဖွဲ့သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးကာ အမူးပြေကုန်ကြပြီး၊ စောစောကတည်းက အမူးပြေနေခဲ့ဟန်တူသော ကျွဲကြီးက..

“ဆရာ ဆရာ ..လုပ်ပါဦး။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ ဆင်းပြေးကြမလား” ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်ရာ ဘတုတ်လည်း အံသွားကြိတ်ပြီး အခြေအနေကို ဦးစွာ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့်အလား ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးကကြည့်နေကြရာ ၎င်း၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ခက်ထန် မာကြောလာရာက ရုတ်တရက်ပြန်ပျော့ ဆင်းသွားပြီး နှင်းဝါဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ..

“ဒီ.. ဒီမယ် ငါ့တူမလေး။ ဦးလေးတို့တော့ အကြီးအကျယ်ချောက်ကျတော့မယ်ကွယ်၊ အဲဒါ ဦးလေးတို့ကိုသနားရင်လေ၊ သနားပါလို့လည်း ဦးလေးက ဒီတစ်ဖွဲ့လုံးရဲ့ ကိုယ်စား အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးလေးတို့က တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေပါ။ ပညာအခံကလည်း မရှိလေတော့ ဒီအလုပ်မျိုးနဲ့ပဲ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရပါတယ်.. အခုဆိုရင် ဦးလေးတို့ကို ရန်သူတွေက လေးဖက်လေးတန်က နေပြီး ဝန်းရံနေမိပါပြီ။ (ဥသြသံကို တစ်ချက်နားစွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး) ..ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ပိုလို့သာ နီးကပ်လာနေပါပြီ။ ဒီလူတွေအထဲမှာဦးလေးအသိ ပါချင်လည်းပါမယ်။ မပါချင်လည်း မပါဘူးပေါ့။ ပါဦးတော့ ဒီလူတွေပေါ်မှာက ဦးလေးအနေနဲ့ ဩဇာမညောင်းဘူးကွယ်။ ဒီတော့ သူတို့မေးရင် တူမလေးက ‘ကိုယ်သဘောနဲ့ ကိုယ်လိုက်လာတာပါ’လို့ ပြောနော်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး။ တူမလေးက အဲလိုအစစ်ခံလိုက်ရင်သူတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ လုပ်ချင်ဦးတော့ ဥပဒေက ခွင့်ပြုလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေးပြောတဲ့အတိုင်း တူမလေးက ပြောပြီး၊ နောက်ပိုင်းက ဦးလေး တာဝန်ထားလိုက် ပေါ့ကွယ်..နော်။ (လက်နှစ်ဖက်တင်ရှိခိုးရင်း) ဦးလေး အနူးအညွတ် ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ နော်.. နော်... ဟော.. ဟော.. အမလေး.. ဘုရား ရောက်လာကုန်ကြပါပြီဗျာ”

ဘတုတ်သည် အသံတုန်ယင်ယင်နှင့် ရှိခိုးတောင်းပန်နေရင်းက မျက်ဖြူဆိုက်မတတ် ဖြစ်သွားရာ နှင်းဝါခမျာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောခြင်းမပြုပဲ နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ဣန္ဒြေနှင့် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုအတောအတွင်းမှာပင် “ကျီခနဲ ကျီခနဲ” ဘရိတ်အုပ်သံများ နှင့်အတူ ဝိုင်းယာလက်စံကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင် ထိုးရပ်လာတော့၏။

“ဟေ့ အားလုံးဆင်းစမ်း၊ အောင်မယ် ဘတုတ်ပါလားကွ”

ဘတုတ်နှင့် မကြာခဏ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားခဲ့ကြဖူးသော ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးက ကားပေါ်မှ ဆင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဘတုတ်လည်း ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟော ဆရာတို့ပါလား၊ ကြွပါဆရာ ဘာကိစ္စပါလဲ” ဟု ဆီးကြိုမေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စကတော့ကွာ.. ဟဲဟဲ မင်းသိပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

ဘတုတ်မျက်နှာ ကွက်ကခနဲ ပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်ပြန်လိုက်ပြီး...

“ဖြစ်ပုံကတော့ဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ.. ခု ဆရာ ပြောမှ သိရတော့တယ်။ ဟဲ ဟဲ...ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ကြပါဘူး”

“ဟေ့ ဘတုတ်၊ ငါဘာပြောလိုက်သလဲ”

“ဆရာပြောတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ အာ.. ကားလေးနဲ့ အဲ..အဲ.. ဆရာ ကားပျောက်မှု လိုက်နေတာမဟုတ်လား”

ဘတုတ်သည် စကားပြောမှားသွားသဖြင့် မနည်းပြင်လိုက်ရသည်။ ရဲကြပ်ကြီးကမူ ပါးစပ်ပိတ်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘတုတ်... ဟဲ ဟဲ မင်း ဒီပညာတွေ ဘယ်က တတ်လာသလဲ၊ ဟေ့ကောင် ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒီကောင်မလေးကို ဘာလိုကားတင်ပြေးရတာလဲ” ဟု တဲ့တိုး မေးချလိုက်သည်။ ဘတုတ်မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွားသော်လည်း အသံကိုပါ သတိထားပြီး...

“ကြံကြီးစည်ရာ ဆရာရယ်... မေးလည်း မေးစမ်းပါဦး” သို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း ဘတုတ်၏ ရင်ထဲတွင်ကား အပူရှိန် တစ်ရာကျော် တက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွဲကြီး၊ ကျွဲလေးနှင့် တင်အောင်တို့သုံးယောက် ခမျာလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေကြလေ၏။

“ဟေ့ ကလေးမ၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”

ရဲကြပ်ကြီးက နှင်းဝါဘက်လှည့်ပြီး မေးလိုက်ရာ၊ ဘတုတ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သည်လည်း မကြာမီ ပြုတ်ကျကုန်တော့မည်အလား တဆက်ဆက် တုန်ယင်သွားကြလေသည်။ နှင်းဝါသည် ရဲကြပ်ကြီး၏ မေးခွန်းကို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေပဲ တင်အောင်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက် စွေစောင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝေခွဲမရသည့်အလား ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆနေသည့်ပမာ နှုတ်ခမ်းများလေးများသာ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်သွားရာ၊ အားလုံးကပင် စိတ်ထဲ ယားကျိကျိကြီး ဖြစ်လာမိကြသည်။ အတန်ကြာမှ နှင်းဝါက...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဟုပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဘတုတ်၏ ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ‘ဝုန်းခနဲ’ကျဆင်းသွားသည်နှင့်အမျှ တင်အောင် ခမျာလည်း အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားမိရှာလေ၏။ ရဲကြပ်ကြီးမှာမူ အတော်ကလေး အံ့အားသင့်သွားပြီး မကျေနပ်သေးဟန်ဖြင့်...

“ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကား လျှောက်စီးနေရသလဲ” ဟုမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကားကို ဘာလို့ လျှောက်မစီးနိုင်ရမှာလဲ”

နှင်းဝါကမူ လေသံ ခပ်အေးအေးနှင့် မေးခွန်းတစ်ခုဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ဤတွင် ရဲကြပ်ကြီးက ဘတုတ်ဘက် လက်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“သူ့ကို သိသလား” ဟုမေးပြန်၏။

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့်...”

ရဲကြပ်ကြီး စကားမဆုံးမီ နှင်းဝါက...

“ဟောဒီက တင်အောင်နဲ့အတူ ကားလျှောက်စီးနေတာပါ။ ဒီလူတွေက ခုနက ကားပျက်ပြီး စက်နှိုးမရဖြစ်နေတုန်း ကူညီတွန်းပေးလို့ သူတို့ သွားချင်တဲ့ နေရာကို လိုက်ပို့နေတာ”

ယင်းစကားကြောင့် တင်အောင်မှာ... မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်မိတော့ကာ ဘတုတ်ကလည်း နှင်းဝါအတွက် စိတ်ထဲက ဆုပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ပေးနေမိတော့လေ၏။ တင်အောင်သည် အခြေအနေကောင်းနေပုံ ရသဖြင့် ဘာမှအရေးမစိုက်လေဟန် ကားပေါ်ကပင် မဆင်းပဲ ခပ်အေးအေး ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

“ဒါနဲ့ ခုနေ ရေကျော်မှာ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ” ရဲကြပ်ကြီး နောက်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကားပျက်တာက ရေကျော်နားမှာ..ရှင့်”

နှင်းဝါ၏ အဖြေကလည်း အားလုံးခွင်ကျနေပြန်သည်။ ဤတွင် ဘတုတ်တို့အကြောင်းကို အစင်းသိ ဖြစ်နေသာ ရဲကြပ်ကြီးလည်း “ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း အတင်ရဲ့မယ်မထင်ပါဘူးလေ။ သူတို့ ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သားပဲ။ တို့လူမှားတာ ဖြစ်မယ်” ဟုစဉ်းစားမိကာ..

“တကယ်လို့ ဘတုတ်တို့သာ ဟုတ်ရိုးမှန်နေရလည်း ငါ လိုချင်တဲ့အချိန် ရနိုင်သားပဲ” ဟု ဆက်တွေးမိပြီး.. တင်အောင်နှင့်နှင်းဝါတို့ နှစ်ယောက်၏ အမည်နေရပ်များကိုသာ လိုလိုမည်မည် ရေးမှတ်ထားလိုက်ပြီး...

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း သွားကြတော့” ဟု ဆိုကာ လွှတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုနေရာက ထွက်ခွာသွားမိကြလျှင် အကျိုးအကြောင်း သိလိုလှပြီဖြစ်သော တင်အောင်သည် နှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင် ဖြစ်နေရာက..

“အနှင်း အနှင်း ... နင်ဘာလို့ မှန်တဲ့အတိုင်း မပြောလိုက်တာလဲဟင်” ဟု အက်ကွဲသံလေးနှင့် မေးလိုက်လေ၏။

“မပြောချင်လို့ပေါ့”

နှင်းဝါ၏ အမူအရာမှာ အေးဆေးလှသည့်နည်းတူ၊ ပြောလိုက်လေသော အသံမှာလည်း တည်ငြိမ်လျက်ရှိနေလေ၏။

“ဒါ ဒါဖြင့် ..အနင်း ကိုယ့်အပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား နင်း”

“ဟင့် အင်း မဆိုးပေါင်”

ထိုအဖြေကြောင့် တင်အောင်သည် မျက်ရည်များ ဝေလာရာက ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကို ကျော်တက် လိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့များ ဒါနဲ့များ...” ဟုဆိုကာ စကားမဆက်နိုင်ပဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကားကိုသာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းစမ်းပါ။ အနင်း ဖြည်းဖြည်းရင်းပြပါမယ်”

နင်းဝါက သို့ကလို သတိပေးလိုက်သဖြင့် တင်အောင်သည် မိမိအိမ်မက်များပင် မြင်မက်နေသလားဟု မျက်စိကိုပွတ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်ကြည့်မှန်ကိုမော့ကြည့်လိုက်ရာ၊ နင်းဝါနှင့်အတူ လမ်းမတော်ဘတုတ်အဖွဲ့ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သဖြင့် အိမ်မက်မဟုတ်ကြောင်း စိတ်ချသွားမိလေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ၊ အိမ်ကိုလား”

“မောင်းချင်တဲ့ နေရာကိုသာ မောင်း”

နင်းဝါအဖြေကြောင့်... တင်အောင်၏ ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားပြီး ဘတုတ်တို့အဖွဲ့မှာမူ ခေါင်းပုဝင်သွားပြီး အချင်းချင်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ထိုအတွင်း ဘတုတ်က...

“အမှန်ကတော့ စိတ်ဓါတ် စစ်ဆင်ရေးနည်းဟာ အင်မတန် အရေးပါအရာရောက်တာပဲ ကိုတင်အောင်၊ ကျုပ်နည်းဟာ ဘယ်လောက်ထိ ရောက်သလဲဆိုတာ လက်တွေ့မြင်ရပြီမဟုတ်လား” ဟု မိမိကြောင့်သာ နင်းဝါ စိတ်ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆလျက်ရှိနေသဖြင့် ခူးကလေး နဲ့ကနံ့ကနံ့ဖြင့် ထုတ်ပြောလိုက်ရာ.. ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေး တို့နှစ်ယောက်သား အချင်းချင်း လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြသည်။

တင်အောင်မှာမူ ကားကလေးကို မူလအစီအစဉ်အတိုင်း မအူကုန်းဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လျက် ရှိနေလေ၏။ စောစောက ဝိုင်ယာလက်စ်ကားနှစ်စီးသည် သက်ဆိုင်ရာ ရဲဌာနသို့ နံနက်ခင်းက ကားတင်ခံရသော မိန်းမပျိုလေး၏ အမည်ကိုလှမ်းမေး၍ နေရပ်ပါအတိအကျ သိရသောအခါ၊ မိမိတို့ အပတ်ခံရကြောင်း သိသွားကြသဖြင့် တင်အောင်တို့ ကားနောက်သို့ တရကြမ်းလိုက်သွားကြပြန်သည်။

သို့သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကားကလေးကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ကြရတော့ချေ။

*

ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲ

ထိုအချိန်ခန့်၌ မအူကုန်းတစ်နေရာတွင် မနက်ခင်းကတည်းက စောင့်မျှော်နေခဲ့သော တင်အောင်၏ သူငယ်ချင်း မြဝင်းသည် လက်ပတ်နာရီကို မြောက်ကြည့်၍ (၁၁:၀၀)နာရီထိုးပြီကို တွေ့ရသောအခါ မိမိဘေးနား ရပ်နေသော ဒရိုင်ဘာ ကိုနက်ကျော်ဘက်လှည့်ပြီး... “ဒီကားကြီး ရောင်းပစ်လိုက်ပြီဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟုမေးလိုက်သည်။ ကိုနက်ကျော်သည် မီးညှိခါစဆေးပေါ့လိပ်ကို ရဲခနဲ ဖြစ်သွားအောင်ပင် တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး..

“ငွေတောင် ချေပြီးပြီကွ၊ မင်း အရေးတကြီး အသုံးလိုတယ်ဆိုလို့သာ ငါလိုက်လာရတာ။ စိတ်ထဲကတော့ တထင့်ထင့်ပဲ။ မင်းဖားသားကြီးသိသွားရင် မခက်ပါလား၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ငါ့ကို သွားပို့ခိုင်းတာကွ”

ကားကြီးမှာ ဆေးရုံလူနာတင်ကားကြီးဖြစ်ပေသည်။ မြဝင်းတို့ အဖေသည် ကားပွဲစားကြီးဖြစ်၍ အစိုးရဌာနအသီးသီးမှ ကားဟောင်းများကို ပြန်လည်ပြုပြင် တစ်ဆင့်ရောင်းစားခြင်း၊ လိုချင်သူ ရှိပါကလည်း တစ်စီးစီပြန်ရောင်းခြင်း ပြုတတ်ပေရာ၊ မကြာမီရက်အတွင်းက တင်ဒါဆွဲယူရရှိခဲ့သော ယင်းလူနာတင်ကားကြီးမှာ လိုချင်သူပေါ်လာသဖြင့် နဂိုအတိုင်း ပြန်ရောင်းလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကားပိုင်ရှင်ထံသို့ သွားပို့ရမည့် ယနေ့နံနက်တွင်မှ မြဝင်းက အရေးတကြီး အသုံးလိုသည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် ကားသွားပို့ရမည့် ကိုနက်ကျော်သည် မငြင်းသာပဲ လိုက်လာရခြင်းဖြစ်၏။ မြဝင်းက လက်ပတ်နာရီကို နောက်တစ်ခါ ပြန်မြှောက်ပြီး တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ကာ...

“ကဲဗျာ.. ခင်ဗျား ကားကို သွားပို့လိုက်ချေတော့။ ဒီကောင်အခြေအနေ မဟန်လို့နဲ့ တူပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သွားစရာ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက် သွားမည်ပြုရာ ကိုနက်ကျော်က...

“ကောင်းပြီလေ သွားပို့လိုက်တော့မယ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းဆာတယ်ကွာ၊ လက်ဘက်ရည် သောက်သွားပါဦးလား”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ မသောက်တော့ဘူး။ ဗျို့...ဆိုက်ကားဆရာ အားသလား”

မြဝင်းသည် ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့်အတူ ထွက်သွားတော့သဖြင့် ကိုနက်ကျော်သည် အနားမှာပင် ကပ်နေသော ကာကာဆိုင်သို့သွားပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာသောက်သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးနောက် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးကြည့်ရာ ရုတ်တရက် နှိုးမရသဖြင့် ဟိုက်...ခလုပ်ဆွဲ၊ ဒီ...ခလုပ်နှိပ်ဖြင့် အတော်ပင် ကြာသွားရပြန်လေသည်။ ကားမှာ စက်သံပေါ် ထွက်နေသော်လည်း လုံးဝနှိုးမလာသဖြင့် အခက်တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအတွင်းမှာပင် တင်အောင်တို့ ကားကလေးသည် ၎င်းကားကြီး ရပ်ထားသော နေရာနားသို့ ချဉ်းကပ်မိကြရာ၊ တင်အောင်လည်း တအားတက်လာပြီး နောက်သို့လှည့်၍ “အဲဒီ ကားပေါ် အားလုံးတက် ကြမယ်နော်” ဟုပြောလိုက်သည်။

သို့ လှည့်ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဝိုင်ယာလက်စ်ကားဥသြဆွဲသံ တစ်ခု နီးနီးကပ်ကပ် ကြားလိုက်မိပြန် သဖြင့် တင်အောင်လည်း လီဗာကို အဆုံးနင်းလိုက်မိပြန်သည်။ လူနာတင်ကားနောက်နား ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း ဘရိတ်အုပ် ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ ဆင်း ဆင်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

နှင်းဝါက အရင်ဦးဆုံးကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ လူနာတင်ကား နောက်ပိုင်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီး၊ အတွင်းသို့ ခုန်တက်သွားသည်။ ဘတုတ်နှင့်တင်အောင်တို့ နှစ်ယောက်လည်း တစ်ချိန်တည်းလိုလို ခုန်တက်လိုက်ကြပြီး၊ နောက်ဆုံး ကျွဲကြီးနှင့် ကျွဲလေးတို့ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး ကားပေါ်တက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်... တံခါးကို အတွင်းမှ ကပျာကယာ ဆွဲပိတ်လိုက်ကြလေ၏။

၎င်းတို့အားလုံး ကားပေါ် ရောက်ရှိသွားကြစဉ်မှာပင် ကားရှေ့ခန်း၌ ကိုနက်ကျော်လည်း ကားစက်နှိုး၍ ရသွားသဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဂီယာဆောင့်သွင်းကာ စတင်မောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအတွင်း ဝိုင်ယာလက်စ်ကား ဥသြဆွဲသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍သွားလေ၏။ ကားကြီးသည် အရှိန် မနှေးလွန်း မမြန်လွန်းပဲ ခပ်မှန်မှန်ကလေးဖြင့် တစ်နေရာဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားနေရာ ကားအတွင်း၌ပါလာသူများသည် ကားကြီးဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်ကို လုံးဝမသိနိုင်ကြချေ။ ကားကြီး ဘယ်ကိုသွားနေသည်ကို ထားဘိဦး၊ ကားအတွင်း၌ လေဝင်ပေါက်မျှပင် မရှိဘဲ အလုံပိတ် ထားသဖြင့် မှောင်မိုက်လျက်ရှိနေရာ အချင်းချင်းပင် လုံးဝမမြင်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြလေ၏။ သို့ကလို မှောင်ပိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် ထိုင်ခုံလည်း မရှိဘဲဖြစ်နေပြန်ရာ လူများမှာ မိုးတိုးမတ်တတ် လိုက်ပါသွားကြရသဖြင့် ကားဆောင့်လျှင် ဆောင့်သလို၊ ကွေ့လျှင်ကွေ့သလို၊ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဟိုယိမ်းဒီယိုင်ဖြင့် ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

လေလုံခန်းထဲတွင် ချွေးအောင်းခံနေရသလို ဖြစ်နေ၍လည်း ကသိကအောက်နှင့် တော်တော်ကြီး အခံရခက်နေကြဟန် တူပေ၏။ သွားရသည့် ခရီးမှာလည်း တော်တော်အလှမ်းဝေးဟန်တူသည်။ ဟိုကွေ့ သည်ကွေ့နှင့် ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ တောက်လျှောက်မှန်မှန်ကြီး မောင်းနှင်လျက်ရှိနေလေသည်။ ကားပေါ်တွင် ပါလာသူများသည် အချင်းချင်း စကားပြောဆိုခြင်းမပြုပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် လိုက်ပါလာကြရာ၊ တစ်နေရာ၌ ကားကြီးသည် ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသဖြင့် လူများမှာလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် မဟန်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဝုန်းခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုလဲကုန်ကြလေ၏။

“တခစ်ခစ်” ရယ်လိုက်သံကြားရပြီး.... နောက်ဆက်တွဲ “အဟစ် ဟစ်.. ဟီးဟီး” ဟူသော... ယောကျာ်းပျိုတစ်ဦး၏ သဘောကျ ကျေနပ်လှစွာ ရယ်လိုက်သော အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

တအောင့်ကြာလတ်သော် ဒုတိယမိတ္တိ ပြတ်ခနဲ ဖက်နမ်းသံ ပေါ်လာပြန်ပြီး မိန်းမပျိုလေးနှင့် ယောကျ်ားပျိုတစ်ဦး၏ ရယ်မောသံများ ပထမအကြိမ်နည်းတူ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ပြတ်ခနဲ ဖက်နမ်းသံ၊ “ခစ်...ခစ်”၊ “အဟစ်..ဟစ်ဟီး”ဟူသော ရယ်သံ၊ ပြတ်ခနဲဖက်နမ်းသံ၊ “ခစ် ခစ်”၊ “အဟစ်..ဟစ်...ဟီး”ဟူသော ရယ်သံစသည့် အသံများသည် ရပ်စဲသည်ဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ အပ်ကြောင်းထပ်ကုန်တော့လေ၏။

ကားကြီးမှာမူ ဟိုကွေ့၊ ဒီချိုးဖြင့် မရပ်မနား မှန်မှန်ကြီးသာမောင်း နှင်လျက် ရှိနေသည်။ တစ်ချိန်တွင် ပြတ်ခနဲ ဖက်နမ်းလိုက်သံကြီး ကျယ်လောင်ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်း “ဟေ့ကောင် မင်းယောကျ်ားအချင်းချင်း နမ်းရသလားကွ၊ အာပုတ်စော်ကလည်း နံလိုက်တာ”ဟူသော ဒေါသတကြီး အော်ပြောသံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ယောက်အား လက်သီးနှင့် ခွပ်ခနဲ ဆွဲထိုးလိုက်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ လက်သီးစွမ်းအားမှာ တော်တော်ကြီး ထိုးလိုက်မှန်း မသိလိုက်ကြရသော်လည်း အထိုးခံလိုက်ရသူခရာ ‘အင်ခနဲ’ ဖြစ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ‘မိုင်းခနဲ’ ဖင်ထိုင်ကျသွားသံတို့ကို ကြားလိုက်ကြရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင်ကား ဟိုလူက ဒီလူကိုထိုး၊ ဒီလူက ဟိုလူကိုထိုးဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခက် ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသဖြင့် မည်သူက မည်သူကို ထိုးလိုက်မှန်း သိကြဟန် မတူဘဲ၊ အချို့လက်သီးမှားမှာ ‘ဝုန်း...ဒိုင်း’နှင့် နံရံထိုးမိသံများလည်း မကြာခဏ ပေါ်ထွက်လာတတ်သေးလေ၏။ သို့ကလို ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသော်လည်း တစ်ခုထူးဆန်းသည်မှာ မည်သူတစ်စုံတစ်ဦးကမျှ စကားတစ်ခွန်းပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ အသံတိတ်ထိုးကြိတ်ရင်း လိုက်ပါလာနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကားကြီးမှာ မှန်မှန်ကြီးသာ မောင်းနှင်လျက် ရှိနေသည်။ ထို့နောက် သိပ်မကြာလှပေ။ ကားကြီးသည် တစ်နေရာရာဆီသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီးနောက် တို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေတော့လေသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ခရီးအဆုံးသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ကားနောက်ပိုင်းတွင် ပါလာသူများ ခန့်မှန်းမိကြသည်။ အကြောင်းမှာ ကားရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့ခန်းမှ ဒရိုက်ဘာလုပ်သူ တံခါးဖွင့် ဆင်းသွားသံကို အားလုံးကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အတွင်းကရန်ပွဲသည်လည်း ခေတ္တခဏ ရပ်တန့်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကားကြီးရောက်ရှိသွားသော ခြံကြီးထဲတွင် လူတော်တော်များများကြီး စုရုံးရောက်ရှိလျက် ရှိနေကြရာ၊ နှင်းဝါ၏မိဘများ ဖြစ်သော ဦးဘမောင်နှင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းဝေ တို့နှစ်ယောက်သည် လူစုလူဝေးကြားတွင် စိတ်ပူပင်စွာ ရပ်နေကြပြီး၊ မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုမော်တင်လည်း လက်ထိပ်ကြီး တကိုင်ကိုင်နှင့် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

သတင်းလာမေးကြသော ခြံနီးနားချင်းများထဲတွင် တင်အောင်၏ မိဘများဖြစ်ကြသော ပွဲစားကြီး ဦးထွန်းအောင်နှင့် ဒေါ်တင်ကြည်တို့လည်း ပါဝင်နေ၏။ အချို့ကား အလုပ်သမားများနှင့် အစေခံလုပ်သူများသည် သူ့အစုနှင့်သူ လူကြီးလုပ်သူများ ကြားသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အလား တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်။ သို့ရှိနေစဉ်မှာပင် ဖော်ပြပါ ဆေးရုံလူနာတင်ကားကြီး ထိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်ရာ လူအများ၏ အာရုံသည်လည်း ၎င်းကားကြီးဆီသို့ အမှတ်မထင် စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ ကိုမော်တင်ဆိုလျှင် ဆေးရုံကားကြီး ထိုးဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အတွေးနှင့်သူ တော်တော်ကြီး စိတ်ပူပန်သွားမိပြီး၊ မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးပင် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ တကယ်တော့ နှင်းဝါတစ်ယောက် ကားတင်ခံရကြောင်း ဦးဘမောင်က သတင်းပို့လိုက်ကတည်းက.. ကိုမော်တင်ခရာ တော်တော် အလုပ်ရှုပ်သွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်လှမ်းမီသမျှ ဝိုင်ယာလက်စ် ကားများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ကွပ်ကဲပြီး လိုက်လံရှာဖွေခိုင်းသဖြင့် ဝိုင်ယာလက်စ် ကားများလည်း အအားမနေရဘဲ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ အခြေအနေ မထူးခြားဘဲ ရှိနေသဖြင့် နှင်းဝါတစ်ယောက် ယခုတလော မည်သူတွေနှင့် မည်ကဲ့သို့ အဆက်အသွယ်

ပြုနေခဲ့သည်ဟူသော သံလွန်စတစ်စုံတစ်ရာ ရလိုရငြားနှင့် နှင်းဝါ၏ အိပ်ခန်းကို လာရောက်ရှာဖွေပြီးနောက် အိမ်ပေါ်က ပြန်အဆင်း ယင်း လူနာတင်ကားကြီး ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဒရိုက်ဘာကိုနက်ကျော်သည် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သူ့ဆရာ ပေးလိုက်သော စာတစ်စောင်နှင့်အတူ ပွဲစားကြီး ဦးဘမောင်ထံ လျှောက်သွားသည်။ တကယ်တော့ လူနာတင်ကားကြီး ဝင်လာသော်လည်း စိတ်ပူပန်ခြင်း မရှိလှသူမှာ ဦးဘမောင် တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ၎င်းကားကြီးကို မိမိ ယမန်နေ့က ဝယ်ယူ၍ ငွေချေထားခဲ့သဖြင့် ယနေ့ လာပို့နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကားပေါ်မှ ‘ဂုန်း...ဒိုင်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာရာ ကိုနက်ကျော်သည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုပ်လိုက်ပြီးနောက် ကားကြီးဆီသို့ ပြန်လှည့်လျှောက်သွားလေသည်။ ထိုအတွင်းမှာပင် ဝိုင်ယာလက်စ် ကားဥသြဆွဲသံ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရပြီး၊ ရဲကားနှစ်စီး ခြံဝင်းထဲသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွေဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရပြန်လေ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုနက်ကျော်က ကားနောက်ပိုင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ လမ်းမတော်ဘတုတ် ကားပေါ်မှ ပထမဆုံး ခုန်ဆင်းလာလေ၏။ မှောင်မိုက်နေသော အခန်းတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသော လမ်းမတော်ဘတုတ်သည် အလင်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့်အလား မျက်စိကိုပွတ်၍ ကြောင်ကြည့်နေရာ အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ကြည့်နေကြသော လူအများသည် ၎င်းကို ကြည့်ပြီး...

“အို..အို” ဟုဆိုကာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြလေ၏။

အကြောင်းမှာကား လမ်းမတော်ဘတုတ်၏ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးတွင် တိကျပြတ်သားလှသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းပုံစံ ဆိုးဆေးရာကြီးများ အထင်သား ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ဆေးနီများ ပေကျံနေပုံမှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ဦး တစ်ယောက်၏ လှပညီညာသော နှုတ်ခမ်းပုံစံကို ပုံနှိပ်ကူးယူထားဘိသကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်လျက် ရှိနေသောကြောင့် အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေရာက ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘတုတ်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ကျွဲကြီး ခုန်ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း လူအများက..

“အို..အို အို” ဟုဆိုကာ ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ ၎င်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဘတုတ်နည်းတူ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများပေကျံလျက် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွဲလေး..

ကျွဲလေး ထွက်လာပုံမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ထွက်လာခြင်းပင်မဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ဦးက တွန်းချလိုက် လိုက်သည့်အလား ကားပေါ်မှ နောက်ကျွမ်းဖြင့်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ကျွဲလေးသည် မြေပေါ်တွင် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်သွားပြီးမှ မိမိဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိသဖြင့် မြေပေါ် လေးဘက်ထောက်လိုက်ရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ လူအများကလည်း... “အို... အို... အို အို” ဟုဆိုကာ ရယ်သူရယ် မျက်နှာလွှဲလွှဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အကြောင်းကားကျွဲလေး၏ မျက်နှာတွင်လည်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးများ နေရာအနှံ့ပေကျံနေသည့်အပြင် ခါးတွင်လည်း လုံချည်ဗလာနတ္ထိ ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။ ကျွဲလေး နောက်က ထွက်လာသူမှာ တင်အောင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်လည်း အလင်းရောင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ညာဘက်လက်ဝါးကို ခပ်ခုံးခုံးလေးလုပ်လိုက်ပြီး၊ မျက်နှာရှေ့ကာ၍ ဝါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ခါးကုန်းပြီး အူကြောင်ကြောင်ကြီး ကြည့်နေရာ၊ အပြင်တွင် ရပ်ကြည့်နေသူများ၏ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သံသည် စောစောကထက်ပင် ပို၍ ဆူညံသွားလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးများ နေရာအနှံ့အပြား ပေကျံလျက်ရှိရာ

လူအများသည် ၎င်းတို့ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဒုတိယမို့ ဝါးခနဲပွဲကျသွားပြန်သည်။ ၎င်းတို့ လေးယောက်သည် အပြင်ရောက်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ နောက်ဆုံးခုန်ဆင်းလာသူများ နှင်းဝါပင်ဖြစ်လေ၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား လူအများသည် ကြိုင်တင်တိုင်ပင် ထားကြသည့်အလား အသံနေအသံထားဖြင့်... “အို..အို..အို” ဟု ဆိုကာ တစ်စုံတစ်ရာ ရယ်မောခြင်း မပြုဘဲ၊ အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

လုံးဝမမျှော်လင့်မိသော နှင်းဝါအားတွေ့လိုက်ကြရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ စက်ဆီ၊ မြေနီမှုန်းများဖြင့် ညစ်ပတ်ပေနေသော နှင်းဝါ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဘောင်းဘီဖြူ၊ စပို့ရှပ်များကိုတွေ့မြင်ကြရသဖြင့် လည်းကောင်း မရယ်မိကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ နှင်းဝါ၏ နှုတ်ခမ်းတွင်မူ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးများ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေ၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီး ဖြစ်နေကာ မျက်ကွင်းတစ်ဖက်မှာလည်း အထိုးခံ ထားရသည့်အလား ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

နှင်းဝါသည် မိမိဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိသေးသည့်အပြင်၊ မိမိအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများကိုလည်း မည်သူမည်ဝါတွေမှန်း မသိမကွဲအောင်ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးပွတ်၍ ပါးစပ်လေးဟပြီး၊ ကုန်းကုန်းကြီးကြည့် နေလိုက်ရာ ထိုအခါကျမှပင် လူအများသည် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့သည့်အလား ဝါးခနဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ကိုနက်ကျော်သည် မိမိကားပေါ်တွင် ပါစင်ဂျာ ငါးယောက်မျှ လိုက်ပါလာကြမှန်း ယခုမှ သိရှိသဖြင့် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူး၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေရာ လူအများသည် ၎င်းကို ကြည့်ပြီး ပွဲကျနေကြပြန်သည်။

ဒေါ်နှင်းဝေသည် တစ်ကိုယ်လုံး စက်ဆီ၊ ဖုန်မှုန်းတို့ဖြင့် ပေရေနေသော နှင်းဝါအား ရုတ်တရက် ရုပ်ဖမ်းမရသဖြင့် အတန်ကြာ ငေးမောကြည့်ရှုနေပြီးနောက်မှ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားကာ နှင်းဝါထံ ထဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ရင်း...

“ဟေ့ သမီး ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ”ဟု တအံ့တဩ မေးလိုက်လေသည်။

နှင်းဝါလည်း ထိုအခါမှပင် မိမိတို့ခြံသို့ပြန်ရောက်နေမှန်း သိသွားသဖြင့်...

“အဟင့် အဟင့် ...သမီး ကိုတင်အောင်နဲ့ ကားလျှောက်စီးနေတုန်း၊ ဒီလူတွေက သမီးကို ဖမ်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲဖို့ ကြံစည်ကြတယ်။ ကိုတင်အောင်က သတ္တိရှိရှိခုခံကာကွယ်ပေးလို့သာပေါ့။ အဟင့်... အဟင့်” ဟု အခြေအနေအလျောက် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်ရာ ငိုယိုတိုင်တန်းရင်း မိခင်၏ ရင်ခွင်အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး မျက်နှာအပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဤတွင် အခြေအနေကို အစအဆုံး အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့သော ကိုမော်တင်သည် ရုတ်တရက် ဘယ်လို ယူဆသွားလေသည်မသိ၊ ခါးထဲက ခြောက်လုံးပြူးကို ရုတ်တရက်ဆွဲထုတ်၍ ဘတုတ်ကို ချိန်လိုက်ပြီး ရဲသားများဘက်သို့ လှည့်ကာ “ရဲဘော်တို့ နေရာယူ” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဝိုင်ယာလက်စ် ကားနှစ်စီးပေါ်မှ ရဲသားများလည်း ယောင်ရက်ပြီး ရုတ်တရက် မြေပေါ်ဝပ်သူဝပ်၊ ဒူးထောက် နေရာယူသူ ယူနှင့် အသင့်အနေအထား ‘ပိုစေရှင်’ အမျိုးမျိုး ယူထားလိုက်ကြပြီးမှ ဘတုတ်တို့အဖွဲ့အား စတင်းဂန်း၊ ဘရင်းဂန်း၊ ဆပ်မရှင်းဂန်း၊ တော်မီဂန်း၊ မော်တာ... (အဲ အဲ မော်တာတော့ မပါဘူးထင်တယ်) စသော အော်တိုမက်တစ်လက်နက်ပေါင်းစုံတို့ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိကန်းနေခဲ့သော ဘတုတ်သည် တဖြည်းဖြည်း မျက်စိပြန်၍ ကြည်လင် လာစဉ်မှာပင် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်မိသွားရာ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို သေသေချာချာ ပွတ်လိုက်ပြီးမှ အိမ်မက်မက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသွားလေသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို မမြှောက်ချင်မြှောက်ချင်နှင့် အသာမြှောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စောစောက အမဲဈေးနားတွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သော ဝိုင်ယာလက်စ် ကားပေါ်မှ ရဲကြပ်ကြီး သည် နှင်းဝါနားလျှောက်လာပြီး “ဒါနဲ့ ခုန မေးတုန်းကတော့ ရိုးရိုးတန်းတန်း ကားလျှောက် စီးနေကြတာဆိုဗျ” ဟု တအံ့တညြ မေးလိုက်လေ၏။ နှင်းဝါက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဖြေခြင်း မပြုဘဲ၊ မိခင်လုပ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင်သာ တရူပ်ရူပ် ငိုယိုလျက် ရှိနေရာ ကိုမော်တင်က..

“ဒါကတော့ ဒီကောင်တွေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ထားလို့ အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်မပြောရဲတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီလောက်လေးတော့ အကဲခတ်တတ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ။ (ရဲကြပ်ကြီးမျက်နှာပျက်သွားသည်။) ဒီအမှုဟာ မသေးငယ်လှဘူး၊ တို့အမေရိကန်နိုင်ငံမှာဆိုရင်၊ အဲ အဲ ... သူတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာဆိုရင် ပြန်ပေးမှဟာ ဖယ်ဒယ်ရယ်လ် အော့ဖတ်စ်လို့ခေါ်တဲ့ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုပဲ။ ကဲ ကဲ ..ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒီကောင်တွေ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဌာနကို ခေါ်သွားလိုက်ကြတော့။ ကျုပ်မကြာခင်ဘဲ လိုက်လာခဲ့မယ်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲကြပ်ကြီးလည်း အထက်အရာရှိပေးသည့် အမိန့်အတိုင်း မိမိခါးကြားတွင် ချိတ်ထားသော လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်၍ နိုင်ငံကျော်လူမိုက်ကြီး လမ်းမတော်ဘတုတ်အား ပထမဦးဆုံး လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ရာ ဘတုတ်သည် ရုတ်တရက် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်လာပြီး...

“ဆရာ... ဆရာ.. ကျွန်တော်ရှင်းပြပါရစေဦး ဆရာရယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဟီး... ဟီး... ကျွန်တော့်အမေများသိရင် ဘယ်ကလောက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရှာမလဲမသိဘူး။ အမေရယ် အမေသား ဖြစ်ပုံများ လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ ဟီး...ဟီး” ဟု... အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း တောင်းပန်လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်.. မင်း လှလည်းမလှပဲနဲ့ ငိုမနေစမ်းပါနဲ့။ ပြောစရာရှိလည်း ဌာနရောက်မှပြော”

ရဲကြပ်ကြီးသည် ပြန်ဟောက်ရင်း လက်ထိပ်ကို ကလစ်ခနဲ ခတ်လိုက်သည်။

“ဆရာ ဆရာ.. ကျွန်တော့်ကို အမှုအတောအတွင်း အာမခံနဲ့ နေခွင့်ပြုပါဦးဆရာ”

ဘတုတ်က ဒုတိယမို့ လေရှည်လိုက်ပြန်ရာ ရဲကြပ်ကြီးက.. “တယ်ဒီကောင် ငါ နရင်းတီးလိုက်ရ” ဟု ဆိုလိုက်ကာ ကျွဲကြီးနှင့်ကျွဲလေးတို့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ရဲသားတစ်ဦးဆီက လက်ထိပ်တစ်ခု တောင်းယူပြီး တင်အောင်အနားသို့ ကပ်သွားပြန်ရာ နှင်းဝါက... “အမလေး...သူ့ကိုတော့ လက်ထိပ်မခတ်ပါနဲ့၊ သူဟာကျွန်မ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါ။ သူကယ်လို့သာ ကျွန်မ ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာပါ” ဟု အော်ဟစ်တောင်းပန်လိုက်သဖြင့် ရဲကြပ်ကြီးလည်း ကိုမော်တင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မခတ်ပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဌာနကိုတော့ ခဏခေါ်သွားဦး။ မေးမြန်းစရာရှိလိမ့်မယ်”

ကိုမော်တင်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ရဲကြပ်ကြီး ပြန်နောက်ဆုတ်သွားသည်။ တင်အောင်ကိုယ်တိုင်နှင့် နှင်းဝါ၏ မိဘများသည် ထိုအခါမှပင် ရင်တမမ ဖြစ်နေရာမှ သက်သာရာရသွားကြလေ၏။ ကျွဲလေးက နှင်းဝါ၏ စကားကြောင့်... “တယ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိကျောင်းမလေးပဲ”ဟု... ပါးစပ်ဖျားဖြင့် ရေရွတ်၍ နှင်းဝါအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ရွံရှာစက်ဆုတ်သော အမူအရာဖြင့် တံတွေးကို ‘ပျစ်ခနဲ’ ထွေးပစ်လိုက်သည်။ ဘတုတ်ကမူ.. “တူမလေးရယ် ဦးလေးတို့ကိုမသနားတော့ဘူးလား အဟင်” ဟုရှိုက်သံကလေးဖြင့် လှမ်း၍ အသနားခံလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ၎င်းတို့လေးယောက်စလုံးအား ရဲကြပ်ကြီးက ဌာနသို့ခေါ်ဆောင်သွားတော့ရာ နှင်းဝါတစ်ယောက်လည်း တင်အောင်ပါသွားသဖြင့် မိမိသဘောအလျောက် စေတနာ့ဝန်ထမ်း အတင်းလိုက် မည်ပြုသေးသည်။ သို့သော် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ကိုမော်တင်က အထင်းပြန်ဆွဲထားသဖြင့် မလိုက်ဖြစ်တော့ချေ။

၎င်းတို့ ထွက်သွားကြတော့မှပင် ခြံအတွင်းသို့ စုရုံးနေမိကြသော လူအုပ်ကြီးသည်လည်း အသီးသီး ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာသို့ အလျှိုလျှို ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

*

မှသာဖမ်းစက်

တစ်ခုသော ရဲဉာနတွင်ဖြစ်သည်။

အနားခံချင်ပုံမပေါ်သော လမ်းမတော်ဘတုတ်တို့အဖွဲ့သည် ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းတို့၏ ပေါ်လစီအရ အထူးတလည် မေးမြန်းစရာပင်မလိုဘဲ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ အသီးသီးဖြောင့်ချက် ပေးလိုက်ကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ စစ်ချက်ကိုယူရန် တာဝန်ကျသည့်ရဲအုပ်ကြီးသည် ရေးမှတ်စရာတို့ကို ရေးမှတ်ထားပြီးနောက် ဆေးတံကြီးကိုခဲကာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းတို့အဖို့ ကြာရှည် အနားယူခွင့် မရရှာပေ။ အကြောင်းမှာ စုံထောက်ကြီး ကိုမော်တင်သည် အလွန်လေးလံပုံရသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးနှင့်အတူ ဌာနသို့ ရောက်ရှိလာသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

၎င်း ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲအုပ်ကြီးက အမှုသွားအမှုလာ ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သတင်းပို့လေသည်။ သို့သော် ကိုမော်တင်သည် ရဲအုပ်ကြီး ပြောပြသည်များကို လုံးဝလက်မခံနိုင်သည့်အလား ခေါင်းတွင်တွင်သာခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဒီမယ် ကိုယ့်ဆရာ၊ လူမိုက်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြောင့်ချက်ပေးရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီကောင်တွေဟာ ရိုးရိုးပြန်ပေးတွေလား၊ ရိုးရိုးပြန်ပေးဆိုတောင် ကြီးလေးတဲ့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ ဒါမှမဟုတ်လို့ ဒီထက်ပိုမိုကြီးကျယ်တဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေသလားဆိုတာလည်း စဉ်းစားရမယ်။ ခုအချိန်ဟာ တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ အချိန်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေဟာ တိုင်းပြည်ဆူပူအောင် ဖန်တီးနေတဲ့ အဖျက်သမားတွေရဲ့ တပည့်တပန်းတွေများ ဖြစ်နေမလား ဆိုတာလည်း မမေ့သင့်ဘူး။ အဲဒီလိုသာဆိုရင်တော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ လူတွေကို လုံခြုံရေးအတွက် အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးလာပြီ။ ဒါတွေ တိတိကျကျ ကွဲကွဲပြားပြား သိရအောင်

သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် မှန်သမျှကို ဦးစွာဖော်ထုတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး စစ်မေးဦးမယ်။ အခန်းတစ်ခု ပြင်ဆင်ထားလိုက်စမ်း”

ကိုမော်တင်၏ စကားအဆုံးတွင်... ရဲအုပ်ကြီးသည် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကာ.. “ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း ကြီးကျယ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ဒီကောင်တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီးသိပါတယ်၊ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဟိုသူငယ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးကြတယ်နဲ့ပဲ တူပါတယ်” ဟုပြန်ပြောသည်။

သို့သော်... ကိုမော်တင်ကမူ လုံးလုံးမကျေနပ်နိုင်သေးပဲ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း လိုက်ပြန်ပြီး... “ဘယ်အမျိုးမျိုးမဆို အသေးအဖွဲ့ရယ်လို့ သဘောမထားအပ်ဘူး၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မှုခင်းတွေဟာ ဘာမဟုတ်ဘူးရယ်လို့ထင်ရတဲ့ အမျိုးအသားတွေကစပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တာလည်း ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မေးစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးသော တပည့်ငယ်တစ်ဦးအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြနေသော ပါမောက္ခကြီး၏ လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရဲကြပ်ကြီးကလည်း ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး..

“ဆရာမေးလည်း မထူးပါဘူးဗျာ၊ စောစောကလိုပဲ အစစ်ခံကြမှာပါပဲ။ သူတို့ပေးတဲ့ ဖြောင့်ချက်လည်း မှန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော်ယုံကြည်တယ်”

ကိုမော်တင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လိုက်ရင်း...

“စစ်ပုံစံနည်းက လိုသေးတာကိုး၊ ကျုပ်က ကျုပ်နည်းနဲ့ကျုပ်စစ်မှာ”

“ဘယ်လို ဆရာ၊ ဒီကောင်တွေ နာရုံပဲ ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

ဘတုတ်တို့ အကြောင်းကို ချီးသေးကအစသိထားပုံရသော ရဲအုပ်ကြီးသည် မလိုအပ်ပဲ အပင်ပန်း မခံလိုသဖြင့်၊ မရည်ရွယ်ဘဲ ဘတုတ်တို့ဘက် ရှေ့နေလိုက်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ ၎င်းက ဘယ်လိုပင် ရှေ့နေ လိုက်ပါသော်လည်း ကိုမော်တင်ကမူ လုံးဝလက်မခံချေ။

“ဒီလို...အကြမ်းဖက်တဲ့နည်းမျိုး ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှမသုံးဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေတာတွေရင်တောင် ကျုပ်အနေနဲ့ ကန့်ကွက်ရမှာပဲ။ သိပ္ပံပညာထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ အနုနည်းနဲ့ စစ်မေးတဲ့နည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မကြာခင်ဘဲ တွေ့ရမှာပါပဲလေ။ အရေးကြီးဆုံးက သူတို့ပြောသမျှတွေဟာ အားလုံးအမှန်တွေချည်းပဲလားဆိုတာ ပထမသိဖို့ လိုတယ်.. ဒီလိုသိထားမှသာ ရှေ့ဆက်မေးဖို့ အကျိုးရှိနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ အမှန်ကို ပြောနေသလား၊ တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားတာ ရှိသလားဆိုတာ ချက်ချင်းဖမ်းမိနိုင်တဲ့နည်းရှိတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ စစ်မေးမှာပါ။ ကိုင်းပြောနေတာကြာတယ်။ အခန်းတစ်ခုသာ အမြန်ဆုံးပြင်ဆင်ပေးတော့”

ကိုမော်တင်၏ နောက်ဆုံး အမိန့်ကြောင့် ရဲအုပ်ကြီးသည် မနေသာတော့ဘဲ ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းရင်း ထိုနေရာက ထွက်သွားတော့လေသည်။ ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုကို စားပွဲကုလားထိုင်များ ဟိုရွေ့ဒီပြောင်းဖြင့် ပြင်ဆင်နေလိုက်လေ၏။ အားလုံးပြင်ဆင် ပြီးစီးသွားလျှင် ကိုမော်တင်က အခန်းအလယ်ခန့်တွင် စားပွဲတစ်ခု ချထားစေပြီးနောက်၊ ၎င်းယူဆောင်လာသော အလွန်လေးလံပုံရသည့် သေတ္တာကြီးကို ၎င်းစားပွဲပေါ်တွင် တင် ထားခိုင်းလေတော့သည်။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင် ၎င်းသေတ္တာကြီးကိုဖွင့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းသော စက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ စက်ကြီးမှာ ရေဒီယို အကြီးစားသာသာခန့်မျှ ရှိပြီး ခလုတ်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ စက်ကြီးကိုသေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်လျှင် ရေဒီယိုအသံလွှင့်စက်လိုလို၊ လျှပ်စစ်ခါတ်အားပေးစက်ရုံကြီးများတွင် တွေ့မြင်ရတတ်သော ခါတ်အားထိန်းသည့် စက်လိုလို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ကိုမော်တင်သည် သေတ္တာကြီးအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်ရာ၊ အိတ်ဆောင် ထရန်စစ္စတာရေဒီယို အကြီးစားခန့် ပမာဏရှိသော မိတာဘောက်စ်တစ်ခုဖြစ်နေ၏။ ၎င်းမိတာဘောက်စ် ဘေးဘက် တစ်နေရာတွင် မိတာခိုင်ခွက်တစ်ခုလည်း ရှိနေရာ၊ ယင်းမိတာခိုင်ခွက်သည် မော်တော်ကားဘက်ထရီ ချာချင်ပြသော မိတာခွက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မိတာခွက်အတွင်း အလယ်တည့်တည့် ထိပ်နားတွင် (နာရီဆိုလျှင် ၁၂-ဂဏန်းရှိသောနေရာ၌) သုညဂဏန်းရှိပြီး၊ ညာဘက်တွင် ရေတွက်သွားလျှင် **(0,1,2,3)** တစ်ဖန်ဘယ်ဘက်သို့ ရေတွက်သွားလျှင်လည်း **(0,1,2,3)** စသော ဂဏန်းများကိုတွေ့ရသည်။ မိတာတံကလေးမှာ သုညဂဏန်း တည့်တည့်ပေါ်တွင်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ညွှန်ပြလျက်ရှိနေ၏။

ကိုမော်တင်သည် ၎င်းမိတာဘောက်စ်မှ ဝါယာကြိုးတစ်စုံကို စက်ကြီးနှင့်ဆက်သွယ်လိုက်ပြီး စက်ကြီးပေါ်ရှိ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ၊ ရိုးရိုးရေဒီယို ခလုတ်ဖွင့်သည့်အခါ ကြားရသော အသံကဲ့သို့ မြည်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မူ “ဂူး...ဂူး” ဟူသော အသံတစ်မျိုးလည်း ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်လာတတ်သေး၏။ သို့သော်လည်း မိတာဘောက်စ်အတွင်းရှိ မိတာတံကလေးမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ သုညဂဏန်းပေါ်တွင်သာ ညွှန်ပြလျက် ရှိနေလေသည်။ သို့နှင့် အားလုံး ပြင်ဆင်၍ ပြီးသွားသောအခါ ကိုမော်တင်သည် စက်ခလုတ်ကို ခဏပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက်၊ ကုလားထိုင်တစ်ခု စားပွဲနားဆီသို့ ယူလာခိုင်းသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ ၎င်းကုလားထိုင်ပေါ်တွင်မထိုင်ဘဲ၊ စက်ကြီးတင်ထားသော စားပွဲပေါ်တွင် ဖင်တစ်ခြမ်းထိုင်လိုက်ရင်း.. “ကဲ... ဟိုကောင်တွေ အားလုံး အထဲခေါ်လာခဲ့” ဟု အနားမှာပင် ရပ်နေသော ရဲသားတစ်ဦးအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘတုတ်တို့အဖွဲ့ သုံးယောက်စလုံး လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြရာ၊ ကိုမော်တင်က လက်ထိပ်များကို ဖြုတ်ခိုင်းထားလိုက်ပြီး၊ အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ခဏထိုင်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ မကြာမီ တင်အောင်တစ်ယောက်သည် ဝင်ရောက်လာရာ ၎င်းတို့ကိုမူ သီးခြားကုလားထိုင် တစ်ခုတွင် ထိုင်ခိုင်းလေ၏။

ထူးဆန်းသော စက်ကြီးကို မြင်တွေ့ကြရကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိကြသော ရဲအုပ်၊ ရဲကြပ်နှင့် ရဲသားများမှာလည်း အခန်းထဲသို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာကြသဖြင့်၊ မသိမသာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်လာရာ ကိုမော်တင်က ၎င်းတို့အားဘေးမှ အသာရပ်ကြည့်ပြီး ဆူညံခြင်းမပြုရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

လူနှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရှိနေသော အခန်းထဲ၌ အတန်ငယ်မျှ တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေလျှင် ကိုမော်တင်သည် ဦးခေါင်းထက်က သက္ကလပ် ဦးထုတ်ပျော့ကို အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် အောက်သို့ ခပ်စိုက်စိုက် ဆွဲချလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိ၍၊ တကယ့်အမေရိကန်စုံထောက်ကြီး၏ စတိုင်ဖြင့် ဟန်ပါပါ သောက်ရှုနေလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ စီးကရက်မီးခိုးကို နှုတ်ခမ်းကြီး ရွဲ့သွားအောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး၏မျက်နှာများသို့ တစ်ခုစီ လိုက်ကြည့်နေပြန်လေသည်။

လမ်းမတော်ဘတုတ်သည် ကိုမော်တင်၏ စူးရှထက်မြက်သောမျက်လုံးဒဏ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့်အလား၊ ကိုမော်တင် မိမိဘက်ဆီသို့လှည့်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအတွင်း ကျွဲလေးက ဘတုတ်နားနား ကပ်ပြီး... “ဆရာ ဆရာ ဒီစက်ကြီး ကျွန်တော်တွေဖူးတယ်ဗျာ။ မဟုတ်မှ လွဲရော ကျင့်စက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်သူလျှို့ဆိုပြီး ဂျပန်တွေက လက်ထိပ်မှာ ဝါယာကြိုးနဲ့ချည်ပြီး ဒီစက်မျိုး ဖွင့်လိုက်တော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဓါတ်လိုက်ပြီး သေလုမြောပါး ခံလိုက်ရဖူးတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒီစက်မျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော်တော့ ကျောထဲတောင်စိမ့်လာပြီ” ဟု ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သဖြင့် နဂိုကတည်းက ကျောချမ်းနေခဲ့ရသော လူမိုက်ကြီးဘတုတ်ခမျာမှာလည်း နှုတ်ခမ်း တဆက်ဆက်တုန်၍ မျက်လုံးပြာမတတ် ဖြစ်သွားပြန်ရှာလေသည်။

အခန်းတွင်းရှိလူအားလုံးကပင် ကိုမော်တင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေကြရာ၊ ကိုမော်တင်လည်း ၎င်းတို့ အားလုံးအား တစ်ပတ်မျှ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်၊ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်၍ ခံတွင်းရင်းလိုက်ပြီး...

“ကဲ..အားလုံး သေသေချာချာနားထောင်၊ ဒီစက်ကြီးဟာ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုရင် ‘လိုင်းဒီတက်တာ’ (Lie Dector) လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ ‘အလိမ်ဖမ်းစက်’ သို့မဟုတ် ‘မှသားဖမ်းစက်’လို့ ဘာသာပြန်ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ သူ့သဘောကတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့အစစ်ခံချက်ဟာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ မှန်သလား၊ မမှန်ဘူးလားဆိုတာ ဟောဒီ မိတာကနေပြီး အလိုအလျောက် ညွှန်ပြလာခြင်းပါပဲ... ဒီနေရာမှာ ပထမဟောဒီကြီးကို (စက်ကြီးတစ်နေရာမှ ရာဘာကြိုးနှင့် တူသော ကြိုးခွေနှစ်ခု ထုတ်ပြသည်။) အစစ်ဆေးခံမယ့် လူရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားပြီး စက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ လူဟာ သွေးလေလျှပ်ရှားသွားလာနေတဲ့အတွက် ဟောဒီ မိတာတံကလေးဟာ သူ့ဂဏန်းတစ်ဂိုက်နားလောက်ဆီမှာပဲ ဘေးကို ဘယ်ညာမှန်မှန် လှုပ်ရှားလာတယ်... ဒီအချိန် သူ့ကို ရိုးရိုးမေးခွန်းတွေ လျှောက်မေးသွားရတယ်။ အမေးခံရတဲ့သူက မှန်တာကိုသာဖြေဆိုနေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ မိတာတံကလေးဟာလည်း မှန်မှန်ကလေးသာ လှုပ်ရှားနေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မှားတာ ဖြေလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိတာတံကလေးဟာ ဘေးဘယ်ညာ နှစ် သုံး ဂဏန်းအထိ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားတော့တယ်.. ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်မှာ နှလုံးခုန်တဲ့နှုန်းဟာ မှန်မှန်ကလေး ရှိနေရာကတစ်စုံတစ်ခုကို သိရဲ့နဲ့ ထိမ်ဝှက်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်လာပြီး၊ နှလုံးခုန်တဲ့နှုန်းဟာ မြန်ဆန်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်တယ်။ ဒီလို မြန်ဆန်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟောဒီမိတာတံကလေးဟာ မှန်မှန်ကလေး လှုပ်ရှားနေရာက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားတော့တယ်”ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေသည်။

သို့ ရှင်းပြလိုက်လျှင် ရဲသားတစ်ချို့သည် အချင်းချင်း ကိုယ့်ထင်မြင်ချက်ကိုယ်... တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြီး ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ကိုမော်တင်က ဆက်ပြီး..

“ဒီစက်ကြီးကို ကျုပ်အမေရိကန်ပြည် ‘အက်ဖ်ဘီအိုင်’(အမေရိကန်စုံထောက်အဖွဲ့)မှာ လက်တွေ့သင်တန်း တက်ခဲ့ရတုန်းက တွေ့မြင်လို့ သဘောကျပြီး ကိုယ်တိုင်ပိုက်ဆံနဲ့ဝယ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီစက်ကြီး ဝယ်လိုက်ရလို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ရာဇဝင်ကြေးတောင် မဆပ်ခဲ့ရဘူး၊ ဟဲ့ ဟဲ့”

ကိုမော်တင်က ကြားဖောက်ပြီး ပြက်လုံးထုတ်လိုက်သော်လည်း လူအများမှာ ၎င်း၏ပြက်လုံးကို နားမလည်ဘဲ ကိုမော်တင် အမေရိကန်ပြည်မှာ အကြွေးတင်ခဲ့သည်ဟူ၍ သာမန်အားဖြင့်သာ သဘောပေါက်မိကြသည်။

၎င်းကပင်ဆက်ပြီး...

“ဒီ မှသားဖမ်းစက်ကြီးဟာ ကျုပ်သိရသလောက်ဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ ဒီတစ်လုံးတည်း ရှိသေးတယ်ဗျ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရတော့မှပင် စောစောက လမ်းမတော်ဘတုတ်တို့အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့သော ရဲအုပ်ကြီးလည်း ဘတုတ်တို့အား ကိုမော်တင် ဘာကြောင့် မရမကစစ်မေးလိုနေကြောင်း ရိပ်မိပြီး၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ “လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်ဆရာက ဒီစက်ကြီးကို စမ်းသပ်ရင်း ထုတ်ကြွားနေတာကိုး”ဟုလည်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအတွင်း ကိုမော်တင်က ၎င်းဘက်လှည့်၍...

“ကိုင်း.. ကိုယ့်ဆရာ ခဏကြွပါအုံး။ ခင်ဗျားကို အရင်စစ်မယ်” ဟုပြောလိုက်သဖြင့် ရဲအုပ်ကြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ရဲသားများကလည်း ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။

“ဗျာ..ကျွန်တော်ကို စစ်မယ်”

ရဲအုပ်ကြီးက ခေါင်းကြီး ရှေ့တိုးပြီး ပုဝင်သွားရင်းမေးလိုက်ရာ ကိုမော်တင်က တစ်ချက်ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမွန်စကြေးရှင်း(သရုပ်ပြ) အနေနဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမလိုပါ။ ဒါမှ..ဟိုကောင်တွေ နားလည်သဘော ပေါက်သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ စက်ကြီးရဲ့ အရည်အချင်း စွမ်းအားကိုလည်း လက်တွေ့ပြလိုက် ချင်သေးတယ်” ဟု... ရှင်းပြလိုက်တော့မှ ရဲအုပ်ကြီးလည်း ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်လာပြီး ကိုမော်တင် ညွှန်ပြနေသည့် စက်ကြီးရှေ့နားရှိ ကုလားထိုင်ပေါ် လက်ပိုက်ပြီး အခန့်သား ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ကိုမော်တင်သည် စက်ကြီးအတွင်းမှ အနီရောင် ရာဘာကြိုးခွေနှစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ ရဲအုပ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းတို့တွင် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ အခန်းအတွင်းရှိ ၎င်းလုပ်ကိုင်နေသမျှကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်လေ့လာ ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။ ရဲအုပ်ကြီး ကိုယ်ပေါ်တွင် လုပ်ဆောင်စရာ ရှိသမျှတို့ကို လုပ်ဆောင်ပြီးနောက် ကိုမော်တင်သည်စက်ကြီးနှင့် မီတာဘောင်ကို စစ်ဆေးကြည့်သေးသည်။ ပြီးနောက် အားရကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး လမ်းမတော်ဘတုတ်တို့ဘက် လှည့်၍...

“ကဲ..ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အားလုံး သေသေချာချာ ကြည့်ထားကြ၊ ဒီဆရာကို စမ်းသပ်ပြီး၊ နောက် မင်းတို့ကိုစစ်မယ်။ ဒီမှာ လုပ်သွားသမျှ တစ်လုံးမကျန် မှတ်ထားကြ၊ ကြားလား...”ဟု... လှမ်းပြောလိုက်ရာ ကျွဲကြီးသည် စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိလှသည့် အမူအရာဖြင့် တစ်ချက်သမ်းဝေ ပြလိုက်သည်။

လမ်းမတော်ဘတုတ်မှာမူ စောစောက ကျွဲလေး၏ စကားကြောင့်ထင်၏။ မျက်စိမျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေလေသည်။ ကျွဲလေးတစ်ဦးတည်းကသာ မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ထိုအတွင်းကို မော်တင်က ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ စက်အတွင်းမှ “ဒီ..ဒီ...ဒီ” ဟူသော အသံတစ်ခုမြည်လာပြီး မီတာတံကလေးသည်လည်း သုညဂဏန်းတစ်ဝိုက်နားဆီတွင် မှန်မှန်ကလေးဖြင့် လှုပ်ရှား လာလေသည်။ ကိုမော်တင်က ယင်းမီတာတံကလေးကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြရင်း...

“ဟော..တွေ့လား။ ခင်ဗျား သွေးခုန်နှုန်းပုံမှန်နေသမျှ ဒီမီတာကလေးဟာလည်း သုညဂဏန်း တစ်ဝိုက်နားဆီမှာပဲ အခုလိုလှုပ်ရှားနေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မေးသမျှကို ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်း ဖြေဆိုနေသမျှ ပြောင်းလဲမှမရှိဘူး၊ အခုလိုဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားလိုက်တာနက် တစ်ပြိုင်နက် သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မှတ်ထားနော်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတွေကို ကျုပ်တို့တို့ တုတ်တုတ်နဲ့ တောက်လျှောက် မေးချသွားမယ်။ တချို့မေးခွန်းတွေနဲ့ မတူပေမယ့်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊ မေးခွန်းကတော့ ကျုပ်မေးချင်တာ လျှောက်မေးသွားမှာပဲ။ ရှင်းရဲ့လား..”

ရဲအုပ်ကြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မီတာတံကလေးသည်လည်း မှန်မှန်လေးလှုပ်ရှားနေ၏။ လူများ၏ အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ တစ်ခန်းလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။

“ကိုင်း...စပြီနော်”

“စ..”

“ကကြီးခကွေး...”

“အိမ်သို့ပြေး..”

ရဲအုပ်ကြီးက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“ဆဲလိုဆိုလိုက်..”

“အမေရိုက်...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ”

မိတာတံကလေးသည် မှန်မှန်လှုပ်ရှားနေ၏။ လူအများ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း ၎င်းမိတာတံနှင့် ကိုမော်တင်ထံ တစ်လှည့်စီ စူးစိုက်လျက်ရှိနေကြသည်။

“ပြန်စမယ်..”

“စ..”

“နာမည်”

“ဘသစ်”

“အသက်”

“သုံးဆယ်”

“ရာထူး”

“ရဲအုပ်”

“နေရပ်”

“ဥက္ကလာ”

(မိတာတံ ပြောင်းလဲမူမရှိသေးပါ။)

ကိုမော်တင်သည် မေးခွန်းများကို ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဆက်တိုက်မေးမြန်းသွားသည်။

“မိန်းမ”

“ရှိ”

“ဘယ်နှစ်ယောက်”

“တစ်..တစ်..ယောက်”

မိတာတံသည် ရုတ်တရက် ဘေးဘယ်ညာ သုံးဂဏန်းဆီအထိ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားရာ လူအများသည် ခဏကြောင်သွားကြပြီးမှ ရဲအုပ်ကြီး မျက်နှာပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုမော်တင်က ပြုံးရုံမျှသာ ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဟော...တွေ့လား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ မှန်တဲ့ အတိုင်းသာ ပြောသွားပါလို့၊ ကဲ ..ကဲ.. ခင်ဗျားဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒါရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂုဏ်ယူစရာကြီးပါဗျ”

“ကျွန်..ကျွန်တော် အငယ်နှစ်ယောက် ယူထားသေးတယ်ဗျာ”

အရှက်အကြောက် ကြီးလှဟန်တူသော ရဲအုပ်ကြီးသည် မိမိ၏ ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို တပည့်ငယ်သားများရှေ့ ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆက်ဆက် တုန်သွားပြီး ဖြူဖတ်ဖြူရော်ကြီး ဖြစ်သွားရှာသည်။

စိတ်ပုတီးတကိုင့်ကိုင့်နှင့် ဘုရားတရားအကြောင်းသာ အမြဲမပြတ်ပြောဆိုတတ်ပြီး တစ်လင်တစ်မယား စနစ်သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ချေသည် ဟူ၍ မကြာခဏ တရားဟောလေ့ရှိသော ရဲအုပ်ကြီး၏ ဘဝမှန်ကို သိလိုက်ကြရကုန်သော ရဲသားများသည်လည်း မပြုံးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်ကြပြန်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ဆူညံ၍ သွားသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်းရဲသားများထဲတွင် မယားကြီး၏မောင် ယောက်ဖကြီးအပြင် နောက်ဆုံးယူထားသော မယားငယ်၏မောင် ယောက်ဖငယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေသဖြင့် ရဲအုပ်ကြီးခမျာ တော်တော်ကြီး မျက်နှာပူသွားရသဖြင့် ဖြစ်လေ၏။ မိတာတံကလေးမှာမူ မှန်မှန်ကလေး ပြန်၍ လှုပ်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ ကဲ..တော်ရောပေါ့၊ သလောက်ဆိုရင် သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ”

ကိုမော်တင်က ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်ပေါ်မှ ရာဘာကြိုးများကိုဖြုတ်ယူလိုက်တော့မှ ရဲအုပ်ကြီးလည်း ရင်ထဲက အလုံးကြီး ကျသွားသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင့် ပဝါနှင့် နဖူးပေါ်က ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ရဲသားများမှာမူ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြတုန်း ဖြစ်လေ၏။

“ကိုင်း မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်လာစမ်း”

ကိုမော်တင်က ထိုသို့ အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် ဘတုတ်ခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆက်ဆက်တုန်၍ သွားသည်။ မနေသာသော ကျွဲလေးက သူ့ဆရာကို စိတ်ပျက်စွာ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ထလာလေသည်။ ကျွဲလေး ကုလားထိုင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ပြီး အားလုံးပြင်ဆင် ပြီးစီးသွားလျှင်..

“ကဲ..မင်း သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွဲလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မေးတော့မယ်”

“မေး..”

“စိတ်ညစ်ပြေပျောက်”

“အရက်သောက်”

“မူးရင်အိပ်နေ”

“အသက်ရှည်”

“နိုးရင်ပြန်သောက်”

“အကြံပေါက်”

“ပေါက်တဲ့အကြံ”

“တစ်သိန်းတန်”

“ကြိုက်ပြီ။ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်မေးမယ်။ နာမည်..”

“ကျွဲလေး”

“နေရပ်”

“လမ်းမတော်”

ထိုအတွင်း ရဲအုပ် ကိုဘသစ်က..

“ဆရာ ဆရာမိတာတံကလေးဟာ လုံးဝလှုပ်ရှားမှုမရှိပါလား” ဟုသတိပေးလိုက်တော့မှ ကိုမော်တင်လည်း အရေးကြီးသော မေးခွန်းများ မမေးရသေးသဖြင့် မိတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိနေရာမှ မိတာဘောက်စ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မှန်၏။ မိတာတံကလေးသည် သုညဂဏန်း တည့်တည့်ပေါ်တွင် လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မပြုဘဲ ရပ်တန့်လျက် ရှိနေလေသည်။ စက်ကြီးမှာမူ “တဒီဒီ” နှင့် မြည်ဟည်းလျက်ပင် ရှိနေ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ဆရာ”

ရဲအုပ်ကြီးက မေး၏။

“မသိဘူးဗျာ...ဒီကောင် ‘လိုင်းပရူ’ (Lie-Proof) များဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး”

ရဲအုပ်ကြီးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်...

“ဘယ် ဘယ်လို ‘လိုင်းပရူ’ လဲဆရာ” ဟုကောင်းကောင်း မရှင်းသဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ “ဒီလိုလေဗျာ..မီးမလောင်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ‘ဖိုင်းယားပရူ’ လို့ခေါ်ပြီး၊ ရေမဝင်နိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ‘ဝါး တားပရူ’ လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား။ ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ၊ ဒီကောင် လိမ်ပေမယ့် ဖမ်းမမိနိုင်တဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါဝင်နေသလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒါကို ‘လိုင်းပရူ’ သို့မဟုတ် ‘မုသားပီးတယ်’ လို့ခေါ်ရမှာပေါ့”

ရဲအုပ်ကြီး ပို၍ အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“မုသားပီးတဲ့လူများ ရှိသလားဆရာ” ဟုတအံ့တဩ မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အက်ဖ်ဘီအိုင်မှာတုန်းကတော့ မကြားခဲ့မိပါဘူး၊ မုသားပီးတာ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီကောင်သွေး မခုန်တာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ..ဆရာကလည်း ဒီအယူအဆကိုတော့ ဘယ်ခေတ်ဆရာဝန်ကမှ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးခုန်ရပ်မှတော့ ဒီကောင်ဘယ်အသက်ရှူတော့မလဲဗျ။ စဉ်းစားကြည့်လေ...”

ရဲအုပ်ကြီးက ချက်ချင်း အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်းလိုက်သည်။

“အေးဟုတ်သားပဲ။ ကျုပ် မှတ်ချက်က ဆေးပညာ အယူအဆနဲ့ နည်းနည်းဆန့်ကျင်သွားတယ်”

“လုံးဝကို ဆန့်ကျင်ပါတယ်”

ကိုမော်တင်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်နာနာ ဖိကိုက်ရင်း ခဏ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးနောက် ကျွဲလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရာဘာကြိုးများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ပြီး...

“ကဲ နောက်တစ်ယောက်လာစမ်း”

ဘတုတ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို ဖြစ်နေသောကြောင့်... ကျွဲကြီးက တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီး နေရာမှ ထလာသည်။ ကျွဲကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ရာဘာကြိုးများ ချည်နှောင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုမော်တင်က နှိပ်ချလိုက်ရာ မိတာတံကလေးသည် ညာဘက် သုံးဂဏန်းပေါ် သို့ ဖျပ်ခနဲ သွားကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုမော်တင်က မျက်လုံးပြူး၍...

“ဒီကောင် မမေးခင်ကတည်းက လိမ်ထွက်ဖို့ ကြံစည်နေပြီထင်တယ်။ ကြည့်ပါလား၊ သုံးဂဏန်းထိ တောင်ပြနေပြီ”

ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲကတော့မူ စက်ကြီး မူမမှန်ဖြစ်နေသည်ကို သိထားသဖြင့် (ပြင်လည်း မပြင်တတ်၍) အားမလိုအားမရကြီး ဖြစ်နေမိလေပြီတည်း။ မည်သို့ရှိစေ လုပ်လက်စနှင့် ပြီအောင်တော့ ဆက်လုပ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ..စပြီ”

“စ..”

“သမာမိ”

“မရှိ” (ကျွဲကြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညာဘက်သုံးဂဏန်းတွင် ကပ်နေခဲ့သော မိတာတံကလေးသည် ဖတ်ခနဲ ဘယ်ဘက်သုံးဂဏန်း သွားပြီး အသေကပ်သွားပြန်သည်။)

“သတ္တိ”

“နတ္တိ”

ရဲအုပ်ကြီး မျက်နှာမဲ့သွားပြီး၊ ကျွဲကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဦးထုပ်တံဆိပ်ကိုလည်း အသာစမ်းကြည့်မိ၏။ မိတာတံကလေးသည် ညာဘက်သုံးဂဏန်းသို့ ချက်ချင်းပြောင်းသွားပြန်၏။

“နာမည်”

“ကျွဲကြီး”

မိတာတံ ဘယ်ဘက်သို့ ပြောင်းပြီး အသေကပ်နေပြန်သည်။ ဤသို့နှင့်ပင် မေးခွန်းတစ်ခုမေး၍ ဖြေလိုက်တိုင်း ဖြေလိုက်တိုင်း ဘယ်ဘက်သုံးဂဏန်းနှင့် ညာဘက်သုံးဂဏန်းပေါ်တွင်သာ ပြောင်းပြီး အသေကပ်လျက်ရှိနေရာ ကိုမော်တင်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဇောချွေးများ စီးကျလာရာက နောက်ဆုံး လက်လျှော့လိုက်ရလေတော့၏။

ဤတွင် ရဲအုပ်ကြီး ကိုဘသစ်က.. “လာပြန်ပြီ ‘လိုင်းပရူ’ တစ်ယောက်၊ ဆရာ့စက်ကြီး ကြည့်ရတာသိပ်ပြီး အားကိုးလို့ မရဘူးနဲ့တူပါတယ်ဗျာ” ဟူ၍ အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။ စိတ်တိုနေဟန် တူသော ကိုမော်တင်က..

“ခင်ဗျား ကိစ္စတုန်းက မမှန်ဘူးလား။ နို့...တစ်ခါတလေတော့လည်း မှားချင်မှားပေလိမ့်မပေါ့ဗျာ” ဟု ဟောက်လိုက်သဖြင့် ရဲအုပ်ကြီးခမျာ စောစောက မိမိအဖြစ်ကို ပြန်သတိရပြီးရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းပုသွားရှာတော့သည်။

ကျွဲကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရာဘာကြီးများကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကိုမော်တင်သည် တင်အောင်အား ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ချိတော့ မိမိအလှည့်ရောက်ချေပြီးဟု စဉ်းစားမိရင်းမျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးနေရှာသော ဘတုတ်လည်း အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားပြန်ကာ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်မိလေ၏။ ၎င်းအား ကျွဲလေးက မိမိထင်သည့်အတိုင်း ကျဉ်စက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း နားနားကပ်ကပ် ပြောထားပြန်သဖြင့် ဘတုတ်ခမျာ အကြောက်ကြီးကြောက်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့နှင့် အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးစီးသွားပြန်လျှင် ကိုမော်တင်က စက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပထမရဲအုပ်ကြီးအား စစ်ဆေးတုန်းကလိုပင် မီတာတံကလေးသည် မှန်မှန်ကလေးလှုပ်ရှားပေးနေရာ ကိုမော်တင်သည် မျက်နှာဝင်းထိန်၍ သွားလေသည်။ သို့ဖြင့်...

“ကိုင်း...မေးပြီ”

“မေး..”

“လူကလေးရယ် ငို”

“ခိုဖမ်းလို့ပေး”

“ခိုဖြူ ခိုဝါနက်ကယ်”

“ဖမ်းခက်လှသေး”

စက်ကြီး မူမှန်နေသဖြင့် မီတာတံကလေးသည် သုညဂဏန်း တစ်ဝိုက်နားမှာပင် ထုံးစံအတိုင်း မှန်မှန်ကလေး လှုပ်နေသည်။

“နာမည်”

“တင်အောင်”

“အသက်”

“နှစ်ဆယ်”

“အလုပ်အကိုင်”

“ကျောင်းသား”

မီတာတံ ပြောင်းလဲမှုမရှိသေး။ ကိုမော်တင်သည်လည်း တအားတက် လာဟန်ဖြင့် မေးခွန်းများကို တောက်လျှောက်မေးချသွားသည်။

“အစ်မ”

“ဝို”

“နာမည်”

“မေရီ”

“ယောက်ဖ”

“မရှိ”

မိတာတံကလေးသည် ..ဘယ်ညာ တစ်ဂဏန်းသာသာအထိလျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားရာ.. ကိုမော်တင် မျက်နှာဝင်းထိန်သွားပြီး...

“ဟော ဟော တွေလား၊ အဲဒါ မင်းဖြေတာဟာ လုံးဝမှန်ကန်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူးကွ သိလား... ဒါပေမယ့် လုံးဝမှားတယ်လို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ လုံးဝမှားရင် သုံးဂဏန်းအထိ လှုပ်ရှား သွားရမယ်။အခုတော့ တစ်ဂဏန်းသာသာ အထိသာ ပြတဲ့အတွက်၊ မင်းအဖြေဟာ တစ်ဝက်တစ် ပျက်ပဲ မှန်တယ်။ ဆိုလိုတာက မင်းမှာ ‘အော်ဖီရှယ်လီ’ ယောက်ဖ မရှိသေးပေမယ့် ‘အန်အော်ဖီ ရှယ်လီ’တော့ ရှိနေပြီကွ သိလား”

တင်အောင် ရုတ်တရက် ဒေါပွပြီး နေရာမှ ဆက်ခနဲ မက်တပ်ထလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ၎င်းသည် အစ်မဖြစ်သူအား အမေးခံလိုက်ရကတည်းက စိတ်ဆိုးချင်နေပြီဖြစ်လေသည်။

ရဲအုပ်ကြီးကမူ မရှင်းမရှင်းဖြစ်နေသဖြင့်...

“ဘယ်လို အန်အော်ဖီရှယ်လီ ယောက်ဖလဲဆရာ”ဟု...မေးသည်။

“အိုကွာ ပတ်ဝန်းကျင်က အသိအမှတ်မပြုရသေးတဲ့ ယောက်ဖလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

ကိုမော်တင် ပြန်ဖြေရင်း တင်အောင်ဘက် မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရာ တင်အောင်ခမျာ စိတ်ဆိုး လွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်၍ သွားလေသည်။ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် မိတာဘောက်စံကိုလည်း ရိုက်ခွဲမည်ပြုရာ အနားမှာပင် ရပ်ကြည့်နေကြသော ရဲသားများက ဝိုင်းဆွဲလိုက်နိုင်သဖြင့် သက်သာရာ ရသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင် တင်အောင်သည် ကိုယ်ပေါ်က ရာဘာကြိုးများကို မိမိဘာသာ ဖြုတ်ချထားခဲ့ပြီး၊ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ဆရာလူ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားပြီနဲ့တူတယ်”

ရဲအုပ်ကြီး ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုမော်တင်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်ဖြေခြင်းမပြုဘဲ၊ ဘတုတ်ဘက်လှည့်၍..

“ကဲ...ဟေ့ကောင်ကြီး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ လာခဲ့စမ်း”ဟု အသံခပ်မာမာဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ချိန်လုံး တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရာသော ဘတုတ်သည်လည်း ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ပေါ် မိုးကြိုး ပစ်ခံလိုက်ရသူပမာ ရုတ်တရက် မေ့မတတ် ဖြစ်သွားပြီးမှ ငိုမဲ့မဲ့ကြီး ဖြစ်လာကာ...

“ဆရာ ဆရာတို့ရယ်...ကျွန်တော်ကိုတော့ ကျင့်စက်နဲ့ မတို့ပါနဲ့။ ကျွန်တော်အနူးအညွတ် တောင်း ပန်ပါတယ်။ ဆရာတို့ မေးတာကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ့မယ်”ဟု... တောင်းပန် အသနားခံလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် စကားမရှည်နဲ့၊ လာထိုင်စမ်း”

ရဲအုပ်ကြီးကပါ ဝင်ဟောက်လိုက်ပြန်သဖြင့်..

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါဦးဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး” ဟုရဲအုပ်ကြီးနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသဖြင့် အကူအညီ တောင်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကြောက်စရာ မရှိ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ဘတုတ်ရာ။ မတော်လို့ သေသွားရင်လည်း မသာစရိတ် ဆရာခံမှာပေါ့ကွာ၊ လာစမ်း”

ဘတုတ်မှာ အင်တင်တင် လုပ်နေပြန်သဖြင့် နောက်ဆုံး ရဲသားနှစ်ဦးက အတင်းပူးညှပ်ပြီး ခေါ်လာတော့မှပင် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။ ရာဘာကြိုးများ ကိုယ်ပေါ် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ပေးနေစဉ်အတွင်း ဘတုတ်မှာ တုပ်ကွေးမိနေသူပမာ တအင်အင်းနှင့် ညည်းညူရင်းတစ်ကိုယ်လုံး တဆက်ဆက် တုန်ယင်လျက် ရှိနေလေ၏။

“ကိုင်းစမယ်”

ကိုမော်တင်က ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ဘတုတ်သည် ‘မစနဲ့’ ဟူသော သဘောဖြင့် ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မြင်းစီးနေသူပမာ ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမော်တင်လည်း ၎င်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ‘အခေါ်’ မေးခွန်းများကို မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ၊ နာမည်စ၍ ‘တိုက်ရိုက်’ မေးချသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့်...

“နာမည်”

“ဘ...ဘ...ဘ...ဘတုတ်”

“နေရပ်”

“လမ်း...လမ်း...လမ်း...လမ်းမတော်”

“အလုပ်အကိုင်”

“ဌာ...ဌာ..ဌာန..လက်ကိုင်..မရှိ”

(တစ်ခန်းလုံး ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်ကြသည်။)

“အသက်”

“သုံး..သုံး..ဆယ်..ခြောက်”

“ဟေ့ကောင်ကြီး ကောင်းကောင်းဖြေစမ်းကွ”

ဘတုတ်သည် မေးခွန်းတိုင်းကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ကြီးသာ ဖြေဆိုနေသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသော ကိုမော်တင်က ရုတ်တရက် ဟောက်ပစ်လိုက်လေရာ ဘတုတ်ခမျာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ တစ်ထွာခန့် မြောက်တက်သွားပြီး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားကာ...

“ဟုတ်..ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်...သုံး...သုံးဆယ်ခြောက်နှစ်.. လေး..လေးလနဲ့... ခုနှစ်ရက်တိတိ ရှိသွားပါပြီ.. ကျွန်..ကျွန်တော်...ရှစ်ဆယ်ရှစ်..ခုနှစ်သားပါ.. မယုံရင် ဇာ..ဇာတာ ယူ ကြည့်ပါ.. ဟီး ..ဟီး”

“ဟိုက်..ဒုက္ခပဲ”

ကိုမော်တင်၏ အာမေဇိုင်တံသံ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘတုတ် တစ်ယောက် ငိုယိုလာသောကြောင့် ထွက်လာသော အာမေဇိုင်တံတော့ မဟုတ်ရပါချေ။ ကိုမော်တင် ထိပ်လန့်သွားမိခြင်းမှာ မိတာတံကလေးသည် ဘယ်သုံးဂဏန်းနှင့် ညာသုံးဂဏန်းအထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေ သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အလွန် နုနယ်ပုံရသော မိတာတံကလေးသည် တဖပ်ဖပ်နှင့် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေရာ၊ လှုပ်ရှားပုံ လျင်မြန်လွန်း လှသဖြင့် မိတာတံကလေး ပြုတ်ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည့် အခြေသို့ပင် ရောက်ရှိနေလေ ပြီ။

“ဆရာ ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ကတည်းက ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေခဲ့တာ။ ကျွန်တော်က ဆရာ...တွေ့နေတယ် မှတ်လို့”

ကိုမော်တင် အံ့အားသင့်သလိုဖြစ်နေ၍ ရဲအုပ်ကြီးက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ကိုမော်တင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောဘဲ “အင်း...ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ အမှားအမှန် ခွဲခြားနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုတွေးလိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဘတုတ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဘတုတ်၏ ရင်ဘတ်ထဲတွင်ကား ဒီဇယ်အင်ဂျင်စက်ခေါင်းကြီး ဆယ်လုံးခန့် တစ်ချိန်တည်း ပြိုင်ခုတ်နေသည့်ပမာ ခံစားနေရပုံ ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေပြီး၊ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့မြင်ရဟန်မတူချေ။ အသားစိုင်အသားခဲတို့ဖြင့် ပြည့်တင်းဖောင်းကြွနေသော ပါးနှစ်ဖက်သည်လည်း တုန်ယင်လျက်ရှိနေကြသော နဂိုကမည်းတူးနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံတို့သည်လည်း ပြာနှမ်းနှမ်းနှင့်တခတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် ရှိနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးသည်လည်း ငှက်ဖျားမိလာခါစ လူမမာလိုဖြစ်နေလေသည်။

လက်တံကလေးသည်လည်း တဖပ်ဖပ်နှင့် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေတုန်းဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါမှ ကိုမော်တင်လည်း တဒီဒီ...မြည်ဟည်းနေသော စက်ကြီးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ ‘ဝှီး...ဝှီး...ဝှီး’ ဆိုကာရပ် တန့်သွားလေ၏။

စက်ကြီး ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘတုတ်၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သထက် ပြူးကျယ်လာပြီး ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားဖြစ်လာရာက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကုလားထိုင် နောက်မှီ ပေါ်တွင် ငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့သတည်း။

“ဟောဗျာ ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်တော့မလဲ ဆရာ”

ကိုမော်တင်လည်း “ဟိုက်ခနဲ”ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“တောက်..ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ၊ လူမိုက်အမည်ခံထားပြီး နည်းနည်းမှ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ကလည်း တကယ့် ဆတ်ဆတ်ကြံ လူမိုက်တွေနဲ့ ဆက်ဆံချင်တာ”ဟု ညည်းညူရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာ့ကို ကျွန်တော် ပြောသားပဲ။ ဆရာ့ကိုယ်တိုင် မေးလည်း အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဒီအခြေမြင် လို့ပြောတာ။ ကျွန်တော်ပြောတာကလည်း ဒီကောင်တွေအကြောင်း ချီးသေးကအစ သိထားလို့ ပြောတာဗျာ..ဆရာရဲ့”

ရဲအုပ်ကြီးက အပြစ်တင်သံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့ပြောပြီး နောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အစန့်သား ဖြစ်နေသောဘတုတ်၏ လက်ကောက်ဝတ်နှင့်ရင်ဘတ်တို့တွင် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး...

“ဆရာ ဆရာ လုပ်ပါဦး။ သွေးခုန်မမှန်တော့ဘူးဗျ” ဟု အလန့်တကြား ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟေ ဟုတ်လား။ ဟေ့ ဒါဖြင့် လုပ်ပါဦး။ ဆရာဝန် တစ်ယောက် အမြန်သွားခေါ်စမ်း။ တော်ကြာတို့ကို ‘တတိယဒီဂရီ(အကြမ်းဖက်သောနည်း)နဲ့ စစ်မေးတယ် ထင်နေကြပါဦးမယ်’”

ကိုမော်တင်လည်း ထိုအခါမှ ထိပ်ထပ်ပျာပျာကြီးဖြစ်လာပြီး ရဲကြပ်ကြီးတစ်ဦးအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲကြပ်ကြီးလည်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားပြီး ခဏတွင်းချင်း ပြန်ဝင်လာသည်။

“အတော်ပဲ ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ဆီက မှုခင်းဆရာဝန်တစ်ယောက် ရုံးကိုသက်သေခံသွားရင်း ခဏဝင်လာတာ၊ ခေါ်လိုက်ပြီ။ ရောက်နေပါပြီ”

ကိုမော်တင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ဘယ်သူတဲ့တုံး”

“ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြိတ်”

“ဪ အေး...အေး”

ထိုအတွင်းမှာပင် ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြိတ် ဝင်လာသည်။ ဒေါက်တာကြီးသည် ဘတုတ်အား အခန်းထဲမှာပင် ရှိနေသော ရဲသားတစ်ဦး၏ အိပ်ရာပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းစေပြီးမှ ၎င်း၏လည်ကုပ်တွင် အဆင်သင့် ချိတ်ဆွဲထားသော နားကြပ်ဖြင့် ဘတုတ်၏ကိုယ်အနံ့အပြားတွင် ဟိုစမ်း ဒီစမ်းဖြင့် လျှောက်စမ်းကြည့်လေသည်။

ပြီးမှ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်...

“ဖရင်ကင်စတိုင်း သို့မဟုတ် ဒရက်ကူလာ ကဲ့သို့သော အင်မတန် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်လို ဟာမျိုးကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ လူတွေလန့်ကြောက်သွားသလိုပဲ၊ တော်ရုံသတ္တိနဲ့ မဟုတ်ရင် တွေ့တွေ့ချင်းချင်း သို့မဟုတ် ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတောင် သေဆုံးသွားနိုင်တယ်။ အခုတော့ သတ္တိက အခံကောင်းလို့ ဒီလောက်ခံနိုင်ရည်ရှိတာ၊ ဒါပေမယ့် အခုလည်း သွေးခုန်မမှန်သေးဘူး။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားရင် အသက်ဘေးစိုးရိမ်ရတယ်”

(ဟိုက် ငါတော့ချောက်ပဲ။)

ကိုမော်တင်၏ အပြင်ဘက် ထွက်မလာသော အာမေဇိုတ်သံဖြစ်၏။

“ဆရာ ဒါဖြင့် လုပ်ပါဦး။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲ”

ကိုမော်တင်က ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်သည်။

“သူက တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ တရားခံလား”

“အရေးမကြီးပေမယ့် ဆရာ၊ အသေတော့ မခံနိုင်ဘူးဗျ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကြိတ် ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘရန်ဒီ နှစ်ခွက်သုံးခွက်လောက် ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်ပေးလိုက်ပါ။ ဒီကြားထဲ နဖူးပေါ် ခဲအုပ်ပြီး ခြေဖျားလက်ဖျား ဝိုင်နှိပ်ပေးလိုက်ကြ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်ပက်နာရီ မြောက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွားမည်ပြုရာ.. ကိုမော်တင်က...

“ဆရာ..ခဲလား၊ ရေခဲလား” ဟုကပြာကယာ မေးလိုက်သည်။

“ရေခဲ ရေခဲ ဆောရီး” ဟု ပြန်ပြောပြီး၊ “ကဲ ...ကျုပ်လည်း ရုံးသွားဖို့ ရှိသေးတယ်၊ နောက်တောင်ကျ နေပြီ” ဟုဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ဆရာ ဝိုင်းနှိပ်ပေးလိုက်ကြဦး”

ရဲအုပ်ကြီး ကိုဘသစ်က အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွဲကြီးနှင့်ကျလေးတို့ နှစ်ယောက်လည်း ထိုင်ရာက ပျာပျာသလဲ ထလာကြပြီး ဘတုတ်အား ဝိုင်းဝန်းနှိပ်နှယ် ပြုစုပေးကြသည်။

“ဆရာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခဏပြေးလိုက်ပါဦး။ အမြန်ဆုံးသာ သွားပြီး၊ အကောင်းစား ဘရန်ဒီတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ကိုမော်တင်က ပြောပြောဆိုဆို ရာတန်တစ်ချပ် ထုတ်ပေးလိုက်ရာ၊ ရဲအုပ် ကိုဘသစ်လည်း အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားပြီး အဆင်သင့်ရှိနေသော ဝိုင်ယာလက်စ်ကားနှင့် ဝှမ်းခနဲ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ ကိုမော်တင်သည် ကောင်းကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ မပေးသော မိမိ၏ မုသာဖမ်းစက်ကြီးကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းနေစဉ် ရဲသားများက ဘတုတ်အားနဖူးပေါ် ရေခဲအုပ်ပြီး နှာနှပ်ပေးနေကြသည်။ ယင်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်သော ရဲသားခမျာမှာ အကယ်၍ မိမိအိပ်ရာပေါ် ဘတုတ်အသက်ထွက်သွားလျှင် အိပ်ရာတစ်ခုလုံး လွင့်ပစ်ရချေတော့မည်ဟု ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးမိပြီး မျက်စိမျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေရှာသည်။

မကြာလှပါပေ။ “ဝူး...ဝူး...ဝူး” ဟူသော ဥဩဆွဲသံနှင့်အတူ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ရဲအုပ်ကြီးကိုဘသစ် ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းနှင့် ကမျောသောပါး ပြေးဝင်လာသည်။

“ဆရာ ဆရာ အကောင်းဆုံး ဘရန်ဒီပါပဲ။ ဘီးဟိုက်ဗျ” ပြောပြီး ရဲအုပ်ကြီးခမျာ ဟောဟဲဟောဟဲ ဖြစ်နေရှာသည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူမမာဘတုတ်လည်း “အား...အား” ဟုဆိုကာ သတိရလာလေ၏။

“ကဲ ကဲ...ခပ်မြန်မြန်သာ တိုက်လိုက်စမ်းဗျာ”

ကိုမော်တင်က အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ရဲအုပ်ကြီးလည်း ပုလင်းကို အမြန်ဆုံးဖွင့်လိုက်ပြီး ရဲသားတစ်ဦး ကမ်းပေးနေသော ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး လက်လေးလုံးခန့်ထည့်ကာ ဘတုတ်အိပ်နေသော ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဘတုတ်လည်း မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ် ဖြစ်သွားရာ... ရဲအုပ်ကြီးက...

“သောက်လိုက်စမ်းဘရန်ဒီပဲ၊မင်း သက်သာလာပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောပြီး ဖန်ခွက်ကို ငှင်း၏ မျက်နှာရှေ့ထိုးပေးသည်။

“ဆ...ဆရာ ဆရာ ကျွန်တော်နိစ်’သောက်လို့မရဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ...ဘာပြောတယ်ကွ” ဟု..ပြန်မေးသည်။

“ဟို..ဟိုလေ ဆောဒါနဲ့ရေခဲ ရောပါဦးဆရာ”

“အောင်မာ ကိုယ့်လူ ဖင်ခေါင်းကျယ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ငါ့ ဘာများလဲလို့၊ သောက်လိုက်စမ်း ဟေ့ကောင်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

ရဲအုပ်ကြီး၏ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလိုက်သံကြောင့် တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဘတုတ်သည် အရက်ခွက်ကို လှမ်းမယူဘဲ ရှိနေပြန်ရာ၊ စိတ်မရှည်နိုင်တော့သော ကိုဘသစ်က..

“ကဲ...မင်း မသောက်ချင်လည်း ငါပဲ သောက်ပစ်လိုက်တော့မယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖန်ခွက်ကို ပြန်ရုပ်မည်ပြုတော့မှ ဘတုတ်လည်း “ပေး ပေး” ဆိုကာ ပျာပျာသလဲ လှမ်းယူပြီး တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်တော့သည်။

“ဆရာ... ဆရာ နောက်တစ်ခွက်”

“ဟေ့ကောင် မင်းသက်သာပြီ မဟုတ်လား”

“ရင်..ရင်ထဲ အောင့်နေသေးတယ်ဆရာ”

ကိုဘသစ်သည် ကိုမော်တင်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုမော်တင်က ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် မပေးချင် ပေးချင်နှင့် တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဘတုတ်လည်း တစ်ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်ကာ.... “အမလေး..ဘုရား..ဘုရား”ဟု ရေရွတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်ပြန်လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ခြေရင်းဘက်တွင် ရှိနေသော အညာစောင်တစ်ထည်ကို ခြေမဖြင့်အသာညှပ်ယူ၍ ကိုယ်ပေါ်အခန့်သား ခြံပြီးခွေခွေကလေး ပြန်ကွေးနေလိုက်လေသတည်း။

“ဒီကောင်ကြီး ဇိမ်တော့ တကယ်ယူတတ်တယ်”

ခုတင်ပိုင်ရှင် ရဲသားက ဆဲဆိုညည်းညူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ထိုအချိန်တွင်ကျွဲလေးက...“ဆရာ ဆရာ.. ကျွန်တော်လည်း ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”ဟု စကားခေါ်လိုက်လေ၏။

အစင်းသိ ဖြစ်နေသော ရဲအုပ်ကြီးက... “ဟေ့..ကျွဲလေးကို ရင်ဘတ် တစ်ချက်လောက် ဆောင့်ကန်ပေးလိုက်ကြစမ်း” ဟုအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရဲသားတစ်ဦးက တကယ်အနားကပ်လာသဖြင့် ကျွဲလေးက ပျာပျာသလဲနှင့်... “ဆရာ ဆရာ ..သက်သာသွားပါပြီ”ဟု... ပြောလိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြလေ၏။ နိုင်ငံကျော် လမ်းမတော်ဘတုတ်မှာကား တခေါခေါနှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါမှ ကိုမော်တင်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်၍ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသောက် လိုက်ပြီး..

“လူမိုက်တဲ့ကွာ..တောက်၊ ရှက်စရာ ကောင်းသေးတယ်၊ ငါကပဲ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် စိတ်ဓါတ်စစ် ဆင်ရေးသင်တန်းပေးရဦးတော့ မလိုဘဲဖွီး..”ဟု... ညည်းညူလိုက်လေ၏။

*

စေ့စပ်ဆွေးနွေးခြင်း

“ကဲ တင်အောင်၊ မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ငါ့ကိုပြောပြစမ်း။ ဒီအမှဟာ အသေးအဖွဲ့ အမှမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်းနား လည်လိမ့်မယ်လို့ ငါယူဆတယ်။ ကဲဟေ့ကောင် ပြောစမ်း”

‘လိုင်းဒီတက်တာ’ခေါ် ‘မုသားဖမ်းစက်’ ကို အားကိုးမရမှန်းသိပြီးသည့်နောက် ကိုမော်တင်သည် ရုံးခန်းတစ်ခုတွင် တင်အောင်အား တစ်ဦးတည်းခေါ်ယူ၍ မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုမော်တင်အနေနှင့် ယင်းလေသံမျိုးဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဆက်ဆံဖူးခြင်း မရှိခဲ့သေးရာ တင်အောင်သည် စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်ကြီး ဖြစ်သွားမိသော်လည်း မိမိအလွန် ဖြစ်နေသဖြင့် ပေါက်ကွဲအံ့ဆဲဆဲ ဒေါသအဟုန်ကို မနည်းချုပ်တီးထားလိုက်ရလေ၏။

“ဟေ့ကောင် မေးနေတာ မကြားဘူးလား”

စိတ်တိုနေဟန်တူသော ကိုမော်တင်က ဒုတိယမိတ္တီ ဟောက်မေးလိုက်ပြီးမှ.. တင်အောင်သည် အံ့သွားကိုကြိတ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေလိုက်ပြီးမှ...

“အမှန်ကတော့ ကိုဘတုတ်တို့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်ပိုက်ဆံပေးငှားလို့ သူတို့ လိုက်ကူညီ လိုက်ကြတာပဲ။ ခင်ဗျား အရေးယူချင်ရင် ကျုပ်ကိုသာ အရေးယူပါ”ဟု... ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြော လိုက်သည်။

ကိုမော်တင်သည် ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်သွားပြီး...

“မိုက်လှချည်လား ငါ့ညီရာ၊ ငါ့မျက်နှာတောင် မထောက်ဘဲ မင်းဒီလို လုပ်တာတော့ မကောင်း ဘူးထင်တယ် ငါ့ညီ”

“ဘာ ဘာ.. ခင်ဗျားကြီးမျက်နှာကို ကျုပ်က ဘာဆိုင်လို့ ဘာနဲ့ ထောက်ရမလဲဗျ” တင်အောင်က ဒေါသတစ်ကြီး အော်မေးသည်။

“အိုကွာ ညီလေးကကွာ..သိရက်သားနဲ့”

ကိုမော်တင်၏ ပြောပုံဆိုပုံ အမူအရာနှင့် လေသံတို့ကြောင့် တင်အောင်ခမျာ ပို၍သာ ဒေါသထွက်လာသည်။

“ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ညီလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့။ ကျုပ် နာမည် ခေါ်ပါ”

“ဆောရီးပါ ကိုတင်အောင်ရာ၊ မင်းနဲ့ငါက အင်မတန် ရင်းနှီးကြတဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာတွေနော်။ ဒါပေမယ့် ဂျူတီအက်စ်ဂျူတီပဲကွ။ ဝတ္တရားအရ အရေးယူရတော့မလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဘာမှ ဆွေမျိုး မရင်းချာပါဘူး၊ ခင်ဗျားဖမ်းချင်လည်းဖမ်းပေါ့။ ဒါပဲ”

တင်အောင်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် အော်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ ငါ့ညီ၊ အဲလေ..ကိုတင်အောင်။ ငါ့အနေနဲ့ မင်းကိုတာဝန်အရ ဖမ်းချင်ရင်တောင် ကာယကံရှင်က မင်းဘက်က ကာကွယ်နေတော့ ခက်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ ငါ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မဖမ်းရက်ပါဘူးကွာ၊ ယုံပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်ဆန် ပြောရတော့မယ်ဆိုရင် နှင်းဝါနဲ့ငါဟာ လူကြီးမိဘချင်း စေ့စပ်ထားမှန်း မင်းသိရက်သားနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာတော့၊ ငါ တော်တော်ကြီး အခံရခက်တယ်ကွာ”

ယင်းစကားကြောင့် တင်အောင်သည် ကိုမော်တင်၏ မျက်နှာကို ဖျက်ခနဲ မော့ကြည့်မိလေ၏။ နှင်းဝါနှင့် ကိုမော်တင်တို့နှစ်ယောက်လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားမှန်း ၎င်းအနေနှင့် သိထားခြင်းမရှိ သေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တကယ်ပြောနေတာ ကိုတင်အောင်၊ မင်းမယုံရင် သူ့မိဘတွေကို မေးကြည့်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မလဲ။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ထားပါတော့။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖြစ်လို့မို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ပဲ ထားဦး၊ နှင်းဝါအတွက်သာ တော်တော်ကြီး စိုးရိမ်စရာကောင်းနေပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မကြိုးစားဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့အနေနဲ့ နှင်းဝါကို လုံခြုံရေးအတွက် အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ မှန်တာပြောရရင် ငါ့အနေနဲ့ သလောက်ကြီး အလောသုံးဆယ် လုပ်လိုစိတ် မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ ဖန်တီးလာပုံကို မင်းပဲ အသိဆုံးဖြစ်နေပြီ”

ကိုမော်တင်က မှင်သေသေနှင့် ပြောပြနေလေသည်။

“နှင်းဝါဟာ ကျုပ်ရည်းစားပဲ၊ သူလည်း ခင်ဗျားကို မကြိုက်ပါဘူး”

“လူကြီးတွေ စီမံတာကို သူ ဘယ်ငြင်းလို့ရမလဲ။ ကြည့်ဦးပေါ့လေ..”

ကိုမော်တင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်ပြန်ရာ တင်အောင်ခမျာ နှလုံးသားကို သင်တုန်းခါးနှင့် အလှီးခံလိုက်ရသည်ထက် ပိုအခံရခက်ပြီး၊ ခပ်တုံးတုံး ခါးမတိုကြီးဖြင့်အတုံးလိုက်အတစ်လိုက် အခုတ်ခံ လိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရရှာလေသည်။ တင်အောင်သည် ကိုမော်တင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းစိတ်ထဲက မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာကထလိုက်ပြီး စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ဝုန်းခနဲ တစ်ချက် ထုရိုက်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အစ်မကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ ကျုပ်ရည်းစားကိုလည်းလုတယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”ဟု... ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်ပါလေတော့၏။ ရုတ်တရက် ကိုမော်တင်လည်းအံ့အားသင့်ပြီး... ကြောင်ငေးငေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း လူ့နှော့ဆည်ကာ...

“အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောစမ်းပါ တင်အောင်ရာ။ စေ့စပ်ဆွေးနွေးရင် ပြေလည်နိုင်မယ့် ကိစ္စကိုအကြမ်းမဖက် ချင်စမ်းပါနဲ့”ဟု... လေသံခပ်အေးအေးနှင့် ဖျောင်းဖျော့မော့မော့လိုက်သည်။ ထိုအတွင်း ရဲသားတစ်ဦးဝင်လာပြီး “ဆရာ..ကျွန်တော့်ခေါ်သလား”ဟု မေးရာ ကိုမော်တင် ခေါင်းခါပြသဖြင့် ပြန်ထွက်သွားသည်။

တင်အောင်လည်း နေရာမှာပင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုလုံးကို အပြန်ပြန်လှန်လှန် စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ သို့စဉ်းစားနေရာမှ ရုတ်တရက် အကြံရလာသဖြင့် ကိုမော်တင်ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး...

“နှင်းပါနဲ့ ကျုပ်အခုလိုဖြစ်ပျက်သွားပြီးမှပဲ ခင်ဗျား ယူလို့မဖြစ်တော့ပါဘူးဗျာ.. ခရီးက လွန်ကုန်နေပါပြီ”ဟု ရှက်သလိုလို အားနာသလိုလို အမူအရာ လေသံတို့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ တစ်ချိန်လုံး ကားပေါ်မှာပဲ ရှိနေတဲ့ဥစ္စာပဲကွာ၊ ခရီးလွန်ပြီဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အေး...နောက်ဆုံး လွန်ကုန်တယ်ပဲထားပါတော့၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ရေဆေးယူလိုက်ရတော့မှာပဲ”

နိုင်ငံကျော် စုံထောက်ကြီးတစ်ဦးအား အပေါ်စားဖြီးနည်းနည်းမျိုးဖြင့် ဖြီးဖြန်းမရကြောင်းသိလာသောအခါ တင်အောင်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုနီးပါး ဖိကိုက်ထားလိုက်မိလေ၏။

“အဲဒါ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်ပြေအောင် မင်းအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ အကြံ ဉာဏ်ပေးပါတော့ကွာ”

ကိုမော်တင်သည် ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူကာ အေးအေးဆေးဆေး မီးညှိ သောက်ရှူနေလိုက်သည်။ တင်အောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို နောက်ဆုံး ယတိဖြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်-

“လူကြီးတွေက စေ့စပ်ထားပေမယ့်၊ ခင်ဗျားမလည်း ရည်းစားကြီး နဲ့ဟာဗျာ” ဟုပြောပြီး... မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်လေသည်။

တင်အောင်၏ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားနှင့် အမူအရာ တို့ကြောင့် ကိုမော်တင်ခမျာ ရယ် ချင်စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း ထားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်မှာလဲကွာ...ငါ့ရည်းစား”

“အိုဗျာ ခင်ဗျားကလည်းသိသားနဲ့”

တင်အောင် ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့သွားပြန်သည်။ ကိုမော်တင်မှာမူ အသံထွက်ပြီး မရယ်မိရန် မနည်း သတိထားနေရလေ၏။

“ဘာလဲ.. မေရီကို ပြောနေတာလား၊ ငါကလည်း တကယ်တော့ မေရီကိုလဲ တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ကြိုက်နေခဲ့တာပါ။ အဲဒါ မင်းက အမြဲအနှောက်အယှက်ပေးနေတော့ ငါလည်း လူကြီးတွေ စီမံရာပဲ ခံပါတော့မယ်လေဆိုပြီး နောက်ဆုတ်သွားရတာပေါ့၊ ခုဆိုရင် မေရီလည်း ငါ့အပေါ် ဘယ်ခွင့်လွှတ်တော့မလဲကွာ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ...”

နောက်ဆုံး၌..

တင်အောင်သည် မျက်နှာကြီးနီမြန်းလာရာက..

“ခင်ဗျား မေရီကို သွားတွေ့လိုက်ပါလား။ ကျုပ် အနောက်အယုတ် မပြုတော့ဘူး”ဟု
စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေးကို ကြိုဆိုထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် တစ်ထစ်လျှော့ချလိုက်ကာ အကြိုကာလ
ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ငါ့အနေနဲ့တော့ကွာ.. မေရီကို ဘာမှ မပြောရဲတော့ဘူး။ နှင်းဝါနဲ့ငါ ဆက်ဆံနေခဲ့တာကို သူ
သိသွားပြီးကတည်းက လမ်းတွေတောင်မခေါ်တော့ဘူး။ အိုကွာ...ရှုပ်ပါတယ်လေ၊ ငါ့ထိုက်နဲ့ငါကံပဲ ရှိပါစေတော့။
မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသလို နှင်းဝါကိုပဲ ယူလိုက်ပါတော့မယ်။ အခုပဲ လူကြီးတွေကို စီစဉ်
ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

ကိုမော်တင်ကား ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ် ချထားသော သက္ကလပ်ဦးထုပ်ကို ကောက်ယူ၍
မတ်တတ်ထလိုက်ရာ တင်အောင် မျက်လုံးပြူး၍ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟေ့လူ ခဏနေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျား မပြောချင်လည်း၊ ကျုပ် ကျုပ်ပဲ သွားပြောပေးပါတော့မယ်”

သို့ကလိုပင် တင်အောင်သည် နောက်ဆုံး၌... ခြင်းချက်မရှိ လက်နက်ချ အလင်းဝင်လာတော့သည်။
ထိုအခါမှ ကိုမော်တင်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသည့် အမှုအရာဖြင့် ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်
ပြန်ပစ်တင်ထားလိုက်ပြီး မှဲသလိုလို တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၍...

“ကောင်းပြီလေ။ မင်းကိုယ်တိုင် သွားပြောကြည့်ဦးမယ် ဆိုရင်တော့လည်း ကျုပ် ခဏစောင့်လိုက်
ပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့်(လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်၍) အခု နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးပြီ။ နှစ်ချက်တီးလောက်ကို
အခြေအနေ မထူးခြားရင်တော့ ငါ့ကို အပြစ်မဆိုနဲ့တော့နော်... ခုလည်း ငါ့အနေနဲ့တော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု
မရှိတော့တာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ အချင်းချင်းတွေကပဲ.. ကူညီရိုင်းပင်းရမယ့် ဝတ္တရား ငါ့မှာ
ရှိနေတော့ အားနာနာနဲ့ပဲ တစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“တောက် ...ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တောက်တောက်စင်းပြီး မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသို့
ထည့်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်”

ယင်းစကားမှာ အပြင်သို့ကား ထွက်မလာပါချေ။

တင်အောင်သည် အင်မတိအင်မတန် ခံပြင်းနေမိပါသော်လည်း နေရာမှ ရုတ်ခနဲထလိုက်ပြီး...
“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်သွားလိုက်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားကားခဏပေးလိုက်ဦးနော်၊ တက္ကစီငှားဖို့ ပိုက်
ဆံတောင် ပါမလာဘူး” ဟုပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ကားလည်း ဝပ်ရှော့ပဲ ပို့ထားတာ အတော်လေးကြာမှပြန်ရမယ်ကွ။ ဝိုင်ယာလက်စ်ကားတော့
ရှိပေမယ့် အရပ်သားမပြောနဲ့၊ တို့တောင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဆိုရင် သုံးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ နေဦး ဒီနားက
စက်ဘီးပြင်ဆိုင်တစ်ခုမှာ စက်ဘီးတစ်စီး တစ်နာရီ တစ်ကျပ်နဲ့ ငှားလို့ရယ်၊ ငါပဲ အကုန်အကျ ခံလိုက်
ပါတော့မယ်လေ။ အဲဒီဆိုင်သွားပြီး ငါကလို့ ပြောလိုက်ရင် ရပါတယ်။ သွား သွား...အချိန်က သိပ်မရှိ
တော့ဘူး”

တင်အောင်၏ မျက်နှာကား နဂိုကတည်းက ပုပ်သိုးသိုး ရှိနေရာက မင်အိုးနှင့် ပက်ဖျန်းလိုက်သည့်နှယ် မည်းနက်၍ သွားရပြန်သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ... “အချိန်နှင့် မိန်းမသည် လူကိုမစောင့်”သဖြင့် တင်အောင်လည်း အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး စက်ဘီးငှားကာ အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်သွားရလေတော့၏။ စက်ဘီးကို အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပစ်ချထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ တခုနဲ့တခုပြေးတက်သွားရာ လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသော မိခင်လုပ်သူက

“ဟေ့ တင်အောင်၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ”ဟု.. ဆီးကြို၍ မေးသည်။ တင်အောင်သည် ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်နေရာက...

“မ...မဖြစ်ပါဘူး မေမေ၊နောက်မှ ပြောပြမယ်၊မေရီကော”

“မေရီ..နေဦး၊ဪ ခုနစ်ထဲဆင်းသွားတာ တွေ့တယ်”

တင်အောင်သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ ပြေးသွားပြီး..

“မေရီ..မေရီ”ဟု အော်ခေါ်ရာ ချုံကွယ်တစ်နေရာဆီမှ “ဘာလဲ”ဟူသော ပြန်ထူးသံ ကြားရသဖြင့် “ဒီကို ခဏတက်ခဲ့စမ်းပါဦး”ဟု အော်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ငါမအားဘူး။ပန်းခူးနေတယ်”

တင်အောင် ညာလက်သီးဆုပ်၍ ဘယ်ဘက်လက်ဝါးပေါ် တစ်ချက် ထုရိုက်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရတော့သည်။ မေရီသည် တစ်ခုသော နှင်းဆီချုံထဲတွင် နှင်းဆီပန်းများကိုခူး၍ ခြင်းတောင်း တစ်ခုထဲသို့ စီထည့်နေ၏။ ထိုစဉ် တင်အောင်ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ၊ အနားမှာပင် မတုန်မလှုပ်ကြီးရပ်နေရာ မေရီက ၎င်းအားမော့မကြည့်ဘဲ... “ဘာလဲ...ပြောလေ”ဟု...မေးလိုက်သည်။ တင်အောင်သည် စကားကို မည်သို့စရာမှန်း မသိသဖြင့် အံသွားကြိတ်၍ ခပ်နာနာပွတ်ချေလိုက်ပြီး...

“ခက်တယ်ဗျာ၊တောက်...သိပ်ခက်တာပဲ”..ဟုသာ ညည်းညူနေလိုက်လေသည်။

“ဘာများ ခက်နေလို့လဲ။ ငွေလိုနေလို့လား”ဟု...မေရီကပြန်မေးသည်။

အမှန်မှာ တင်အောင် ထွက်သွားကတည်းက ကိုမော်တင် တယ်လီဖုန်းဆက်သဖြင့် အကျိုးအကြောင်း သိနေပြီဖြစ်သော မေရီသည် တင်အောင်အား တမင်ကလိနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

“ငွေ ငွေ...ငွေလည်း လိုတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ငွေထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာ ပေါ်နေတယ်။ တောက်..ခက်ကို ခက်ပါတယ်” သို့ပြောပြီး မိမိ ဆံပင်ကို ဆုပ်နယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာများ ခက်နေတာလဲ၊ မမကို ပြောဦးမှပေါ့။ မပြောဘဲ မမ ဘယ်နှယ့်လုပ် ကူညီနိုင်မှာလဲ”

တင်အောင်သည် မျက်နှာကြီး ရှုံ့တွနေရာက နောက်ဆုံးမထူးတော့ပါဘူးလေဟု သဘောထားပြီး...

“မမရယ် ...ချစ်လိုက်စမ်းပါ”ဟု... လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိလေ၏။

မေရီခမျာ ‘ခစ်ခနဲ’ တစ်ချက် ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ဘာ..ဘယ်သူ့ကို ချစ်ရမှာတုံး”ဟု.. စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဘယ်ကောင်ကြီးကို ပြောနေတာလဲ၊ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ..”

“အိုဗျာ.. မမကလည်း သိရက်သားနဲ့”

စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသော်လည်း တင်အောင်သည် ကိုမော်တင်၏ နာမည်ကို မခေါ်ချင်သဖြင့် အတင်းရှောင်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ထိုအခါမှ မေရီလည်း ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဪ..သိပြီ သိပြီ၊ ကိုမော်တင်ကို ပြောတာလား။ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ။ ဟိုဘက်ခြံက နှင်းဝါနဲ့ယူဖို့ လူကြီးချင်းတောင် စေ့စပ် ပြီးပြီတဲ့”

တင်အောင်က ခေါင်းငုံ့ထားရာက ဖျက်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး... “မမကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”ဟု... မေးလိုက်သည်။

“နှင်းဝါ ပြောပြလို့ သိတာပေါ့”

မေရီလည်း ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေ၏။

“ဒါပေမယ့် ...ဒါပေမယ့်၊ မမက သူ့ကို ပြန်လည် လက်ခံလိုက်ရင်သူ နှင်းဝါကို မယူပါဘူး”

တင်အောင်သည် လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်လာသဖြင့် စကားကို မနည်းညှစ်ထုတ်ပြီး ပြောနေရသည်။ စိတ်ထဲကလည်း “တော်တော် ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်လေကွာ”ဟု တွေးမိရင်း ကျွမ်းနှစ်ပတ်သုံးပတ် ထိုးပစ်ချင်စိတ်များ ပေါက်သွားမိရာ၏။

“အို.. သူတို့ ယူချင် ယူပါစေပေါ့။ မမနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့၊ ပြီးတော့ သူကလည်း မမကိုကြိုက် တယ်လို့ မပြောဘဲနဲ့”

ကိုယ်ရေးကြုံလာလျှင် “ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်း”ဆိုတဲ့ စကားပုံတောင် ရှိသေးတာပဲ။ ငါ့ကိုစွဲမှာက သားကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ မထူးပါဘူးဟု တွေးမိပြီး တင်အောင်သည် အစ်မဖြစ်သူအား အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး နားချမိလေတော့၏။

“ဟယ်...တောက်တီးတောက်တဲ့၊ သူကမှ စ မလာဘဲနဲ့၊ မမ တယ်လီဖုန်းဆက်တော့ လူတွေ ဘယ်လို ထင်ကုန်ကြမလဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး။ မမက စပြီး သူ့ကို စကားမပြောချင်ပါဘူး”

အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေသူကို အနိုးရခက်သလိုပင် မေရီမှာလည်း နားချ၍ပဲ နားမဝင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

တင်အောင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်မိသည်။ နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်ကို တွေ့ရလျှင် နှစ်ချက်တီအထိသာ အားနာနာနှင့်စောင့်နေမည်ဟု မှာလိုက်သည် ကိုမော်တင်၏ စကားကို သတိရမိပြီး မျက်လုံးပြူးသွားမိလေ၏။ သို့နှင့်...

“ကဲ ..ဒါဖြင့် ဟိုကောင်ကို ကျွန်တော် သွားခေါ်လာမယ်။ သူပြောရင်တော့ မမ လက်ခံမယ်မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံး၌ တင်အောင်သည် ရှေ့မျက်နှာကို ရှေ့မှာပင်ထားပြီး မြောင်မေးလိုက်တော့သည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မမ စဉ်းစားမယ်လေ”

“ဗျာ...ဒါတောင် စဉ်းစားဦးမယ် ဟုတ်လား”

တင်အောင် ခေါင်းကြီးပုဝင်သွားပြီး မေးလိုက်ရာ...

မေရီခမျာ မရယ်မိစေရန် မနည်း လှူကြွေးဆည်လိုက်ရရှာလေ၏။

“အဲလေ..သူက လာပြောတိုင်း ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်လို့ သင့်တော်ပါ့မလား။ စဉ်းစားပဲ ကြည့်ပါဦး”

“ဒါနဲ့များ ဟိုတုန်းကတော့ ဘာလို့ လက်ခံခဲ့ရသလဲ”

တင်အောင်က မကျေမနပ်သံနှင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟိုတုန်းကလည်း လက်ခံတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်အထင်လွဲတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ ရှုပ်ပါတယ်၊ ဟိုကောင်ကြီး သွားခေါ်လာခဲ့မယ်၊ ရောက်လာရင်သာ မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်ပေတော့၊ ဒါပဲ”

အချိန်မရှိတော့သဖြင့် တင်အောင်သည် ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး ကိုမော်တင် စောင့်နေသော ရဲဌာနသို့ သုတ်ခြေတင် သွားရတော့သည်။

“ဟော..ကိုတင်အောင်၊ ဘယ်နှယ်လဲ အခြေအနေ၊ ငါလည်း ကားရောက်လာတာနဲ့ ခုပဲ သွားတော့မလို့၊ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်”

တင်အောင် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် ရွဲလိုက်ပြီး၊ ကိုမော်တင်အားမကြည့်ဘဲ...

“ခင်ဗျား လိုက်သွားပြီးပြောဗျာ၊ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်”..ဟုပြောလိုက်သည်။ ကိုမော်တင်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာဝင်းထိန်သွားပြီး အငမ်းအရ ပြန်မေးလေသည်။ တင်အောင်သည် ပါးစပ်ဖြင့် ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကို မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ သို့နှင့် နှစ်ယောက်သား ကိုမော်တင်၏ ကားဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

အိမ်သို့ရောက်လာသောအခါ...

ကိုမော်တင်၏ မိဘနှစ်ပါးအပြင် နှင်းဝါ၏ မိဘများလည်း ရောက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ နှင်းဝါအားလည်း မေရီအောင်နှင့်အတူ တစ်နေရာတွင် စကားပြောရင်း ရယ်မောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တင်အောင်၏ မိဘများမှာလည်း ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ထိုင်နေကြရာ၊ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက် ဝင်လာချိန်၌ လူကြီးလုပ်သူများသည် မိမိတို့အကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုတိုင်ပင်နေကြသည်ကို ကြားလိုက်မိကြသည်။ လူကြီးများသည် နံနက်ခင်းက ဖြစ်ပျက်သွားသော နှင်းဝါနှင့်တင်အောင်တို့ ကိစ္စအပြင်၊ ကိုမော်တင်နှင့်မေရီအောင်တို့ အကြောင်းကိုသိထားကြပြီဖြစ်၍ လူငယ်တို့သဘောအတိုင်း နေရာချထားပေးရန် တိုင်ပင်နေကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ သို့တိုင်ပင်ကြရာမှ နောက်ဆုံး၌ ကြာကြာရက်ဆွဲထားလေလျှင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ထပ်ဖြစ်ကြဦးမည်ကို စိုးရိမ်မိကြသဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို အကျဉ်းချုံး၍ နေ့တွင်းချင်း ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလည်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအတွင်း ကိုမော်တင်နှင့် တင်အောင်တို့နှစ်ယောက် အပြင်မှ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ရာ၊ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးရောက်မဆိုက်မှပင် သူတို့ သမက်လောင်းများအဖြစ် ကြေညာခံလိုက်ကြရလေ၏။

သို့နှင့်...။

*

သော်..ယောက်ဖ

အချိန်မှာည (၈:၀၀)နာရီခန့်တွင် ဖြစ်ပြီး...

ပွဲစားကြီး ဦးထွန်းအောင်၏ အိမ်တွင်ဖြစ်သည်။ ကိုမော်တင်၊ မေရီအောင်နှင့် မောင်တင်အောင်၊ နှင်းဝါတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စသည် ညနေခင်း ရုံးမဆင်းမီကပင် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီးစီးခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ၊ သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်စလုံး၏ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်နေ၍ ဦးထွန်းအောင်ကပင် ညစာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးအတွက် တာဝန်ယူလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း..

နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများကိုသာ ဖိတ်ကြားခြင်းဖြစ်၍ စည်ကားသင့်သလောက် စည်ကားခြင်း မရှိချေ။ ဖိတ်စာနှင့်တကွ ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့ပါမူ ဧည့်ပရိတ်သတ်များ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားရန် သေချာသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယနေ့ည အဖို့ရာ၌ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင်တော့ ပြည့်လျှံသွားသေးသည်သာ ဖြစ်လေသည်။ မင်္ဂလာပွဲတက်ရောက် အားပေးကြသော ပရိတ်သတ်များထဲတွင် တင်အောင်၏ အထူးဖိတ်ကြားချက်အရ လမ်းမတော် ဘတုတ်တို့အဖွဲ့လည်း အထူးဧည့်သည်တော်များအဖြစ် တက်ရောက်လာကြလေသည်။ အထူးဧည့်သည်တော်များပီပီ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း မပြုဘဲ၊ မီးဖိုချောင် တစ်နေရာမှာပင် အရက်ပုလင်းများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖောက်သောက်လျက် ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြပေသည်။ ၎င်းတို့အနေဖြင့် ယခု မိမိတို့ တက်ရောက် အားပေးနေကြသော အခမ်းအနားမှာ ဘာအခမ်းအနားဆိုသည်ကိုပင် သိရှိပုံ မပေါ်တော့ချေ။ ညစာ ကျွေးမွေးခြင်းကို ညနေ(၆:၀၀)နာရီ မထိုးမီကပင် စတင်ကျွေးမွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ၊ ဧည့်ပရိတ်သတ် တော်တော်များများပင် စားသောက်ကြပြီး ပြန်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ သတို့သား၊ သတို့သမီးအပါအဝင် ၎င်းတို့၏ မိဘများမှာ (၈:၀၀)နာရီခန့်တွင်မှ စားသောက်ခြင်း ပြုကြလေရာ၊ ယခုမှပင် လက်စသိမ်းမိကြလေသည်။

ထမင်းစားသောက် ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုက်စကရင်များ ချလာကြ၍ အိုက်စကရင် မကြိုက်တတ်သော တင်အောင်သည် ထသွားရကောင်းနိုးနိုးနှင့် မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် ဘေးတစ်ခုကျော်တွင်ထိုင်နေသော ကိုမော်တင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိစေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ဆုံမိသွားတတ်ရာ၊ သို့ ဆုံမိသည့်အခါတိုင်းလည်း ကိုမော်တင်က မျက်စပစ်ပြသည်ကိုချည်း ကြုံရသဖြင့် ဒေါဖောင်းလျက် ရှိနေမိလေသည်။ လူကြီးလုပ်သူများမှာတော့ တစ်ပူတော့ အေးချေပြီဟု ယူဆပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြသဖြင့်၊ ၎င်းတို့ အချင်းချင်းသာ စကားဖောင်လောက်အောင် ပြောဆိုနေကြသည်။

လူကြီးများနှင့်အတူ ကြာရှည် ထိုင်စကားပြောလေ့ မရှိတတ်သော တင်အောင်သည် ပျင်းရိဟန်ဖြင့် တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်နေကြသော၊ အခန်းအပ်နှံခြင်း မခံရသေးသည့် သတို့သမီးနှစ်ဦးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ တစ်ဦးသော သတို့သမီးကို ကြည့်မိ၍ တင်အောင်သည် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ မဟာပီတိ ဝမ်းဆီထိဖြစ်သွားပြီး၊ ရင်ထဲကလည်း လုပ်လုပ် လုပ်လုပ်နှင့် ဖော်မပြနိုင်သော ကြည်နူးမှတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ထို သတို့သမီးက ပြုံးရယ်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း ပို၍သာ ကျေနပ်သွားမိပြီး စိတ်ထဲက မရိုးမရွ ဖြစ်လာကာ၊ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဟိုနားက ယားသလိုလို၊ ဒီနားကယားသလိုလို၊ ဟိုနားက ကုတ်ချင်သလိုလို၊ ဒီနားက ဖဲ့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ တင်အောင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီး ယောင်ယောင်ကလေး ပြုံးလိုက်မိလေသတည်း။

ထို သတို့သမီးကလေးကို ကြည့်နေရာမှတစ်ဖန်၊ တစ်ဦးသော သတို့သမီးဘက်သို့ ပြောင်းကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်မူကား အပြုံးရောင်သန်းသော တင်အောင်၏ မျက်နှာသည် ရန်ကုန်မိုးပမာ ချက်ချင်း အုံ့မှိုင်းပြီး ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ယင်းသတို့သမီးကို ကြည့်ရင်း တင်အောင်သည် ရင်ထဲက အေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားတတ်ပြီး၊ သတို့သမီးလေး၏ ကျေနပ်နေပုံရသော အပြုံးကို လှမ်းမြင်လိုက်လျှင်ကား ကျောတစ်ပြင်လုံး စိမ့်သွားမိသည်အထိ ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။ ထို သတို့သမီးကိုမူ တင်အောင်သည် ကြာရှည် မကြည့်လိုသဖြင့် မျက်လုံးဖယ်ပစ်လိုက်ရာ ကိုမော်တင်နှင့်ပင် မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားမိပြန်လေ၏။ ကိုမော်တင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မျက်စပစ်ပြလိုက်ပြန်သဖြင့် တင်အောင်သည် ကြာရှည်စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ဘဲ နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားမိလေတော့သည်။

ဧည့်သည်များ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရင်းနှီးသော လူငယ်အချို့မှာမူ မပြန်သေးပဲ တီးဝိုင်းမျိုးစုံဖြင့် ဆူညံစွာ ပျော်မြူးနေကြတုန်း ဖြစ်သည်။ မီးဖိုချောင်ထဲတွင်လည်း ဘတုတ်တို့အဖွဲ့သည် ဒီဂရီအတော်တက်နေကြပြီ ဖြစ်၍ အိမ်သုံးအိမ်မှ စုပေါင်းရောက်ရှိနေကြသော အိမ်ဖော်မလေးများအား နောက်ပြောင်ရင်း ‘သူ့ဟာ၊ငါ့ဟာ’ဖြင့် အချင်းချင်း ထထိုးနေကြတော့မည့်အလား ဆူညံနေကြသည်။ တင်အောင်သည် တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်တွင် လက်ထောက်ရပ်နေပြီး အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း တောင်တွေး၊ မြောက်တွေး တွေးနေသည်။ ထိုအတွင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိပန်းကို ဖျက်ခနဲ လာရိုက်သဖြင့် လှမ်းကြည့်ရာ ကိုမော်တင် ဖြစ်နေ၍ တင်အောင် ချက်ချင်း မျက်နှာခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွားလေ၏။

“ရော့ ရော့၊ ဟော့ဒါ...သောက်လိုက်စမ်း ကိုတင်အောင်”

ကိုမော်တင်က ဖန်ခွက်တစ်ခု ထိုးပေးသဖြင့် တင်အောင်သည် အမှတ်တမဲ့ လှမ်းယူမိပြီးမှ ယစ်ရွှေရည်နဲ့ သင်းနေ၍ လူကြီးတွေရှေ့မသင့်လျော်ဟု ယူဆကာ.....

“ကျုပ် မသောက်ချင်ဘူး”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကိုမော်တင်က ပြန်မယူဘဲ... “သောက်လိုက်ပါဦး” ဟု... ပြောပြီးနောက် တင်အောင်ထံမှ စကားပြန် မစောင့်ဘဲ မျက်စပစ်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဤတွင်... တင်အောင်သည် အရက်ခွက်ကြီးကို ကိုင်၍ ငိုငေးငေးကြီး ဖြစ်နေရာမှ...

“ဪ...ယောက်ဖ...ယောက်ဖ၊ မတော်ချင်ဘဲလည်း တော်လာပြီ၊ တော်လာပြန်တော့လည်း တော်တော်ကြီးကို အလိုက်ကန်းဆိုး မသိလိုက်ပါကလားနော်...ဖွီး”..ဟု ညည်းညူလိုက်ရင်း အရက်ခွက်ကို မော့ချလိုက်လေတော့သတည်း။
